

КАРОЛАЙН ГРЕЪМ ПРОВИНЦИАЛНИ УБИЙСТВА

Част 1 от „Убийства в Мидсътър“

Превод от английски: Колектив, 2000

chitanka.info

*На Кристиана Бранд — с искрени благодарности за
неоценимата ѝ помощ и подкрепа.*

*И тая страст —
вълчица ненаситна —
неизбежно,
изяла всичко друго, ще разкъса
и себе си.*

*У.
Шекспир,
„Троил и
Кресида“
действие 1,
сцена 3*

ПРОЛОГ

Наближаваше време за следобедния чай. Тя се разхождаше из гората вече няколко часа, когато внезапно ги видя. Движеше се безшумно, макар че нямаше подобно намерение — мекият килим от плесенявали листа и гниеща растителност приглушаваше шума от всяка нейна стъпка. Високите и гъсти дървета сякаш също поглъщаха шума. На места слънцето пробиваше плътно преплетените клони и пронизваше с ослепителни снопове яркочерна светлина тъмнината под тях.

Мис Симпсън преминаваше през бляскавите лъчи с поглед, отправен към земята — търсеше новоизникналата коралова орхидея. Преди почти петдесет години, на младини, тя и приятелката ѝ Луси Белрингър бяха открили първата от този вид. Седем години по-късно тя отново се появи — тогава първа я забеляза Луси и се хвърли към гъсталака с триумфален вик.

От този ден започна тяхната приятелска надпревара. Всяко лято се залавяха със задачата поотделно или заедно, водени от непреодолимото желание да открият поредния екземпляр. Въоръжени с тефтер и молив, с големи очаквания и остър поглед, те дебнеха из мрачните букаци. Която първа забележеше растението, канеше загубилата на пищен чай със сладкиши — вероятно нещо като утешителна награда. Орхидеята цъфтеше рядко и поради сложната си коренова система почти никога не се появяваше два пъти на едно и също място. През последните пет години приятелките се впускаха в търсенето все по-рано и по-рано. Всяка знаеше много добре, че другата го прави, но никога не го споменаваха открито.

„Всъщност — помисли си мис Симпсън, разделяйки туфа синчец с бастуна си, — още година-две с това темпо и ще започнем да излизаме преди снегът да се е стопил.“

Ако имаше някаква справедливост на този свят (а мис Симпсън твърдо вярваше, че има), то тогава през 1987 година идваше нейният ред. Луси спечели през 1969 и 1978, но този път...

Тя стисна бледите си устни. Беше със старата си сламена шапка с отметната назад воалетка, избеляла памучна рокля, набръчкани бели памучни чорапи и доста обезформени зеленикави кецове. Държеше лупа и тънко бастунче със завързана на него червена панделка. Беше обходила почти една трета от неголямата гора и сега се отправяше към сърцевината ѝ. В очакване на следващия цъфтеж лесно биха могли да минат и десет години, но тази зима бе влажна и студена, пролетта — дъждовна, условията — подходящи, а и в самия ден имаше нещо обнадеждаващо.

Тя поспря и пое дълбоко въздух. Предната вечер беше валяло малко и това бе придало допълнителна наситеност на топлия въздух — усещаше се остър мирис на цветя и зелени листа, пропит с аромата на вехнеща растителност.

Приближи се до ствола на един огромен бук. Грапави слънчобрани от гъбести израстъци бяха прилепнали към стъблото, а дънерът бе обграден от гъсти туфи кукуряк. Тя го обиколи бавно, вторачила поглед в земята.

Ето я! Прикрита под парчета плесенявали листа — кафяви и меки като люспи настърган шоколад. Лекичко отмести настрани шумата; няколко обезпокоени насекоми се шмугнаха встрани. Орхидеята сияеше в полумрака, сякаш излъчваше някаква вътрешна светлина. Това растение бе наистина необикновено — от лимоненожълтата цветна чашка венчелистчетата се извиваха рязко като криле на пеперуда — изящно осеяни с точки, светлобежови и жълти, без следа от зелено по тях. Дори и стъблото блестеше в смесица от тъмнорозови оттенъци. Листа нямаше. Жената приведе слабоватото си тяло и заби бастуна в земята. Панделката увисна неподвижно. Наведе се още малко и пенснето се хлъзна надолу по големия ѝ кокалест нос. Нежно преброи цветовете. Бяха шест. Досега Луси бе намирала екземпляри само с по четири. Двойна победа!

Изправи се. Душата ѝ преливаше от радост. Обгърна с ръце тялото си — идваше ѝ да се разтанцува. „Видя ли, Луси Белрингър! — помисли си тя. — Така ти се пада!“ Но не се остави да я завладее чувството на триумф. Сега най-важен бе чаят. Бе си записала някои неща последния път, когато Луси бе излязла от стаята, за да напълни чайника. Макар и да не искаше да се самоизтъква, мис Симпсън бе решила да удвои разнообразието от сандвичи, да приготви четири вида

кейк и за финал да поднесе домашно приготвен сладолед с диви сливи. В избата имаше цяла купа от тях, назрели до пръсване. Стоеше блажено замаяна от това, което ѝ предстоеше. Представи си инкрустираната маса от времето на кралица Ана^[1]; застлана с разкошната дантелена покривка от леля ѝ Ребека и отрупана с деликатеси: сладкиши с фурми и банани, кифлички, потъмнели от плодовия пълнеж, бадемов пай, пикантна пита от овесени ядки и петмез, бадемови бисквити, извара с лимон и пресен пандишпан със сметана, джинджирил и кръгли портокалови курабийки. И преди сладоледа — препечени филийки с аншоа и лестърско сирене...

Внезапно долови някакъв шум. „Човек обикновено си въобразява — помисли си тя, — че дълбините на гората са тихи. Нищо подобно.“ Шумовете бяха толкова присъщи на обстановката, че по-скоро подчертаваха тишината, отколкото да я нарушават — движенията на дребни животинки, шумоленето на листа и най-вече — изобилието от птичи трели и песни. Но този нов шум бе несвойствен, дори чужд. Мис Симпсън замря неподвижно и се заслуша.

Приличаше на накъсано, тежко дишане и за момент ѝ се стори, че някое голямо животно е попаднало в капан. Ала дишането се придружаваше от странни викове и стенания, които определено идваха от човек.

Поколеба се. Лесът беше толкова гъст, че трудно можеше да се определи откъде идват звуците. Те сякаш подскачаха из заобикалящата я зеленина, подобно на изпусната топка. Тя стъпи върху полегналата папрат и отново се заслуша. Тръгна на пръсти напред, сякаш нещо ѝ подсказваше, че това, което ще открие, трябва да остане тайна завинаги.

Вече беше много близо до източника на шума. От него я разделяше плътна мрежа от клони и листа. Известно време постоя като закована зад тази преграда, после много внимателно раздели клоните и надникна в пролуката.

Едва се съдържа да не извика от удивление, граничещо с потрес.

Мис Симпсън беше стара мома. В много отношения образованието ѝ беше останало повърхностно. Като дете бе имала гувернантка, която доста се изчервяваше и заекваше по време на „природните“ уроци. Бе засягала със заобикалки въпроса за птичките и пчеличките, но бе избягвала строго темата за подобни отношения

между хората. Ала мис Симпсън си бе изградила твърдото убеждение, че само наистина развитият интелект би могъл да предложи стимул и утешение, необходими за един дълъг и щастлив живот, затова в младостта си се бе взирала дръзко във великите произведения на изкуството в Италия, Франция и Виена. Така че веднага разбра какво се разиграва пред нея. Плетеницата от голи ръце и крака (в истинския живот като че ли бяха повече от четири от всеки вид) проблясваше с перлена лъскавина, подобна на искрящите капчици пот върху телата на Амур и Психея.

Мъжът бе вплел пръсти в косата на жената и яростно дърпаше главата ѝ назад, като същевременно покриваше раменете и гърдите ѝ с целувки. Така се случи, че мис Симпсън видя първо нейното лице. Това само по себе си бе достатъчно, за да я шокира. Но когато жената изтласка любовника си встрани и със смях се възкачи върху него, тогава...

Мис Симпсън запремигва объркано. Кой би си помислил?!... Тя отпусна разделените клонки и, като задържа дъха си, лекичко отстъпи назад. Известно време стоя като вкаменена, чудейки се какво да прави. Главата ѝ бучеше от противоречиви мисли и чувства. Беше шокирана, объркана, възмутена и същевременно изпитваше лека възбуда, която незабавно и решително потисна. Сякаш някой ѝ бе връчил бомба с часовников механизъм. След като по силата на обстоятелствата и природното предразположение тя бе избегнала цялата бъркотия и неразбория на подбора, ухажването, брака и произтичащата от тях плетеница от ръце и крака, мис Симпсън се почувства много зле подготвена да се справи с всичко това.

Старомоминско раздражение започна да разяжда мислите ѝ. Едва не изпусна едно „тц-тц!“. От всички възможни места — точно тук, на сред гората! При положение че всеки от тях си имаше дом, в който спокойно биха могли да отидат. Успяха да ѝ развалят един наистина прекрасен ден.

Сега се налагаше да се измъкне тихичко, както и се бе приближила. Внимателно огледа земята. Не трябваше да докосва дори и клонче. Колкото по-бързо тръгне, толкова по-добре. Защото, доколкото знаеше, те скоро можеха да стигнат до... ами... до каквото там стигат хората.

И тогава жената изкрещя. Странен, ужасяващ вик. Една птичка изхвъркна от гъсталака и налетя право в лицето на мис Симпсън. Тя изпищя и, обзета от срам и ужас при мисълта, че е разкрита, се обърна и побягна. След секунди се препъна в един корен. Строполи се тежко на земята, но паниката ѝ заглушаваше всякакво усещане за болка. Изправи се на крака и продължи да тича. Зад себе си чу пукот и се сети, че те сигурно са скочили и са разбутали клоните, за да разберат какво става. Щяха да я разпознаят. Нямаше начин да не я познаят. Беше само на няколко метра от тях, но както бяха голи, едва ли щяха да хукнат след нея.

Осемдесетгодишните ѝ крака изпълняваха команди, които не им бяха задавани вече години наред. Мятаха се зад нея в различни посоки като някакви пъстри бастунчета, но все пак успяха да я закарат за невероятно кратко време до края на гората. Там тя се облегна на едно дърво и се послуша запъхтяно, с ръка, поставена върху плоските ѝ, измъчени гърди. Остана така почти пет минути. След това бавно пое към дома си.

Здрачът я завари седнала на стола си до прозореца, взряна в притъмняващата градина. Разтвори широко крилата, вдишвайки мириса на тютюна и другите ароматни растения, засадени точно под перваза. В края на полянката се възправяха неясните бели очертания на пчелните кошери, почти сини в полумрака.

Седеше така, откакто се бе прибрала — вече почти три часа. Не беше в състояние да хапне нищо, болката в пищяла ѝ се усилваше, а тя самата бе все по-несигурна какво да прави.

Сега всичко беше различно. Те знаеха, че знае. Нищо не би могло да промени този факт. Всичко би дала, за да върне часовника назад към предишния ден. Единствено нейната суета я бе въвлякла в тази каша — искаше да се наслади на триумфа над приятелката си, искаше да победи. И ето че си получи заслуженото. Въздъхна. Цялото това самобичуване не решаваше нищо.

Чудеше се дали щяха да дойдат, да се срещнат с нея и от това я побиваха тръпки. Представи си ужасния разговор между тримата. Отвратителното и неловко положение. А може би те няма да се притесняват. Тази разюзданост на открито издаваше най-малкото

безсрамна самонадеяност. Може би тя трябва да поеме инициативата и да отиде първа при тях. Да ги увери във вечното си мълчание. Деликатната душа на мис Симпсън бе отвратена от идеята. Щеше да изглежда така, сякаш им налага някаква интимност, което те надали биха желали. Помисли си, че е твърде странно внезапно да ти поднесат нова, потресаваща информация за драма души, които смяташ, че познаваш добре — тя сякаш изопачаваше, почти изтриваше всичко, което знаеше за тях отпреди.

Помръдна леко и стисна зъби от болката в контузения си крак. С тъга си спомни момента, в който откри орхидеята и за това колко забавна щеше да е чайната церемония. Сега вече не можеше да каже на Луси. Всичко изглеждаше долно и мръсно.

Стана бавно от стола, мина през кухнята и навлезе в благоуханната тишина на градината. Само на няколко крачки от нея бе любимата ѝ роза „Папа Мейлънд“, която всеки момент щеше да разцъфне. Миналата година цветовете бяха поразени от плесен, но сега всичко беше наред и няколко тъмни блещукащи пъпки загатваха предстоящото великолепие. Една от тях като че ли щеше напълно да се отвори още на идната утрин.

Отново въздъхна и се върна в кухнята, за да си направи какао. Откачи безупречно чиста съдинка от една от гредите и наля вътре малко мляко. Досега никога не бе усещала толкова силно истинността на думите „Споделена болка е половин болка“. Но достатъчно дълго бе живяла в малко селце, за да осъзнае, че не е безопасно да обсъжда откритото от нея с никого — дори със скъпата Луси, която не беше клюкарка, но не знаеше що е да криеш нещо. Нито пък с хора, които обикновено човек счита за най-естествените си довереници — например собствения ѝ адвокат (сега на почивка в Португалия) и, разбира се, пастора. Ала последният бе страхотен клюкар, особено след ежемесечните сбирки на Клуба на винарите.

Тя взе чашка и чинийка от полупрозрачен порцелан (така и не можа да свикне със съвременните високи чаши), сложи в нея препълнена лъжица какао, добави захар и малко канела. Би могла да го разкаже на племенника си, който живееше в Австралия, но това би означавало да повтори цялата история върху белия лист, а само при мисълта за видяното леко ѝ се повдигаше. Млякото кипна до ръба на канчето и тя го наля в чашата, като непрекъснато бъркаше какаото.

Седна в удобното си кресло и започна да отпива по малко от топлата напитка. Ако човек не е в състояние да се довери на конкретни хора, то със сигурност има организации, с които може да се поговори в такива случаи. Никога през живота си не бе оставала без приятели. Но сега затърси из паметта си името на някое дружество, което помага на самотници в подобни ситуации. Сигурна беше, че е виждала плакат из канцелариите, които бе посещавала, за да оспорва удръжките от пенсията си. Изобразен беше човек, който държи телефонна слушалка и слуша. И едно име, което я бе впечатлило навремето с почти библейското си звучене. „Справки“ не можеха да не знаят. Слава богу, че днес всичко е автоматично — вече нищо не минава през мисис Бийдъл в старата телефонна централа.

Момичето веднага разбра за какво става дума и я свърза със „Самаряните“. Гласът от другата страна беше изключително успокояващ. Може би прекалено младежки, ала любезен и искрено заинтересуван. И най-важното, уверяваше я в пълната си дискретност. Но мис Симпсън едва бе казала името си и бе започнала да обяснява за какво става дума, когато бе прекъсната от някакъв шум. Тя замълча и се заслуша. Ето пак.

Някой чукаше леко, но настойчиво на задната врата.

[1] Кралица Ана (1665–1714), кралица на Великобритания и Ирландия (1702–1714). — Б.р. ↑

ПЪРВА ЧАСТ
ПОДОЗРЕНИЕТО

ПЪРВА ГЛАВА

— Тук стават нередни работи и очаквам от вас да направите нещо. Нали полицията е за това?

Сержант Трой контролираше дишането си. Беше научил този трик от свой колега в Полицейския колеж, който имаше доста опит с Тай Чи Чуан и други чудати източни занимания. Вършеше му чудесна работа, когато се налагаше да се разправя със злоупотребили мотористи, младежи с антиобществени прояви, и, както в този случай, със смахнали старици.

— Наистина, мис... ъ-ъ... — престори се сержантът, че е забравил името ѝ. Нерядко тази проста хитрост караше хората да се чудят дали посещенията си струва нервите, вследствие на което си тръгваха и така спестяваха на полицията излишна канцеларска работа.

— Белрингър.

„Добра реакция“, помисли си сержантът, доволен от скоростта на разговора и от способността си да запазва сериозното си изражение. После продължи:

— Сигурна ли сте, че наистина трябва да има разследване? Приятелката ви е била в напреднала възраст, паднала е и това ѝ е било достатъчно. Често се случва.

— Глупости!

Тя притежаваше глас, който буквално го принуди да вдигне плава: отчетлив, властен — глас на дама от доброто общество.

„Обзалагам се, че на времето се е разпореждала поне с няколко слугини“, помисли си той. Съществителното изобщо не го затрудни — той и съпругата му с наслада следяха по телевизията пиесите от доброто старо време.

— Беше яка като вол — твърдо заяви мис Белрингър. — Като вол!

Когато повтори думата, гласът ѝ затрепери.

„Господи! — помисли си сержант Трой. — Дано сега този стар прилеп не се разхленчи!“ Механично посегна към носните кърпички под гишето и отново се зае с контрола на дишането си.

Мис Белрингър дори не погледна кърпичките. Лявата ѝ ръка внезапно изчезна в огромна бродирана чанта, порови малко из нея и пак се появи, стискаща обла кутия за бижута. Отвори я и изтърси малка купчинка червеникавокафяв прах върху вътрешната страна на китката си. Смръкна от нея във всяка ноздра, притваряйки първо едната, после другата, като току-що изплувал тюлен. Прибра кутията и кихна гръмотевично. Сержант Трой възмутено се зае да събира разхвърчалите се листове. Когато въздействието на енфието намалая, мис Белрингър заяви:

— Бих искала да се срещна с началника ви.

За сержант Трой би било истинско удоволствие, ако мажеше да отвърне, че никой от началниците му не е в сградата. За съжаление, това не отговаряше на истината. Главен инспектор Барнаби току-що се бе завърнал от отпуска и сега си беше в канцеларията и наваксваше пропуските по документацията.

— Само секунда — каза Трой и с ужас установи, че едва не завърши изречението с „мадам“.

Когато почука на вратата на Барнаби и влезе, Трой положи усилия да запази безизразната си физиономия, а идеите си относно степента на изкуфялост на мис Белрингър — да съхрани само за себе си.

Шефът на моменти доста се стягаше. Той беше едър, як мъж, с покровителствено отношение към околните, подвеждало далеч поопитни хора от Гавин Трой да изказват мнения, които той впоследствие правеше на пух и прах.

— Сержант?!

— Има една възрастна дама в приемната, сър. Някоя си мис Белрингър от Баджърс Дрифт. Настоява да се срещне с високопоставен служител. Имам предвид, някой по-главен от мен.

Барнаби вдигна глава. „Не прилича на човек, току-що завърнал се от отпуска, помисли си сержант Трой. Изглежда изморен, даже малко болнав.“ Не може да се каже, че тази мисъл не му достави удоволствие. Шишенцето с таблетки, които Барнаби носеше навсякъде, пак се мъдреше на бюрото му до чашата с вода.

— За какво става въпрос?

— Приятелката ѝ е починала и тя е нещо недоволна.

— Че кой би бил доволен?!

Сержантът перифразира обяснението си. Очевидно на шефа му беше ден за заяждане.

— Исках да кажа, сър, че тя е убедена, че нещо не е наред. Че има нещо неизяснено.

Главен инспектор Барнаби сведе поглед към най-горната папка в купа пред него — особено отвратителен случай на гавра с дете. С удоволствие би отложил за малко прочита му.

— Добре. Доведи я.

Мис Белрингър се настани на стола, към който я завлече сержант Трой, и пооправи диплите на дрехите си. Беше странна гледка — по-скоро накичена, отколкото облечена. Всичките ѝ дрехи притежаваха избледнял, но все още натрапчив блясък, сякаш някога, много отдавна, са били богато избродирани. Носеше няколко много красиви пръстена, чиито камъни бяха потъмнели от мръсотия. Ноктите ѝ също бяха мръсни. Очите ѝ непрекъснато шареха и проблясваха на фона на тъмното ѝ сбръчкано лице. Приличаше на проскубан орел.

— Аз съм главен инспектор Барнаби. С какво мога да ви помогна?

— Ами... — колебливо го изгледа тя. — Мога ли да ви попитам защо сте с цивилни дрехи?

— Какво? О! — проследи той строгия ѝ, втренчен поглед. — Аз съм детектив. Ходя с цивилни дрехи.

— Тъй значи — доволно кимна тя и продължи: — Искам да разследвате обстоятелствата около една смърт. Моята приятелка Емили Симпсън беше осемдесетгодишна и тъй като беше на осемдесет, веднага ѝ издадоха смъртен акт. Ако беше два пъти по-млада, щяха да се задават въпроси. Щеше да се направи аутопсия.

— Невинаги, мис Белрингър. Това зависи от много неща.

От години Барнаби не беше чувал подобен изговор — от времето, когато като по-млад ходеше на кино. Следвоенните филми бяха пълни с изискани, стегнати млади англичани, с идеално изгладени панталони, които говореха по този особено отчетлив начин.

— Е, обстоятелствата в случая са повече от странни.

„Изобщо не изглеждат странни“, помисли си Барнаби, като взе бележник и молив. Очевидно приятелката ѝ е била открита от пощальона, паднала на килимчето пред камината. Трябвал му е нейният подпис, тъй като ѝ е носел колет и когато не получил отговор

на почукването си (освен бесния кучешки лай), надникнал през прозореца.

— Дойде направо при мен... От години ни носи пощата, нали разбирате... Познава ни и двете; телефонирах на доктор Леситър...

— Това ли е семейният лекар на приятелката ви?

— Той е семейният лекар на всички, инспекторе. Или поне на всички възрастни хора в селото и на онези, които нямат осигурен транспорт. Иначе до Костън има над шест километра. Аз... се втурнах, взех си ключа, но в случая той не ми трябваше, защото... мис Белрингър вдигна пръст, за да подчертае важността на онова, което следваше, — и това е първото странно нещо — задната врата беше отключена!

— Беше ли това необичайно?

— Направо нечувано! Не го е правила никога! Напоследък в селото имаше три обира. Емили беше особено педантична в навиците си.

— Всички забравяме понякога — измърмори Барнаби.

— Не и тя. Тя си имаше точно установен ред. В девет вечерта сверяваше часовника си с радиото, навиваше го за седем, слагаше Бенджи в коша и след това заключваше задната врата.

— А знаете ли дали си е била навила часовника?

— Не беше. Специално проверих.

— Тогава това със сигурност сочи, че е починала преди девет вечерта.

— Нищо подобно. Починала е през нощта. Така каза докторът.

— Може и да е починала през нощта — продължи инспекторът, — но да е загубила съзнание няколко часа по-рано.

— А ето и най-важният аргумент! — заяви мис Белрингър бодро, все едно не го беше чула. — Какво ще кажете за кораловата орхидея?

— Кораловата орхидея? — повтори Барнаби с равен, нетрепващ глас — тридесетте години в служба на обществото безспорно си казваха думата.

Мис Белрингър му обясни за приятелската им надпревара.

— Следобедът, след смъртта на приятелката ми, отидох да се поразходя из гората. Установих, че неволно търся орхидеята, след това си дадох сметка, че вече няма значение дали ще я открия или не. Това ме накара да осъзная смъртта на Емили по един различен начин...

Виждах я... Тя лежеше там... — Възрастната жена погледна към инспектора, примигна няколко пъти и подсмръкна. — Това сигурно ви звучи малко необичайно... странно.

— В никакъв случай.

— И тогава я открих. Но разбирате ли... Емили вече я беше открила.

В отговор на повдигнатите вежди на Барнаби тя продължи:

— Имахме си по едно бастунче с панделка, с което да бележим мястото. Нейното беше с червена, а моето — с жълта. При това положение — добави мис Белрингър и се наведе напред, а Барнаби осъзна, че едва се удържа да не направи същото, — защо тогава не дойде да ми каже?!

— Може би го е крила. Като изненада.

— Как пък не! — възкликна тя, раздразнена от явната му неспособност да вникне в ситуацията. — Вие не разбирате. Познавам Емили вече близо осемдесет години. Тя трябва да е обезумяла от вълнение. Би дошла веднага при мен!

— Може още тогава да се е чувствала зле и да е искала да се прибере у дома си колкото се може по-бързо.

— Така или иначе минава покрай портата ми. Ако ѝ е било зле, щеше да влезе. Щях да се погрижа за нея.

— Виждали ли сте се изобщо този ден?

— Видях я да прибира Бенджи от разходка, някъде към два часа. И преди да ме попитате — и двамата изглеждаха в добра форма.

Тя се огледа безпомощно и все пак с надежда, както понякога правят отскоро опечалените. Беше неспособна да приеме липсата, празното пространство до себе си и сякаш очакваше мъртвата всеки момент да се появи отнякъде.

— Не! — втренчи тя поглед в инспектора. — Нещо се е случило, след като е видяла орхидеята и преди да се върне в селото. Нещо, което я е накарало да забрави откритието си. И това нещо трябва да е било изключително важно. Можете да ми вярвате!

— Ако това, което казвате е истина, да не би да намеквате, че шокът я е довършил?

— Засега не съм мислила по този въпрос — смръщи се мис Белрингър. — Но има и още нещо.

Тя яростно прерови чантата си и извика:

— А това как го разбирате?

Подаде му късче хартия, на което пишеше: „Костън 1234, Тери“.

— Телефонът на самарянската организация.

— Нима? Може и да подават приятелска ръка, но със сигурност не дават информация. От тях нищо не може да се измъкне. Казват, че всичко е поверително.

— Къде намерихте това листче?

— На малката ѝ масичка, мушнато под телефона. Не мога дори да си представя защо им е звъняла.

— Вероятно защото е била разтревожена или потисната, или просто е имала нужда да поговори с някого.

— С напълно непознати? Глупости! — В това шумно възклицание се таеше много болка. — Във всеки случай, депресията е нещо, напълно непознато за нашето поколение. Винаги сме вървели напред с гордо вдигнати глави, въпреки трудностите. Днес е различно. Хората пият успокоителни за едно изкипяло мляко.

Барнаби почувства, че нервите му рязко се изопват и се размърда на стола си. Краткият миг на заинтересованост към разказа ѝ отлетя. Раздразни се и изгуби търпение.

— Кога всъщност е починала приятелката ви?

— В петък, на седемнадесети. Преди два дни. Оттогава все ме гризе отвътре. Знаех, че няма кой знае какви доказателства. Мислех, че сигурно ще ми кажат, че говоря врели-некипели. Така и стана.

— Моля?

— Младият господин, който ме прие каза, че на нейната възраст това се очаквало и намекна, че само му губят ценното време. Не че изглеждаше кой знае колко зает — добави тя саркастично.

— Ясно. Не; всички оплаквания и молби се разследват. Мнението ни относно тяхната истинност не е от значение. Кой е най-близкият човек на покойната?

— Ами... може би аз. И двете нямаме близки роднини. Разните братовчеди и лели отдавна са починали. Тя имаше племенник някъде в Австралия. Сега аз съм изпълнител на завещанието ѝ. Завещахме си всичко една на друга.

Барнаби записа името и адреса на мис Белрингър и попита:

— Вие ли отговаряте за подробностите около погребението?

— Да. Ще бъде погребана в сряда. Остава ни малко време.

Внезапно тонът ѝ стана мелодраматичен.

— Знаете ли, това непрекъснато ми напомня „Случая с изчезналия оркестър“. Обстоятелствата са наистина съвсем...

— Нима четете криминалета, мис Белрингър?

— С най-голяма охота. Разбира се, има ги най-различни. Любимото ми е...

Изведнъж спря и го изгледа язвително.

— Да, знам какво си мислите. Но грешите. Това не са фантазии.

Главен инспектор Барнаби стана и поотупа дрехите си, събеседничката му също се изправи.

— Аз не бих се тревожил за погребението, мис Белрингър. Тези неща винаги могат да се отложат, ако е наистина необходимо.

Точно на вратата тя се обърна.

— Разбирате ли, аз познавах отлично Емили. — Пръстите и стиснаха кокалените дръжки на чантата. — Всичко това е толкова нетипично. Повярвайте ми, господин главен инспектор, тук има нещо гнило!

След като тя си тръгна, Барнаби взе две таблетки и ги запрати към стомаха си с малко вода. После се облегна на стола и зачака да започне действието им. Явно им трябваше доста време. Разхлаби колана си и се завърна към случая с изнасиленото дете. От една снимка му се хилеше лъчезарен дребен човечец с три предишни присъди, който бе получил работа като пазач в начално училище. Въздъхна, сложи настрана папката и се замисли за Емили Симпсън.

Тридесетте години, прекарани в наблюдение на човешките характери, го бяха довели до убеждението, че никой никога не действа противно на природата си. Това, което повечето хора наричаха характер (натрупване или липса на определени социални, образователни или материални активи), бе, според него, изключително повърхностно обяснение на феномена. Защото истинският характер се разкрива, когато се отнемат тези натрупвания. Веруюто на главния инспектор беше, че човекът е способен на всичко. И колкото и странно да звучи, това не го потискаше. Дори не гледаше на него като на песимистична постановка, а по-скоро — като на единствената разумна за един полицай.

Мис Симпсън обаче бе извършила няколко неща през този последен ден от живота си, които човек, познаващ я от детството,

намираше за крайно нетипични. А това беше достатъчно странно. Странно и интересно. Главен инспектор Барнаби бе записал номера на „Самаряните“ и сега посегна към телефона. Но първо трябваше да изясни подробностите около приема на мис Белрингър от неговите подчинени. Натисна звънеца и нареди:

— Сержант Трой да се яви веднага при мен!

ВТОРА ГЛАВА

„Самаряните“ не приеха запитването му особено възторжено. Не че Барнаби очакваше нещо по-различно. Както обикновено, не можеше да се изкопчи и дума от тях. Ето защо, след повторното си обаждане, в седем часа вечерта той се вдигна и лично отиде в миниатюрното им убежище — къщичката се намираше в малка улица зад магазин „Уулуърт“. За целта си беше лепнал подходящо разтревожено изражение на лицето.

Зад бюрото в приемната седеше възрастен мъж с два телефона пред себе си. Слушалката на единия беше прилепнала към ухото му. Покри я с ръка и прошепна на Барнаби:

— Моля, седнете.

Продължи да слуша, като от време на време кимаше тъжно. Накрая затвори телефона и запита:

— Вие ли сте човекът, който искаше да се види с Тери?

Барнаби, който смяташе, че възрастният мъж е Тери, кимна.

— Точно така. Разговаряхме в петък.

— А вие сте?... — не довърши „самарянинът“, докато разлистваше страниците на един дневник.

— Бих предпочел да не казвам името си — отвърна съвсем искрено Барнаби.

Телефонът отново извънтя и почти едновременно жена на средна възраст и момиче излязоха от една съседна стая. Двойката си стисна ръце. Барнаби се обърна към жената, която измърмори:

— Добър вечер.

После излезе. Момичето стоеше в очакване. Мъжът на бюрото се усмихна и с жест ги насочи един към друг.

Момичето беше красиво и грациозно, а по раменете му се спускаше водопад от блестяща руса коса. Беше облечено в елегантна карирана рокля, а около врата ѝ се открояваше огърлица от сребърни топчета, подобни на мъниста. Барнаби не можеше да не я сравни със собствената си дъщеря, която при последното си гостуване у тях

носеше нарязани джинси, старо кожено бюстие, а косата ѝ приличаше на грива, окичена с пайети.

— Заповядайте вътре, за да поговорим — предложи момичето и го въведе в стаята.

Там имаше удобно кресло, пейка до стената и чамова маса, в средата на която се открояваше бурканче с маргаритки. Барнаби седна на пейката.

— Искате ли кафе?

— Не, благодаря.

Беше дошъл тук без план, осланяйки се на способността си да импровизира. Не можеше да пренебрегне възможността Тери да е обигран професионалист като него. Благодлавайки добрия си късмет, той меланхолично ѝ се усмихна и показа полицейската си карта.

— О! Но ние сме... не мога... Какво желаете?

— Разбрах, че вие сте разговаряла с Емили Симпсън миналия петък вечерта.

— Съжалявам, но ние не обсъждаме с никого клиентите си — заяви тя вече с по-твърд тон. — Дружеството ни държи на дискретността.

— Аз, разбира се, оценявам това — отвърна Барнаби, — но в случай на смърт...

— Смърт ли? Ужасно! Нямах ни най-малка представа, че ще се самоубива. Работя като доброволка тук само от няколко седмици... Все още се обучавам, нали разбирате... — Думите ѝ се гонеха и застъпваха притеснено. — Само ако знаех... Но другите двама колеги водеха разговори и бяха на другата линия и аз си помислих, че ще се справя... Имам предвид с мис Симпсън...

— Чакайте малко!

Сега девойката бе заприличала на малко момиченце, което едва сдържаше сълзите си.

— Доколкото знаем — продължи Барнаби, — не става въпрос за самоубийство. Единственото известно на този етап е, че обстоятелствата са подозрителни.

— Така ли? С какво по-точно?

— Просто бих искал да ми кажете, ако желаете, какво си спомняте от това обаждане.

— Съжалявам, не мога да го направя. Трябва да проверя...

— Разговарях вече с началника ви — господин Уейнрайт — и ви уверявам, че в този случай правилата могат да се пренебрегнат — успокой я инспекторът с бащинска усмивка.

— Ами... Не знам...

— Не бихте желала да възпрепятствате полицейско разследване, нали? — спокойно заяви Барнаби със сериозно изражение.

— Разбира се, че не.

Погледна към отворената врата. Барнаби седеше търпеливо и се надяваше тя да си спомни любезния жест, с който „самарянинът“ зад бюрото ги беше запознал. Накрая лицето ѝ се разведри и тя каза:

— Спомням си обаждането на мис Симпсън. През онази вечер имахме само около три... Да, долу-горе толкова бяха.

— Добре. Каквото си спомняте. Не бързайте.

— Да, тя каза нещо като: „Трябва да поговоря с някого. Не знам какво да правя.“ Разбира се, страшно много хора започват по този начин... След това я попитах дали иска да каже името си, защото това не е задължително и някои клиенти не искат, но тя си го каза. И аз ѝ вдъхнах кураж, знаете... и зачаках. — Направи пауза и после добави със затрогващо чувство за собствената си значимост: — По-голямата част от работата ни е просто да седим и да чакаме.

— Разбирам.

— След това каза: „Видях нещо. Знам, че трябва да го разкажа на някого.“

Барнаби автоматично застана нащрек.

— И каза ли какво е то?

Тери Бейзли поклати отрицателно глава и допълни:

— Каза само, че е нещо невероятно.

Барнаби сметна, че това нищо не значи. Старите моми и ергени имаха склонността да гледат дори и на най-дребния инцидент като на нещо невероятно — ако можеше да се вярва на писмата, публикувани в местната преса. Те започваха винаги с: „Бях абсолютно слисан, когато видях /чух/забелязах/ изпитах...“

— А след това някой дойде при нея.

— Какво?! — възкликна инспекторът и се приведе напред.

— Тя каза, че трябва да прекъснем, защото някой потропа на вратата и аз отвърнах, че ще сме на разположение цялата нощ, ако иска пак да позвъни. Но не е звъняла.

— Откъде знаете?

— Проверих в книгата, когато пристигнах на другия ден.

— И тя затвори телефона, преди да отиде да отвори вратата?

— Да.

— Не каза ли коя врата?

— Не.

— Чухте ли кучешки лай?

— Не.

— И това е всичко, което си спомняте?

— Боя се, че това е всичко... Поне... — отговори натъжено момичето и повдигна вежди — очевидно се опасяваше, че го е разочаровала. Последва дълга пауза. Накрая допълни: — Съжалявам.

Барнаби стана.

— Ами, благодаря ви, мис...

— Бейзли. Винаги ме наричат Тери. Тук си говорим на малки имена.

— Благодаря ви. Оказахте ми неоценима помощ.

Докато му отваряше врата, тя каза:

— Имаше и още нещо... Знаем, че имаше.

Той не се и съмняваше, че е така. Тери не приличаше на човек, който ще съчини нещо, само за да ти угоди.

— Вероятно ще се сетите в най-неочаквания момент — докато работите или миете чинии. Звъннете ми, ако си спомните нещо. През централата в Костън.

— Дори и ако не изглежда важно?

— Особено ако не изглежда важно — натърти той, затвори отново вратата и добави: — Разбирате, че всичко това е напълно поверително. И не бива да се обсъжда дори и с колегите ви, нали?

— О! — Отново я заглождиха съмнения. Изглеждаше по-притеснена от всякога. — Но аз трябва да запиша посещението ви в книгата!

— Просто ме впишете — усмихна се Барнаби и отвори вратата — като анонимен посетител, разстроен заради смъртен случай в семейството.

Беше почти девет часа. Главен инспектор Барнаби седеше на кухненската маса, срещу пълна чиния с жилави лентички, черни и блестящи като катран, заобиколени от спирали жълтеникавозелена каша.

— Дробът и зеленчуците май вече не стават за ядене, мили — каза мисис Барнаби, намеквайки, че някога може и да са ставали.

Том Барнаби обичаше жена си. Джойс беше мила и търпелива. Беше добър слушател. След работа той винаги разговаряше с нея, обикновено по случаите си, защото знаеше, че тя е изключително дискретна. И дори и след час и половина разговор изглеждаше толкова заинтригувана и загрижена, както и в самото начало. Беше на четиридесет и шест години, зряла и красива и все още харесваше онова, което сама шеговито наричаше „малко гушкане“. Беше отгледала дъщеря си с обич и строгост и заради работата му сама беше вършила повечето от нещата, които родителите би трябвало да вършат заедно — без изобщо да се оплаче някога. Поддържаше къщата чиста и уютна, вършеше по-голямата част от отегчителната работа в градината, а на него оставяше творческите и интересни задачи. Беше добра актриса и пееше като чучулига — и двата си таланта реализираше с много страст в местното аматьорско оперно и драматично дружество.

Единственият ѝ недостатък бе, че не можеше да готви.

„Не — помисли си Барнаби, когато едно особено жилаво парче дроб лепна на небцето му. — Не може да се каже просто, че тя не умее да готви — проблемът е много по-сложен. Между нея и всеки пресен, замразен или консервиран продукт се получават някакви отрицателни химически реакции. Истината е, че храната и тя са във вечен антагонизъм.“

Веднъж я гледеше как прави плодов пай. Тя не просто премерваше и добавяше продуктите, а определено се бореше с тях, водена, както изглеждаше, от някакво ужасяващо предчувствие, че само готовността за незабавни военни действия би ги подчинила на желанието ѝ. Ръката ѝ се стягаше около податливата тестена топка в железен захват.

Когато Къли, дъщеря им, беше на около тринадесет години, успя да убеди майка си да посети готварски курс и вечерта след първия урок тя и баща ѝ стояха до портата, стиснали палци, без да могат да повярват на късмета си. Мисис Барнаби тръгваше винаги с кошничка

хубави неща, покрити със снежнобяла покривка, като момиченцета от приказките. Връщаше се три часа по-късно с малка жилава топка, гъсто набодена със стафиди, скърцаща като парче кюмюр.

Беше отишла няколко пъти, а след това се отказа — от любезност към учителката, както обясни тя. Горката жена — никога досега не беше преживявала такъв огромен провал! Съвсем логично бе да последват и няколко пристъпа на дълбока депресия.

Главен инспектор Барнаби поразрови кашата и лентичките и доразказа на жена си за мис Белрингър и мис Симпсън.

— Историята е доста заинтригуваща, скъпи — поотпусна плетивото си мисис Барнаби — прелестно пухкаво кълбо от копринено бежова вълна, — и добави: — Чудя се какво ли е видяла?

Съпругът ѝ повдигна рамене. Небрежният жест не бе в състояние да я заблуди.

— Предполагам, че следващата ти стъпка ще бъде разговор с доктора.

— Точно така.

Барнаби остави ножа и вилицата си. Не можеше да се очаква повече от обикновени кухненски прибори за хранене.

— Сигурно ще говоря с него след вечерния му прием, така че може да закъснея. Няма нужда да се притесняваш и да поддържаш топла храната. Ще хапна навън.

— Можете да влезете.

Доктор Леситър бе определил среща на Барнаби в единадесет на следващата сутрин. Инспекторът влезе в кабинета за консултации и завари доктора седнал зад бюрото си, потънал до гуша в работа. По време на целия разговор пръстите му не спряха нито за миг: въртеше моливи, подреждаше и препореждаше фармацевтични листовки, развиваше и навиваше ръкавелите си или просто барабанеше по бележника. Бързо погледна полицейската карта на главния инспектор.

— Да... Барнаби. — Подаде му я обратно. — Не мога да ви отделя много време.

Не го покани да седне. Главният инспектор обясни причината за посещението си.

— Не разбирам какъв е проблемът. Възрастна дама, лошо падане, сърцето не е издържало. Нещо съвсем обичайно.

— Предполагам, че сте посетили поне веднъж мис Симпсън през последните две седмици от живота ѝ?

— Да, естествено. Не можете да ме хванете в нарушение, инспекторе. Ако имаше нещо, смъртта щеше да се докладва. Знам закона не по-зле от вас.

Без да коментира тази малко вероятна възможност, Барнаби го попита:

— Каква беше причината за посещението ви?

— През последните седмици жената страдаше от лек бронхит. Нищо сериозно.

— Но не е починала от бронхит, нали?

— Какво намеквате?

— Нищо не намеквам, доктор Леситър. Просто задавам въпрос.

— Причината за смъртта, настъпила няколко часа преди да я открият, е била сърдечна недостатъчност. Вече го заявих в смъртния акт. Синината беше голяма. Трябва да е паднала лошо. Подобен шок може да се окаже фатален.

— Разбирам, че това е логично заключение...

— Диагноза!

— ... и вие не бихте търсили нищо, което би го оспорило. Съвършено нормално при тези обстоятелства. Но ако се върнете мислено отново към оня момент, сецате ли се за нещо, което, може би... — затърси инспекторът най-тактичната фраза, — не пасва?

— Не!

Ала с непогрешимия си усет инспекторът веднага долови краткото колебание в гласа му. А също и нещо, което противоречеше на категоричното отрицание. Барнаби зачака. Доктор Леситър изду бузи. Главата му беше кръгла като ряпа, а бузите — червени като зимни ябълки. Носът му също беше червеникав; мрежа от фини пурпурни жилки се разстиляше по очните му ябълки. Под натрапчивия мирис на сапун, антисептици и мента главният инспектор долови лек дъх на уиски. Ръцете на доктор Леситър спряха и се отпуснаха върху шкембето.

Когато проговори, тонът му звучеше по-уравновесено — намекваше, че най-накрая е решил да се довери на Барнаби.

— Ами... имаше нещо... но едва ли си струва да се спомене...
Усетих доста особена миризма.

— Каква по-точно?

— На мишки.

— Нищо чудно за стара къщурка като нейната. Особено ако не е имало котка.

— Не казах, че е имало мишки. Казах, че беше като от мишки. Това е най-близкото сравнение, за което мога да се сетя. — Доктор Леситър се изправи, макар и малко несигурно, на крака. — А сега ще трябва да ме извините. Предстои ми доста тежък ден.

Той натисна звънеца и секунди по-късно Барнаби се намери отвън. Приемната му беше зад къщата — прекрасна викторианска вила. Главният инспектор тръгна по дългата чакълена пътека и навлезе в тясна алея, обградена от глог и девесил. Денят беше хубав и слънчев. Той отчупи клонче глог и го задъвка, докато вървеше. В младостта му наричаха глога „хляб и сирене“. Спомни си как някога дъвчеше сладките зелени пъпки. Сега вкусът беше различен. Може би все още не му е дошъл сезонът.

Баджърс Дрифт беше разположен под формата на буквата „Г“. Надлъжната черта, наречена просто „жицата“, се състоеше от построени в полукръг общински сгради, няколко частни домове, кръчмата „Блек Бой“, телефонна кабина и просторна, красива къща в джорджиански^[1] стил. Последната беше боядисана в бледооранжев цвят, а едната ѝ стена беше почти изцяло обгърната от огромна магнолия. Зад къщата имаше няколко стопански постройки и две доста големи силажни ями. Пощенската станция беше стабилна двуетажна сграда, която изпълняваше същевременно ролята и на селски магазин.

Барнаби зави по късата отсечка на Т-образната улица. „Чърч Лейн“ не беше дълга колкото „Улицата“ и по нея бързо се стигаше до полето — безкрайни акри пшеница и ечемик, разделени от разположени в триъгълник лозя. Сградата на църквата, строена от камък и кремък, датираше от тринадесети век, а залата към нея — от тухли и вече ръждясала ламарина — определено от двадесети.

Докато вървеше бавно, Барнаби все по-ясно усещаше, че някой го наблюдава. Непознат, попаднал в малко населено място, неминуемо става обект на голям интерес — забеляза не едно перде да трепва, докато минаваше покрай къщите. И макар че уличката зад него

изглеждаше безлюдна, той усещаше някакво нарастващо напрежение в гърлото. Обърна се. Нямаше никой. Внезапно в краката му заиграха слънчеви зайчета. Вдигна поглед нагоре. От таванския прозорец на изискана къщичка, разположена близо до кръчмата, проблесна пречупена светлина и едно лице побърза да се скрие зад пердетата.

Мис Белрингър живееше в малка модерна къща в края на уличката. Барнаби пое по тясната пътечка, покрита с дебел пласт чакъл и на места — с гъста и буйна растителност. Рододендрони, лаврови храсти, хиперии, рози растяха на воля, без всякакъв ред и порядък. На предната врата имаше метално чукче с формата на метална биволска глава и бележка в прозрачно фолио, на която пишеше: „Чукайте силно“. Той почука силно.

Веднага след това един глас изпищя:

— Не така!

Последва силен трясък, сякаш нещо вътре се сгромоляса, чу се шум от тътрене на крака и мис Белрингър отвори вратата.

— Извинявайте, беше Уелингтън — каза тя. — Заповядайте, влезте.

Введе го в претрупаната всекидневна и започна да събира купчина книги от пода. Главният инспектор се наведе, за да ѝ помогне. Книгите бяха до една доста тежки.

— Вечно се катерят, нали разбирате. Не знам на кого му е хрумнало, че котките са много ловки. Сигурно въпросният човек никога не е имал котка. Моята постоянно бута и събаря какво ли не.

Барнаби забеляза Уелингтън — едър сивкаво-кафяв котарак, с четири бели лапи като ботушки — върху едно пиано. Името изглеждаше подходящо^[2], а и в лицето приличаше на стар ботуш — износен и сбръчкан. Следеше ги с очи как пренареждат книгите. Изражението му беше тайнствено и иронично. Котарак, който изчаква да удари неговият час.

— Моля — замахна с ръка мис Белрингър, като за малко не събори няколко, снимки. — Седнете.

Барнаби премести няколко нотни партитури, изрисувана керамична патица и панерче с карамелени бонбони от едно кресло и седна.

— Господин главен инспектор — започна домакинята, като седна срещу него на едно викторианско канапенце за двама и сви плътно

колене (беше с медно кафяви три четвърти панталони за голф), — кажете ми какво открихте.

— Първото нещо, което вече знам със сигурност е, че вие бяхте права — наистина нещо е тревожело приятелката ви.

— Знаех си аз! — плесна се тя с ръце по бедрата и от брокатените ѝ панталони се вдигна лек прах. — Какво ви казах!

— За съжаление като че ли няма начин да се установи какво точно е било.

— Кажете ми какво се е случило.

Докато Барнаби разказваше за срещата си с Тери Бейзли, очите му обхождаха стаята. Тя беше голяма и претъпкана от пода до тавана с книги, украшения, сухи цветя и растения в саксии. Три от рафтовете бяха заети от криминални издания на „Пенгуин’с“ с характерните бели и зелени обложки. Огромна примитивна каменна глава стоеше над камината, в единия край гордо се открояваше превъзходна стереоуредба „Куод енд Лин“, а до френските прозорци, наред със старинните предмети, висеше картина на Бен Никълсън^[3].

— И сега какво ще правим? — втренчи се в него тя с широко отворени очи и настойчив поглед. Седеше на самия ръб на канапето, готова на всичко.

Барнаби си даде сметка, че безрезервната ѝ вяра в него започва да му лази по нервите. Тя очевидно го смяташе за фокусник. А неговото отношение към случая (ако изобщо имаше случай) беше все още неясно и недооформено. Не мажеше да ѝ измъкне зайче. Дори не беше сигурен, че разполага с подходящата шапка.

— Нищо не можете да направите, мис Белрингър. Ще помоля полицейския лекар да огледа тялото. Но ще ми трябва вашето разрешение...

— Да, разбира се.

— Ако той не сметне за необходимо да се продължи разследването, това вероятно би означавало приключване на случая.

Беше очаквал тази новина да я съкруши; напротив — тя енергично закима с глава в знак на съгласие.

— Отлично. Собственикът на погребалното бюро се казва Браун. На „Керидж Стрийт“. Ще ви напиша бележка.

Направи го бързо, с помощта на автоматична писалка с широк писец, напълнена с туш, върху плътна, гладка, кремава хартия. После

му подаде плика с думите:

— Няма да ви задържам. Нали ще ме уведомите за резултата? Добра работа свършихте, плавен инспектор Барнаби.

Барнаби сложи ръка на устата си и се изкашля, за да прикрие усмивката си.

Докато го изпращаше към вратата, мис Белрингър взе една от снимките в старомодни рамки и отбеляза:

— Това е Емили. Тук е на осемнадесет години. Тъкмо бяхме започнали да учителстваме.

Барнаби погледна избелялата кафеникава снимка. Беше правена в студио. Луси стоеше до една жардиниера, в която беше засадена палма. Емили седеше на стол. Гледаше право в камерата. Права светла коса, завита на кок, раздалечени очи, решително стиснати устни. Дългата до прасеца пола и бяла блузка бяха безупречни. Луси се беше усмихнала широко. Кокът ѝ беше малко изкривен, а единият ръб на полата ѝ леко висеше. Бе отпуснала покровителствено ръка върху рамото на приятелката си.

— Какво преподавахте? — запита Барнаби, като ѝ връщаше снимката.

— Моята специалност е музика, а на Емили — английски език. Но, разбира се, преподавахме и почти всички други предмети. Така беше някога.

Когато приближиха входната врата, тя допълни:

— Няма го вече училището. Разделиха го на апартаменти и започнаха да го дават под наем. Напълниха го с ужасни лондончани.

— Между другото — обърна се към нея небрежно Барнаби точно преди да потегли, — приятелката ви имала ли си е проблеми с мишки в къщата?

— Мили Боже! Не! Домът ѝ винаги светеше от чистота. Емили мразеше мишките. Навсякъде имаше капани. Желая ви приятен ден, господин главен инспектор.

[1] Архитектурен стил от епохата на крал Джордж III (1760–1820) и крал Джордж IV (1820–1830). — Б.р. ↑

[2] Херцог Уелингтън (1769–1852) въвежда на мода в британската армия характерните високи ботуши, които впоследствие носят неговото име. — Б.р. ↑

[3] Бен Никълсън (1894–1982) — англ. художник — абстракционист. Пионер на конструктивизма на Острова. — Б.р. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

— Възможно ли е доктор Булард да е някъде из сградата?

— Не само е възможно, но наистина е тук, сър — отвърна дежурният сержант. — Тази сутрин трябваше да дава показания във връзка с едно следствие, а след това отиде до отдел „Съдебна медицина“.

Изад един прозорец полицайката Брайърли извика:

— Видях го да минава през двора. Отиваше на обяд.

Столът беше в края на големия четириъгълен двор. Незнайно защо всички в полицейското управление непрекъснато се оплакваха от храната — за изтормозеното небце на инспектора тя се равняваше едва ли не на пир при Лукул^[1]. „Няма да им се отрази зле да опитат някой ден кухнята на мисис Барнаби — помисли си той, докато си взимаше мусака с картофено пюре, овлажнели пържени картофи и сивосинкав разкашкан грах. — Това би им затворило устата“. Към избраните вече блюда прибави и едно кюфте и се огледа. Забеляза доктора сам на една маса до прозореца.

— Здравей, Том! — поздрави го доктор Булард. — Какво те е принудило да прибегнеш към услугите на това отчайващо място?

— А теб? — запита в отговор Барнаби, седна и започна да се тъпче.

— Жена ми ходи на курс по икебана.

— Аха. Всъщност исках да обсъдим нещо.

— Казвай — отвърна докторът, като отмести настрани остатъците от една обилно подправена треска, вече втренчил поглед в огромно парче пудинг.

— Една старица паднала и пощальонът я открил на другата сутрин мъртва. Това, за съжаление, не е толкова необичайно. Но същия следобед тя е видяла нещо, вероятно в гората до къщата си, което дълбоко я е разстроило. Толкова дълбоко, че се обадила на „Самаряните“, за да сподели с тях, ала преди да успее да им каже нещо съществено, някой почукал на вратата. И това е всичко, което знаем.

— Е, и?... — вдигна рамене доктор Булард.

— Необичайно е все пак. Искам да я погледнеш.

— Кой е подписал смъртния акт?

— Леситър. От Баджърс Дрифт.

— О-о! — изду бузи Джордж Булард и склучи върховете на пръстите си. — Какво да ти кажа... Това няма да е първият случай, в който го настъпвам по мазола.

— Какво ти е мнението за него?

— Хайде, Том — много добре знаеш...

— Извинявай.

— Боже, неслучайно наричат този пудинг „Крепост“ — напълно непревземаем е. — Той набоде едно парче на вилицата си и добави: — Мога да ти кажа това, което е всеизвестно. Домашен лекар с много пациенти и доста висок стандарт на живот. Има изключително привлекателна втора съпруга и не толкова привлекателна дъщеря, която е на възрастта на моята — на около деветнадесет.

— Можеш ли да погледнеш тялото днес следобед?

— Ами... В три часа имам визитация в болницата, така че най-добре е да тръгваме веднага.

В Костън имаше само две погребални бюра. „Браунс“ беше само за отбрана клиентела. Другото беше за простолюдието. Предният прозорец беше подплатен с измачкан сатен, в чийто център стоеше урна с няколко лилии, издялана от блестящ черен базалт.

На урната бяха издълбани думите: „Докато настъпи зората и сенките се стопят“. Наблизо беше паркирано ново Порше 924, което проблясваше под слънчевите лъчи.

— Красиво е — потупа го одобрително доктор Булард. — За девет секунди вдига шейсет мили.

Барнаби се опита да си представи как би изглеждал, натъпкан в една от ниските седалки. Червено-черната карирана тапицерия му се стори отблъскваща. Осъзна, че винаги ще бъде, както философски, така и материално, привърженик на удобните коли за средната класа.

— Нямах ни най-малка, представа, че са толкова добре платени — каза той, докато отваряше остъклената врата.

— Защото никога не остават на сухо — развеселено отвърна докторът. — Единственото нещо, за което винаги можеш да разчиташ на хората е, че някой ден на всеки му идва краят.

Звънецът иззвъня с приглушена и подобаваща меланхоличност. Той обезпокои само един от намиращите се вътре — млад човек с бледо лице, който изплува иззад тъмните кадифени завеси от отсрещната страна на стаята. Беше с черен костюм, кожата му беше бледа, имаше светла, права коса, бледи ръце и бледи изцъклени жълтеникави очи, наподобяващи капки киселина. Изглеждаше тъй, сякаш се канеше да даде някому последно причастие, но щом ги видя отблизо, промени израза на лицето си:

— Доктор Булард, нали?

— Точно така. А вие сте... не ми казвайте... господин Рейнбърд?

— Познахте от първия път! — Лицето на младежа засия. Очите му обаче не се промениха — като че ли сиянието му се излъчваше от кожата. — Денис Белята — добави той, очевидно сериозно.

После се обърна с въпросително изражение към спътника на доктора.

— Това е главен инспектор Барнаби. От централния следствен отдел.

— Виж ти... — Денис Рейнбърд бързо погледна главния инспектор. — Мисля, че тук няма да откриете нищо нередно. Чисти сме като света вода ненапита.

Барнаби подаде бележката от мис Белрингър.

— Ще бъдете ли така любезен да ни покажете тялото на Емили Симпсън?

Докато говореше, Барнаби не сваляше поглед от лицето на бледия младеж. Появи се изражение на необикновено напрегнато любопитство, примесено с вълнение, което той успя да потисне веднага.

— Чудесно! — извика възторжено господин Рейнбърд, поглеждайки бележката, а след това набързо се мушна зад завесите. — Винаги сме готови да помогнем на властта.

Говореше така, сякаш това се случваше всеки ден.

Застанаха до ковчега. Барнаби се вгледа в мършавия, облечен в бяло труп. Тя изглеждаше много спретната и суха — като че ли всичките ѝ жизнени сокове са били изсмукани още преди години. Изглеждаше невъзможно някога да е била ведро девойка с гладък кок.

— Пристигат десетки венци. Много хора я познаваха, — позволи си да се намеси господин Рейнбърд. — Знаете ли, че е преподавала на

майка ми? И на всичките ми лели.

— Да. Добре, благодарим ви.

Барнаби получи един не особено дружелюбен поглед, на който той спокойно отвърна, а след това господин Рейнбърд повдигна рамене и се разтопи в неизвестна посока.

Доктор Булард се наведе над мисис Симпсън. Повдигна ръцете ѝ, по които нямаше пръстени, опипа кожата на стъпалата, разтвори роклята и натисна с ръка гръдния ѝ кош. Трупното вкочаняване отдавна бе отминало и слабият гръден кош поддаде под пръстите му. Той се намръщи и поопипа още малко.

— Нещо нередно ли има?

— Дробовете са направо задръстени.

— Той е лекувал бронхита ѝ.

— Нима?!

С двата си палеца той издърпа назад клепачите.

— Кога е починала?

— Преди три дни.

— Имаш ли представа какви лекарства ѝ е давал?

— Не. Защо?

— Погледни това.

Барнаби се вгледа в жълтеникавите очни ябълки. Зениците бяха не по-големи от главичка на топлийка.

— Виж ти! И какво мислиш?

— Мисля, че трябва да поговориш със следователя, отговарящ за смъртните случаи.

— И да поискам аутопсия?

— Да.

Спогледаха се.

— Това май не те изненадва?

Барнаби си даде сметка, че наистина не се е изненадал. Може би все пак увереността на мис Белрингър не е била неоснователна.

— Ще му разкажа всичко, случило се до този момент. Кой ще направи съдебната аутопсия, според теб?

— Сигурно Ейнтън. Нашият човек замина за Крит за един месец.

— Някои биха се зарадвали.

— Нали ще ми се обадиш, когато пристигне докладът? Ще ми е интересно да узная какво са открили.

Докладът бе готов в четвъртък сутринта. Барнаби позвъни на доктор Булард, който се появи малко преди обед. Прочете доклада. Барнаби се забавляваше, докато наблюдаваше лицето му. То, както казват, направо говореше. Булард остави листата върху бюрото и възкликна:

— Бучиниш?

— Бучиниш!

— Този случай си струва да влезе в анализите като уникален — поклати невярващо глава докторът.

— Нищо подобно, Джордж. Този метод е стар колкото света. Вземи за пример Медичите. Шекспир. Онзи грък...

— Сократ.

— Точно той. В днешно време, разбира се, обикновено предпочитат валиум, пуснат в сто грама водка.

— Или нещо, което се намира под ръка някъде из навеса в градината.

— Точно така. Ако възнамеряваш да използваш кониин^[2], трябва да съществуват много по-лесни начини за това, отколкото да си играеш да преваряваш и дестилираш бучиниша.

— Ами не знам — замисли се докторът. — Обикновено не го продават по магазините. Не можеш просто да се отбиеш в „Буутс“ и да си купиш една кутия.

— Как действа?

— Чрез постепенна парализа. Платон описва много затрогващо смъртта на Сократ. Стъпалата, краката — всичко изстива постепенно. Добре го е предал. Умрял е като истински стоик.

— Така че, който ѝ е дал да го пие — ако съществува този някой — вероятно е стоял и я е гледал как умира.

— Вероятно си прав. Горката старица. Гледката определено не е била от приятните.

— Убийството никога не е приятна гледка.

Доктор Булард прегледа доклада още веднъж.

— Очевидно не е яла нищо скоро преди това. Това значително би ускорило процеса. В стомаха не са открити семена, което поставя въпроса как е станала дестилацията.

— Така е. Точно с този въпрос се обадох в патологията точно преди да дойдеш. Казаха, че се разтваря в алкохол, етер или хлороформ.

— Но не и във вода?

— Не.

— Това означава, че за да изглежда смъртта естествена, тя трябва да го е изпила, така ли?

— Много вероятно — съгласи се Барнаби. — Всичко друго би било много рисковано. Дори и една осемдесетгодишна старица може да окаже значителна съпротива, ако някой ѝ пъкне в лицето парче плат, напоено с хлороформ. Щеше да има паднали предмети, счупени украшения. Кучето щеше да вдигне доста шум.

— Това обяснява кръвоизлива в белите дробове — отбеляза доктор Булард и потупа листата. — Прекалено напрегнати дори и за бронхит. Разбира се, не трябва да бъдем толкова сурови с доктор Леситър. Необичайно е лекарят да проверява за симптоми на кокаин в случай, който на пръв поглед изглежда като една естествена, макар и ненавременна смърт. И все пак — ухили се той, — какво ли не бих дал да съм муха на стената, когато му съобщиш резултатите от аутопсията!

[1] Лукул, Луций Лициний (117-58/56 пр.Хр.) римски военачалник, прочут не само с многобройните си победи, а и с великолепната храна, с която угощавал гостите си. — Б.р. ↑

[2] Отровно вещество, извлечено от бучиниш. — Б.р. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Няма нужда да карате, сякаш сте на автомобилно състезание, сержант.

— Извинете, сър.

Трой намусено намали скоростта. Какъв, по дяволите, беше смисълът да бъдеш в полицията и да се занимаваш с попълването на всички онези тъпи формуляри, печатането им, с глупави хора, които непрекъснато ти задават глупави въпроси, ако поне от време на време не можеш да натиснеш газта, да пуснеш сирената и да подкараш като вихър?! Все още бе огорчен от критиката (напълно неоснователна според него), на която бе подложен преди няколко дни. Знаеше правилата не по-зле от всеки друг, но колко полицаи проучваха и разследваха всяка дреболия, която им се изпречваше? Оная дъртофела го беше натопила. И сега колегите му го избягваха, само защото някаква си древна бабичка е смръкнала емфие. Единственото приятно в цялата работа беше, че главен инспектор смрадливият Барнаби щеше да излезе от този случай като още по-голям глупак, отколкото когато се захвана с него. Блажено незапознат със съдържанието на доклада от аутопсията, Трой зави по „Чърч Лейн“ и паркира пред номер тринадесет.

Барнаби завари мис Белрингър да реже риба в разхвърляната си кухня. Уелингтън седеше върху хладилника и следеше движенията на ножа, а топчестата му муцуна, наподобяваща боксърска круша, цъфтеше от задоволство.

— Не яде консерви — се почувства длъжна да обясни мис Белрингър. След това добави: — Разбрах, че имало аутопсия.

Барнаби не успя да скрие изненадата си. Бе израснал в село, не по-голямо от Баджърс Дрифт, и бе наясно с непогрешимата ефективност на слуховете, ала в случая го учуди скоростта, с която се е разпространила новината. Несъмнено е тръгнала от погребалното бюро.

— Точно така. Утре ще има разследване. Готова ли сте да идентифицирате мис Симпсън?

— Но... — пребледня тя и остави ножа на дъската. — Защо?

— След аутопсия това е задължително.

— Но... не можете ли да го направите вие?

— Боя се, че не. Не съм я познавал, нали разбирате? — отговори Барнаби и след кратка пауза допълни: — Бих могъл да помоля господин Рейнбърд, ако желаете.

— Не, в никакъв случай. Ужасен малък червей! — Този път мълчанието ѝ се проточи по-дълго. — Добре. Ако някой трябва да го направи, по-добре това да съм аз.

Уелингтън измърка възмутено и господарката му покорно продължи с рязането на рибата.

— След тази процедура следователят ще издаде смъртен акт и приятелката ви може да бъде погребана.

— Благодаря ти, боже! Бедната Емили.

Тя пусна чинията на пода и отвори една кутия със сметана. Сипа малко в керамична чиния и също я сложи долу.

— Сигурно артериите на тази котка вече са съвсем задръстени. — Домакинята любящо побутна Уелингтън с обувката си. — Но той толкова обича сметана.

— Споменахте, че имате ключ от къщата на мис Симпсън.

— Точно така. Искате да поогледате ли?

— Съвсем за малко. Утре ще има по-подробно разследване.

— О... това да не би да означава, че?...

— Съжалявам. В момента не мога да навлизам в подробности.

— Разбира се. Имате пълното право да ме смъртите, господин главен инспектор. — Постави пръст на устните си и прошепна: — „Тихо беше ятото“. Обичате ли Кийтс^[1]?

— Ако нямате нищо против, бих предпочел да тръгнем възможно най-скоро — заяви инспекторът.

Тя свали мушамената си пелерина от закачалката зад вратата и се загърна с нея. Докато вървяха към предната порта, мис Белрингър стъпка една богомолка.

— Някога връзката между тези растения и мен беше свършена. После аз ги изоставих и те ме изоставиха. Сега всичко ми се изплъзва. Мислех си, че храстите са идеални за хора, които нямат желание да полагат много грижи за градината си.

— От време на време трябва да се подкастрият — посъветва я главният инспектор, на чиито цветни лехи завиждаше цял Арбъри Кресънт.

Сержант Трой ги наблюдаваше как пресичат пътя — високият мъж със светлосиво лятно сако и панталони и раздърпаната старица, която подтичваше до него като някое старо овчарско куче, наметнато с брезентов чувал. Не че дрехите имаха някакво значение. Спомняше си как майка му чистеше на старата лейди Предикот, която винаги изглеждаше така, сякаш е навлякла парцали от магазин за дрехи втора употреба. Спомни си, че самият той износваше дрехи на внука й: абсурдно скъпи дрехи от „Уайт Хаус“ и „Хародс“, когато всъщност единствената му мечта беше да има чифт хубави джинси и тениска с Батман.

Две деца и една жена с пазарска количка се заковаха срещу колата и се втренчиха в него. Той се облегна назад и се отпусна, поставил нехайно ръка на кормилото, макар че в действителност очите му неотклонно шареха зорко наоколо. Все едно държеше ловджийска пушка. След миг се появи Барнаби и му махна. Целият почервенял от раздразнение, Трой изскочи от роувъра, провери дали колата е заключена и забърза след другите.

Бийхайв Котидж^[2] беше само на няколко метра нагоре по пътеката от къщата на мис Белрингър. Цялото място представляваше образец на съвършенство. Къщата беше от най-характерния тип за Англия — от онези, които обичаха да показват по календарите и туристическите афиши. Представата на всеки изгнаник за истински дом.

Покривът беше прилежно и с много фантазия покрит със слама в стила на старите английски къщи, а над него имаше козирка, подобна на раковина. Прозорците бяха с малки стъкла в оловни рамки. Покрай пътеката, покрита със зигзагообразно подредени тухли, които с времето бяха започнали да се ронят, растеше лавандула и сантолина; по нея се стигаше до задния вход. Там пък растяха ружи и карамфили, делфиниум, мащерка и резеда. Встрани от покритата с тухли пътека се простираше великолепно поддържана морава. В другия й край, почти скрити от огромна хортензия, се виждаха два пчелни кошера. След първоначалната изненада Барнаби застина мълчаливо, попивайки с поглед красотата около себе си. Градината беше подредена

перфектно. Излъчваше студена изисканост и хармония; и красота, която действаше като утешителен балсам на човешката душа.

— Какъв прекрасен аромат! — възкликна той и приближи близкостоящия розов храст.

— Това ѝ беше любимият. Не зная как се казва.

— „Папа Мейлънд“ — отвърна Барнаби, а после се наведе и вдъхна несравнимото благоухание на розите.

Сержант Трой се престори, че зяпа небето. Мис Белрингър извади един голям железен ключ и отвори вратата. Барнаби заповяда на Трой да не мърда от мястото си и я последва в къщата.

Първото нещо, което видяха, когато прекрачиха прага, бе дървена етажерка, на която имаше прилежно сгънати престилка, чиста хавлиена кърпа и малко килимче за коленичене. Мис Белрингър се извърна рязко и извика:

— У-у... каква отвратителна миризма!

После се насочи към мивката.

Барнаби извика:

— Моля ви, не пипайте нищо!

— Вярно! — възкликна тя и застина на място като дете, хванато в пакост. — Заради отпечатъците, нали?

Въздухът в стаята бе буквално просмукан от задушаваща миризма на мухъл. Главният инспектор се огледа. Всичко беше изключително чисто и подредено. Върху хладилника имаше буркан с магданоз. Забеляза рафт със сандъчета за зеленчуци, в които се мъдреха няколко картофа и две-три ябълки във фруктиера с прегради.

— Идвала ли сте тук след преместването на тялото?

Тя поклати глава.

— Нямам сили да го направя, когато нея вече я няма.

— Последния път, когато бяхте тук, усетихте ли тази миризма?

— Не. Но пък и обонянieto ми вече не е много в ред. Емили непрекъснато ми мърмореше заради него. Караше ме да душа и мириша най-различни неща. Пълна загуба на време, разбира се.

— Но не е било възможно да не я усетите, ако е била толкова силна, нали?

— Вероятно. — Започна да обикаля объркано, с лице, сбърчено от страдание. — Мили Боже!

— Какво е това?

— Ето го и обяснението. Кой, по дяволите, е внесъл това вътре?

Тя посочи буркана на хладилника. Барнаби се приближи и го подуши. Едва се сдържа да не кихне от силната миризма на мишки, която се носеше оттам.

— Това не е ли магданоз?

— Не. Това е бучиниш, млади човече.

— Какво?!

— Долу до старата железопътна линия има цяла поляна с него.

— Прилича на магданоз. Мислите ли, че приятелката ви може да го е объркала...

— Невъзможно! Емили си имаше в градината прекрасна малка лехичка с магданоз — при това цели три сорта. Точно до ореха. Така че се простете с тази идея. И все пак — това бурканче не беше тук сутринта, когато тя почина.

— Сигурна ли сте?

— Да, напълно. Но все пак не съм обикаляла, за да правя опис, разбира се.

— И оттогава къщата е била заключена?

— Да. При това — допълни тя, предусетила следващия въпрос, — само аз имам ключ от тук. Предната врата беше залостена отвътре. Тя извежда директно към пътя. Емили никога не я използваше. Не разбирате ли какво означава това, господин главен инспектор? — стисна тя превъзбудено ръката му. — Открихме първата си улика!

— Това ли е дневната? — запита Барнаби и пристъпи напред, като приведе глава, за да мине през прага.

— Да — кимна тя и го последва. — На долния етаж са само тези две стаи.

— Тази врата беше ли отворена на сутринта, когато я откриха?

— Не. Затворена беше.

В ъгъла тиктакаше приспивно стар часовник. Камината се намираше в малка ниша, по гредите висяха месингови съдове, холната гарнитура се състоеше от три части, тапицирани с пъстър плат, виждаше се маса в стил „Кралица Ана“, както и два старинни бюфета с ромбовидни витрини, пълни с чинии и статуетки. Една от стените беше заета отгоре до долу с лавици, пълни с книги.

Вътрешното обзавеждане на къщата до такава степен отговаряше на онова, което страничният наблюдател би очаквал от външния ѝ вид,

че Барнаби бе обзет от неспокойното усещане, че се е озовал сред съвършено подобраните кулиси за сцена от историческа пиеса. Имаше чувството, че всеки момент ще влезе някоя прислужница, ще вдигне слушалката на тежкия черен бакелитен телефон и ще каже: „Опасявам се, че нейно благородие не е у дома си.“ Или младеж, облечен в бял памучен екип, ще запита дали на някой не му се играе тенис. В случая ролята на съсухрения стар полковник се играеше от неговата придружителка:

— Тялото лежеше точно тук.

— Моля? — стресна се от унеса си главният инспектор.

— Точно тук — повтори мис Белрингър, застанала пред огнището.

— Можете ли да ми покажете къде точно?

— Ще се опитам.

Тя се смръщи при вида на килимчето пред камината, после легна и ритна настрани мушаменото наметало. Под роклята ѝ се мярнаха избелели копринени кюлоти и, в старанието си да бъде максимално достоверна, само след миг старицата се сви като запетайка.

— Главата ѝ беше приблизително на това място — така добре ли е?

— Да. Благодаря.

Барнаби мислено се прокле заради късната поява на полицията. Сега не разполагаха с никакви снимки. Трупът беше вдигнат и изнесен. И всичко почистено. И характерните миризми — отдавна разтворени във въздуха.

— Разбира се — започна да се изправя мис Белрингър, — доктор Леситър сигурно — благодаря ви, инспекторе, — сигурно я е преместил по време на прегледа.

Проследи с поглед Барнаби, който се приближи до бюфетите и надникна вътре. Някои от чиниите бяха изключително красиви — позлатените им ръбове проблясваха под пречупващата се светлина.

— Този тук е майсенски — кимна към порцелана вляво мис Белрингър, — а другият е „Колпорт“. Макар че си донесе няколко оригинала от Франция. Преди години често ходехме с велосипедите си по разпродажби. Купувахме си какво ли не.

Между шкафовете имаше една малка масичка за точене, на която бе поставен телефон и купчина книги: „Златната съкровищница“ на

Палгрейв, няколко пиеси от яacobинския период^[3], „Предприемчивият градинар“ и „Юлий Цезар“, издание на „Мърмейд“.

— Най-много от всичко обичаше Шекспир. Шекспир и Библията. Храна за ума и утеха за душата.

Най-отгоре на купа лежеше отворена „Юлий Цезар“, а до нея — една лупа.

— Обожаваше и театъра — продължи мис Белрингър. — Ходехме доста често, докато все още можеше да кара кола. Страхотни времена бяха. Направо невероятни.

Извади голяма копринена кърпичка на зелени и червени точки и си издуха носа.

Качиха се на горния етаж. Там само една стая бе обзаведена — спалнята. Тясно моминско легло, тапети с мотиви на незабравки, избелели кадифени завеси. Цялата обстановка бе приятна и невинна като деликатен дамски корсаж. Празната стая очевидно е била използвана за склад. Виждаха се прахосмукачка, купчина кутии, както и няколко дамаджани домашно вино — в някои то се бе избистрило, в други не, а от една-две се долавяха тихите звуци на ферментацията.

— Беше планирала този уикенд да бутилира орловия нокът. Виното от това растение прилича малко на „Сансер“^[4].

Тясното стълбище ги отведе обратно в кухнята.

— Тук някъде трябва да има отворена бутилка — каза Барнаби. — Пила е някакъв алкохол, преди да почине.

— Вижте в килера — посочи мис Белрингър една синя врата в отсрещния край на кухнята и добави: — Внимавайте! Има стъпало!

Но предупреждението дойде късно. Главният инспектор политна напред в полумрака. Светлината, доколкото я имаше, беше зеленикава — процеждаше се през листата на един лавров храст, закрил изцяло големичкия прозорец. Самият прозорец бе покрит с телена мрежа от онези, които някога са използвали за помещенията за съхранение на месо. На нея имаше едно просто резе, което бе счупено. Барнаби извади носната си кърпичка, хвана резето, отвори прозореца, а после внимателно го затвори. Безспорно имаше предостатъчно място, за да успее през него да се провери не много едър човек.

В избата имаше ниски каменни рафтове, с много бутилки и буркани. Имаше туршия, сладко от кайсии във високи буркани и матови белезникави буркани с мед, на които бяха залепени етикети,

украсени с цветя и сочеци миналогодишна дата. Огромна купа с диви сини сливи, с нежен мъх по тях. Конфитюри и желета — божествени букети от плодове, тъмни и бистри. Осолявала е градинския боб също като майка му. Близо до вратата стоеше полупразна бутилка вино с етикет: „Бъзов цвят — 1979“.

Барнаби отвори задната врата и направи знак на Трой, като допълни:

— Ела да запишеш показанията на дамата.

Влязоха в дневната и седнаха. Мис Белрингър изглеждаше угрижена и много сериозна.

— Сега — започна Барнаби, — бих искал да...

— Момент, господин главен инспектор. Не сте ми казали... знаете... че всичко казано от мен може да се използва като доказателство... и другите там думи...

— Това е просто свидетелско показание, мис Белрингър. В този случай не е необходимо, уверявам ви.

„Това е проблемът с гражданството — помисли си сержант Трой. — Гледат няколко така наречени полицейски драми по телевизията и си мислят, че знаят всичко.“ Тъй като седеше извън полезрението на началника си, той си позволи да свие презрително устни.

— Бихте ли ми разказала подред какво се случи от мига, в който прекрачихте прага на къщата въпросната сутрин?

— Влязох в кухнята...

— Пощальонът беше ли с вас?

— Не. След като ми се обади, продължи обиколката си. Отворих вратата и се втурнах вътре и я открих там, където ви казах.

— Докоснахте ли тялото?

— Да. Не съм я местила обаче, само... аз само подържах ръката ѝ за миг.

— Друго нещо пипахте ли?

— Не точно тогава. Доктор Леситър пристигна и я прегледа... и, разбира се, я премести. След това позвъни на погребалното бюро за кола, за да я откарат. Обясни за смъртния акт и попита кой ще се заеме с уреждане на погребението. Казах, че аз и, докато чакахме колата, опасявам се, че — изчерви се разкаяно тя, — ами, опасявам се, че... малко поизчистих.

— Какво точно сте пипала?

— Имаше чаша с какао на масичката до телефона. И празна чаша от вино. Това ми се стори малко странно.

— Защо?

— Емили никога не пиеше сама — една от нейните приумици. Предполагам, че го смяташе за доста неприличен навик. Но нямаше нищо по-лесно от това да я накараш да изнесе нова бутилка. И най-незначителният намек би ѝ бил достатъчен. Правеше чудесно вино. То беше единственото нещо, което събуждаше суетата ѝ...

Възрастната жена закри лицето си с ръце и остана така доста дълго. Накрая промълви:

— Съжалявам...

— Не се притеснявайте. Просто продължете, когато сте готова.

Разбираемо бе, че ако това, за което говореха беше убийство, чашата трябва да е само една. Другата несъмнено е била внимателно измита и поставена на мястото ѝ в шкафа.

— В кухнята имаше канче за мляко — продължи мис Белрингър. — Измих всичко и разтребих стаята. Знаех как би се чувствала, нали разбирате. Наоколо мръсни съдове, а в дневната се разхождат хора. Емили бе изключително прецизна по отношение подредбата на дома си, особено когато се очакваха гости. Но вероятно не е трябвало да почиствам. — Усещането за вина внасяше агресивност в гласа ѝ. Но Барнаби не реагира по никакъв начин и тя продължи: — После изпразних хладилника. Имаше агнешко месо и мляко. Няколко дреболии. Половин консерва кучешка храна на Бенджи. Всъщност аз му я дадох. Нали не беше закусвал...

— Къде е кучето сега?

— Във фермата на Трейс. Сигурно сте я видели. На края на селото — бледооранжева постройка. Вече имат половин дузина, така че още едно нямаше да е от значение. Ходих няколко пъти да го видя, но повече няма да ида. Прекалено се разстройвам. Той хуква към мен, надявайки се да е Емили. Бяха заедно цели тринадесет години.

— Не го ли чухте да лае? Вечерта, когато тя е починала?

— Не; но той си е добро, незлобиво куче... за териер. При положение че познава хората, разбира се. С непознати се държеше по съвсем друг начин. — Усмихна се многозначително на Барнаби, но той като че ли не беше схванал засега смисъла на последните два факта. —

И спеше в кухнята, така че щом вратата на дневната е била затворена, той просто е решил, че си е легнала.

— Да се върнем към петък сутринта.

— Прав сте. Та след като колата на погребалното бюро замина, аз изключих електричеството, откачих каишката на кучето от задната част на кухненската врата, заключих и двамата потеглихме.

— Ясно. Опасявам се, че засега ще трябва да задържим ключа. В най-скоро време ще ви дам разписка за него.

— Така ли? — В съзнанието ѝ очевидно се надигнаха въпроси, които обаче останаха незададени. — Е, щом се налага.

— След това направо във фермата ли отидохте? — продължи Барнаби. — Не сте се отбивала в градината или под навеса?

— Ами... трябваше да съобщя на пчелите.

— Моля?

— Трябва да се съобщи на пчелите, когато някой умре. Особено ако е техният собственик. Иначе те просто изчезват, изпаряват се.

„Да бе! — отбеляза си Трой наум. — Мозъкът на тази кукундела се е изпарил.“ Сви пръсти, едва сдържащ гнева си и реши да спести на ръката си записването на това очевидно глупаво народно поверие.

— Виж ти, не знаех — отбеляза Барнаби.

— Така си е. Всеизвестен факт. Почуках по кошера три пъти с ключа и казах: „Вашата господарка умря“; след това си тръгнах. Хората от селото казват, че освен това трябва да се завърже и нещо черно около кошера, но аз не си направих труда. Съселяните ни са една твърде суеверна пасмина. А освен това се страхувах, че ако започна да се мотая около дома им, пчелите може да ме ужилят.

— Благодаря ви. Сега сержант Трой ще прочете показанията ви, след което ще ви помолим да ги подпишете.

Когато и това бе свършено, мис Белрингър се изправи и промълви с неприкрит копнеж:

— Това ли е всичко?

— След обяд бих искал да ми покажете къде сте открила орхидеята.

— Няма ли да хапнете с мен? — попита тя, очевидно ободрена.

— Не, благодаря ви. Ще хапна нещо в „Блек Бой“.

— О, на ваше място не бих го направила! Храната на мисис Суини е с пословично лоша слава.

Барнаби се усмихна и отвърна:

— Е, ще се постарая да оцелея някак си.

— Аха... разбирам. Опитвайте се да уловите местния колорит. Опипвайте почвата.

Хванал бравата с кърпичката си, Барнаби ѝ отвори вратата. Тя направи крачка напред, ала внезапно нещо привлече погледа ѝ.

— Много странно.

— Какво имате предвид?

— Няма го греблото на Емили. Тя винаги го държеше на този рафт заедно с градинската лопатка и престилката си.

— Сигурно е в градината.

— О, не. Тя никога не изневеряваше на навиците си. Винаги почистваше сечивата с вестник и ги поставяше на черджето, след като ги е използвала.

— Без съмнение ще изскочи отнякъде.

— Сега вече това няма голямо значение, нали? — Тя се обърна.
— Ще ви чакам към два часа.

След като тя си тръгна, Барнаби постави сержант Трой на пост пред вратата, а самият той потъна в тапицирания диван в спокойната, подредена стая и се заслуша в тиктакането на часовника. Срещу него имаше две кресла с идеално опънати и пригладени възглавнички. В едно от тях наскоро е седял някой с чаша вино в ръка, усмихвал се е, разговарял, убеждавал? А може би убивал?

Главният инспектор вече не хранеше почти никакви съмнения по въпроса. Почти сигурно беше, че бучинишът в кухнята представлява доста груб опит да се внуши, че късогледата мис Симпсън е откъснала по погрешка китка от него, обърквайки го с магданоз и така се е отровила. След новината за аутопсията, разпространила се светкавично из селото, някой е решил, че няма да е зле да се застрахова.

Той се приближи до масичката с телефона, по която вече се беше събрал тънък пласт прах и се загледа в книгите. Шекспир лежеше отворен най-отгоре на купа. Юлий Цезар — най-благородният от всички римляни. „И не на последно място — и най-отегчителният“, помисли си Барнаби, като си спомни как се бе борил с текста на пиесата преди повече от тридесет години. Оттогава не беше чел нищо от Шекспир, а едно задължително посещение на някаква новаторска

адаптация на „Сън в лятна нощ“, в която Джойс играеше ролята на Титания като суфражетка от времето на крал Едуард, не допринесе с нищо, за да го накара да съжалява за решението си. Вгледа се в отворените страници и присви очи. Опипа джобовете си за очилата за четене, но си спомни, че са в другото му сако и хвана лупата с кърпичката си.

Мис Симпсън е била стигнала почти до края на пиесата. Пиндар беше донесъл лошите новини от бойното поле. Барнаби прочете няколко реда. Изобщо не му изглеждаха познати. Тогава забеляза нещо. Едва забележима сива линия в полето. Отиде с книгата до прозореца и отново се втренчи. Някой беше отбелязал отстрани четири реда от репликата на Касий. Той ги прочете на глас:

*„На този ден съм вдишал пръв път въздух.
Оста на времето се завъртя
и гдето съм започнал, там завършвам.
Животът ми измина своя кръг...“*

[1] Кийтс, Джон (1795–1821) — английски поет-романтик. — Б.р. ↑

[2] вила „Пчелен кошер“ (англ.). — Б.р. ↑

[3] Отнасящ се до епохата на крал Джеймс I (1603–1625). Литературата от този период продължава традициите на елизабетинската епоха, но поставя много по-сложни, трагични проблеми, на които трудно намира отговор. — Б.р. ↑

[4] Сансер — град в централна Франция, известен с производството на марка бели вина, носещи неговото име. — Б.р. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Когато Барнаби влезе в „Блек Бой“, всички разговори сепнаха. Не че това значеше нещо. В ъгъла, сред гъсти кълба тютюнев дим, се мержелееше едно старче; двама младежи бяха вдигнали краката си на барплота; някакво момиче се бореше с автомата за плодове. Мисис Суини, жена с посивяла коса и нетипично плосък за кръчмарка гръден кош, никак не изглеждаше в свои води зад собствения си тезгях.

Главен инспектор Барнаби попита какво имат за ядене, отказа един от домашно приготвените пайове на мисис Суини и се спря на сандвич със сирене и лук и половинка светло пиво. Беше сигурен, че любопитството относно причината за присъствието му в селото скоро ще предизвика някакъв коментар. Оказа се обаче неподготвен за бързината, с която се стигна до същността на въпроса. Едва беше отпил глътка бира (въз топличка и пенеста), когато един от младежите се обади:

— Ти си онова ченге, нали?

Барнаби отрязва парче сирене и раздвижи глава по начин, който би могъл да означава всичко.

— Предполагам, че сте тук заради бедната мис Симпсън — включи се и мисис Суини.

— Познавахте ли я? — попита Барнаби.

— Разбира се. Няма човек в селото, който да не познава мис Симпсън.

Облаците в ъгъла се поразсеяха и сред тях се разнесе тракане като от опашката на гърмяща змия. „Мили Боже, помисли си Барнаби, бедният старец сигурно вече едва се държи на краката си.“ Но не след дълго разбра, че шумът е бил предизвикан от рухваща редичка домино.

— Едно време тя ми преподаваше английски език — заяви старецът.

— Точно така, Джейк, правилно — съгласи се мисис Суини и добави шепнешком към Барнаби: — Но и до днес той не може нито да чете, нито да пише.

— Значи казвате, че хората от селото я харесваха, така ли?

— О, да. За разлика от някои други, за които никак не е трудно да се сети човек.

— Какво искате да знаете за нея? — запита един от младежите.

— Да — намеси се другият. — Да не би да се е забъркала в нещо?

— Просто провеждаме малко разследване.

— Знаете ли к'во мисля аз? — заяви пак първият. Носеше тениска с надпис: „Когато си пил, не карай, защото може да те хванат“. Под тлъстия му, болезнено бял и космат корем, висеше колан на десантник. — На бас, че е била кръстница на някоя мафиотска групичка. Покварата не я е отминала и нея. Бръкнала си е в меда.

Двамата се изкикотиха. Момичето се изхили.

— Не е смешно, Кейт — ядосано ги сръза мисис Суини. — Ако това е най-доброто, което можете да кажете за нея, вървете да пиете другаде.

Барнаби прекара в кръчмата още половин час. Разни хора влизаха и излизаха, но мненията за мис Симпсън, които ухото му регистрираше, не се различаваха много от първоначалното. Много любезна. Търпелива с децата. Винаги щедра с продуктите за селските тържества, организирани от женското дружество: сладка, мед, буркани с плодове. Правела чудесна цветна аранжировка на църквата. Горката мис Белрингър. Какво ще прави сега? Ами Бенджи? И двамата ще залинеят от мъка. А и кучето вече е старо. Мис Симпсън ще липсва на всички. Наистина на всички.

Дори и да сложеше настрана хвалебствените слова, които задължително се лееха за наскоро починалите, Барнаби все така си оставаше с впечатлението за едно изключително добро човешко същество. Последната реплика на мисис Суини като че ли обобщаваше най-добре образа на покойната възрастна дама:

— Нямахше нито един враг на този свят.

Когато навлязоха в гората, въздухът беше свеж и ухаеше на зеленина, но не след дълго Барнаби долови осезаема промяна. С всяка крачка навътре клоните на дърветата над главите им се преплитаха все по-гъсто, а от буйната растителност около тях и под краката им се разнасяше все по-натрапчив дъх на гнилоост.

Мис Белрингър проправяше пътя. Носеше малко сгъваемо столче и, по изрично настояване на главния инспектор, внимаваше да не

избързва много пред него.

— Мисля, че беше там, до онзи кукуряк. Да — ето я.

— Момент — хвана Барнаби ръката ѝ. — Ще ви помоля да не се приближавате. Колкото по-малко се утъпква мястото, толкова по-добре.

— Ясно.

В гласа ѝ се прокрадна разочарование, но тя остана послушно на мястото си. Разтвори столчето и седна на брезентовата седалка. Докато инспекторът обхождаше внимателно пространството около туфите кукуряк, тя му подвикваше от време на време: „По-наляво“ или „Топло“, или „Още по-топло“. А когато го видя да се навежда, извика:

— Съвършена е, нали?

Барнаби разгледа орхидеята и малкото бастунче с червена панделка. Макар и неодушевен предмет, то все пак изглеждаше много по-живо от пепелявото, бледо растение. Имаше нещо много трогателно в старателно завързаната панделка. Той се изправи и внимателно се огледа. Доколкото можеше да прецени, растителността наоколо не е била раздвижвана от нищо друго, освен от зайци и други малки горски животинки.

Вляво от него имаше преграда от плътно преплетени клони. Като стъпваше изключително внимателно, той разгледа земята пред тях. Имаше две дълбоки вдлъбнатини, които подсказваха, че някой е стоял там доста дълго време. Забеляза отпечатъците на широката част на обувките, застана успоредно на тях и надникна през клоните.

Пред него се откри закътано от всички страни местенце. По-голямата част от тревата беше смачкана, синчецът и орловата папрат — пречупени и смазани. Разходи се около преградата от клони и се приближи до долния край на естественото скривалище, където се наведе и разучи подробно почвата, като внимаваше да не стъпва върху смачканата площ, която беше доста обширна. Безсъмнено някой или нещо се е въргало тук известно време. На връщане към мис Белрингър забеляза на земята някаква следа, не достатъчно ясна, за да я нарече отпечатък — сякаш дънер или нещо тежко е лежало там за малко.

— Благодаря ви, че ми показахте мястото.

Усещането да се измъкнеш от потискащото обкръжение на скупчени нагъсто дървета и да се озовеш в ширналото се на воля поле

беше неописуемо. Слънцето галеше с лъчите си, а в яркото небе над главите им прелитаха калугерици.

— Желаете ли да ви вземем с кола за следственото дело, мис Белрингър?

— Не, благодаря. Тук си имаме чудесно селско такси — ще се оправя.

Когато приближиха Бийхайв Котидж, видяха, че сержант Трой, който зорко бдеше на поста си, е заобиколен от малка, но изключително любопитна публика. Барнаби си взе довиждане с мис Белрингър и пресече улицата. Веднага бе засипан с въпроси от най-младия представител на групата:

— Тоз що седи тук като че е глътнал бастун?

— От полицията ли е?

— Вие сте от полицията, нали?

— Що тогава е без униформа?

— Виж какво, малкия — процеди ясно и отчетливо през стиснати зъби сержант Трой, — защо не си гледате работата? Тук няма нищо за гледане.

Предложението очевидно не се видя много убедително на тълпата — въпреки недвусмислената метална нотка. Никой не помръдна.

— Ще пратя някой да те смени, Трой.

— Дежурството ми свършва след половин час.

— Е, ще се наложи да поостанеш, сержант. Но най-късно до пет ще пристигне някой.

Тинейджърка с малко дете и бебе в количка се присъедини към групата.

Барнаби се ухили.

— Както виждам, дотогава няма да ти липсва компания.

На следващия ден се състоя следственото дело. Не се проточи дълго. Малко преди това тленните останки на Емили Симпсън бяха идентифицирани от приятелката ѝ Луси Белрингър и бяха освободени, за да бъде погребана. Беше прочетен доклада на патолога, а делото по изслушване на свидетелските показания — отложено за по-късна дата. Предстоеше подробно полицейско разследване.

ВТОРА ЧАСТ
РАЗСЛЕДВАНЕТО

ПЪРВА ГЛАВА

Барбара Леситър се приближи до високото огледало с подвижна рамка в ъгъла на спалнята си. Беше загасила всички лампи, с изключение на абажура със статуетка от слонова кост до леглото. Светлината, която се процеждаше през бледооранжевата му коприна, хвърляше меки отблясъци върху лъскавата ѝ нощните и потъмнялата ѝ в солариума кожа. По върховете на пръстите ѝ имаше крем с ягодов аромат. Започна ритмично да потупва гърлото си от основата на деколтето до брадичката, притворила очи. По устните ѝ играеше усмивка. Протегна ръце, взе още крем и с потупване го размаза по цялото си лице. Накрая дойде ред на крема за бръчки около очите — френски, за цели четиридесет и пет лири бурканчето, а ефектът от него — почти никакъв.

Обожаваше този ритуал. Дори още като момиче, години преди това да се превърне в необходимост, тя се беше масажирала, потупвала, пощипвала и поглаждала с почти сладострастно задоволство. Не че сега бе особено необходимо, самовнушаваше си тя, закътана в убежището на приглушената светлина.

След като привърши с лицето, тя среса косите си: задължителните петдесет прокарвания на гребена от корените към върховете. Косата ѝ блестеше в кафеникавочервен цвят, наситена и лъскава — доколкото това бе по силите на къната, жълтъците и обогатените балсами. Отметна назад глава и се усмихна.

От това движение една от презрамките се плъзна по рамото ѝ. Тя се приближи да огледалото, докосна оголената си гърда, после малките лилаво-червени следи от ухапване и пак се усмихна на спомена, събудил жаждата ѝ за страст. Внезапно застина неподвижно и се заслуша.

Някой приближаваше към нейната врата. Тя задържа дъха си. Почука се. Колебливо, почти извинително. Барбара зачака, като междувременно прикри голото си тяло, сякаш вратата бе прозрачна. След минута-две тътрузенето на чехли се отдалечи надолу по коридора. От устата ѝ се изтръгна продължителна въздишка на

облекчение. Следващият път трябва да го пусне — измина цяла вечност. А той беше много добър, отнасяше се с разбиране. Но, господи, каква само щеше да е разликата...

Беше родена в Ъксбридж с името Барбара Уийлър „в края на петдесетте“ — както мамеше хората с престорена свенливост. Баща ѝ работеше като бригадир в железницата, а майка ѝ се бяхтеше над тежката домакинска работа. Освен нея имаха още пет деца. Само Барбара беше красива. Живееха сбутани в къщичка, една от редица къщи-близнаци, от чиято врата се излизаше право на тротоара, а задният двор беше покрит с цимент. Споделяше стая с други две сестри, които понастоящем също се бяха превърнали в тъпи домакини като майка си. Налагаше се да брани своите вещи от тях като разярена тигрица. Ненавиждаше евтините им дрехи и козметика, и си запушваше носа, когато се пръскаха с „Калифорнийски мак“ — боклук, закупен от „Уулуърт“. Започна да краде на петнадесет години — кремове, парфюми и лосиони, на които отлепваше етикетите с цените. Беше спокойна, защото знаеше, че никой у дома дори не е чувал техните марки.

След като сестрите ѝ се вляха на свой ред в редиците на работничките в местната захарна фабрика, тя получи работа като деловодителка в една адвокатска кантора, и, както ѝ се струваше, възможност, макар и на този етап твърде несигурна, да се изкатери по хлъзгавия склон, който щеше да я изведе далече от грозната мизерия на родното блато към бляскавото съвършенство на живота на средната класа. Свят, в който, ако искаш да се наслаждаваш на зелената трева и дърветата, не е нужно да ходиш в парк, пълен с врякащи деца и лаещи кучета, тъй като просто си ги притежаваш в собствената си градина. Където хората перяха дрехите си, преди мръсотията да започне да им личи; където мъжете си стискаха ръце при среща, а жените докосваха неупорядено напудрените си бузи с безчувствена показност.

Барбара не беше особено интелигентна, но беше проникателна, работеше упорито и си държеше устата затворена, а погледа — винаги нащрек. Започна да си купува дрехи от един от по-големите универсални магазини в Слау — доколкото ѝ беше възможно, подбираше модели, носени от омъжената дъщеря на по-възрастния партньор в кантората. Това положение на нещата продължи почти до осемнадесетата ѝ година. Все още бе девствена — отчасти, защото не

беше срещнала никого по свой вкус, но най-вече защото робуваше на неясната и твърде чудата идея, че възможността да предложи девствеността си на някой сериозен ухажор би могла да покрие дебитата на бедния ѝ произход. Тя, естествено, никога не го споменаваше, но непрекъснато се изнервяше при мисълта, че нехайното покровителство на хората от висшето общество, с което бе удостоявана в офиса, би могло по някакъв начин да извади истината за миналото ѝ наяве.

Алън Кейтър, новоназначен във фирмата, започна работа точно на осемнадесетия ѝ рожден ден. Беше висок, русокос, с пронизващи сини очи и пушеше тънки кафяви пури. Имаше червена спортна кола „Кобра“ и фино позлатен часовник. Раздаваше усмивки наляво и надясно, особено на Барбара. Понякога я докосваше — небрежно, приятелски — просто човек не можеше да му се обиди. Един път ще постави ръка на рамото ѝ, друг път ще я прегърне през кръста край шкафа с папките... Тя беше доста шокирана от усещането за надигаща се приятна възбуда, което предизвикваха у нея ръцете му, ала си мълчеше. Изобщо не си даваше сметка, че забързаното ѝ дишане и поруменялото лице я издаваха.

Една лятна вечер той остана до късно в офиса. Трябваше да отиде на тенис веднага след работа и беше влязъл в тоалетната да се преоблече. Барбара никога не си тръгваше преди него. Вече бе повишена в машинописка — бе започнала да ходи на вечерни курсове — та тогава работеше, надвесена над пишещата машина, когато той излезе по къси панталонки и бяла памучна риза.

Всички си бяха тръгнали. Той се спря и дълго я съзерцава — първо лицето, после всичко останало. След това заключи вратата и ѝ каза, че отдавна копнее за този миг. На Барбара ѝ прилоша от вълнение. Той се приближи плътно до нея, запита я: „Да ти покажа ли какво трябва да направиш с мен?“ и насочи ръката ѝ. Докато разкопчаваше блузата ѝ, в миговете преди да бъде напълно повлечена от пороя на чувствата си, Барбара си представи как двамата стоят на прага на стара провинциална църква — тя, естествено, в бяло, а Алън — в официален костюм. После идваше ред на шампанското и на триетажната торта, от която ще заделят, както повелява традицията, и за кръщенето.

— Прекрасна си, скъпа. — Разкопча сутиена ѝ — Хайде, какво има? Нали няма да се правиш на изненадана?

— Краката ми май не искат да ме слушат.

— Веднага ще решим този проблем. Има едно канапе в кабинета на стария Рупърт. И огледало.

Отидоха там, хванати за ръце, като оставиха блузата и сутиена върху пишещата машина. Легнаха на канапето срещу огледалото и прозореца с дантелени пердета, който гледаше към улицата. Когато съблече всичките си дрехи, Алън понечи да дръпне пердетата. Това, вместо да я притесни, я възбуди още повече. Той изглежда знаеше отлично какво прави. Почти не я заболя — нямаше нищо общо с онова, което говореха хората. Лошото беше, че свърши прекалено бързо. Тя искаше още. И той ѝ го даде. След час някой потропа на външната врата и той се усмихна, като сложи пръст на устните ѝ. Бяха седнали и тя го беше обкрачила — така успя да зърне едно момиче в бяла рокличка за тенис, с дълга коса, прибрана назад с шалче, да минава покрай прозореца. Беше почти девет часа, когато най-накрая напуснаха офиса.

След това се срещаха често, обикновено много късно вечер, а обяснението на Алън бе, че трябва първо да навакса с учението. Откарваше я в гората извън града, където си намираха някое усамотено местенце, а когато времето бе лошо, използваша колата. Тя никога не го заведе в тясната си стаичка и вече беше му казала (за да си спести неудобните въпроси, които биха възникнали от един евентуален намек за покана), че е сираче. Вечерите, които не се виждаха, тя прекарваше неспокойна, изпълнена с копнеж. В офиса Алън се държеше делово с нея — само от време на време ѝ намигаше, когато теренът бе чист. Веднъж, когато бяха останали за малко насаме, той застана зад стола и пхна ръка под блузата ѝ.

В средата на зимата тя установи, че е бременна. Много се притесняваше, докато му съобщаваше тази вест, като че ли вината бе само нейна. Завърши изповедта си с въпроса какво ще кажат родителите му. Той я изгледа първоначално изненадано ѝ скептично, а после се развесели, прегърна небрежно за миг и накрая каза:

— Не се тревожи. Все ще измислим нещо.

В края на седмицата Рупърт Уинстънли я извика в кабинета си и ѝ даде адреса на една частна клиника в Сейнт Джон'с Ууд и чек за сто и петдесет лири. От този момент нататък тя не видя очите на никого от кантората.

Направи аборт — беше прекалено разстроена и самотна, за да измисли някакво друго решение. Сега, разбира се, не би постъпила точно по този начин. Би одрала кожата на негодниците. Щом не мажеше да спечели уважението, възхищението или любовта им, то тогава би направила всичко възможно да докопа поне паричките им.

Бе изминал близо месец след като се прибра в къщи от клиниката. Беше си намерила работа в магазин от веригата „Сейнсбъри’с“ — зареждаше рафтовете. Късно една вечер някой почука на вратата ѝ. Тя я откряна леко. На прага стоеше мъж, ухаещ по-скоро на бира, отколкото на одеколон. Носеше сако с монограм, раирана вратовръзка и сиви фланелени панталони.

— Здрав... в... ейте — изхълца той и я огледа от глава до пети.

— Какво желаете?

— Ами... всъщност... приятел съм на Алън. Той смята, че ние бихме могли... нали се сещате... да се...

Тя затръшна вратата под носа му. Кипна от ярост, болка и отвращение. Замря неподвижно, сякаш се страхуваше, че и най-слабото движение би я наранило. Копелето му с копеле!

Постепенно болката отшумя; отвращението заля подстъпите на спомените и се пренасочи към Алън и себеподобните му. Остана само яростта. Тя се послуша. Не се чуваха никакви стъпки. Сигурно още е там. Пак отвори вратата. Той ѝ се усмихна колебливо.

— Ще трябва да си платите — заяви невъзмутимо тя.

Забеляза как пиянското му задоволство започна да се оттича от лицето му. „Като не ти отърва, окичи си го със старата колежанска вратовръзка и си го заври, където щеш!“, помисли си самодоволно тя.

— Ами... ъ-ъм... добре...

Пристъпи напред с намерение да влезе в стаята, ала тя препречи с крак вратата и отсече:

— Колко имаш?

Той започна да ровичка несигурно в портфейла си. Извади банкноти, шофьорска книжка, една детска снимка.

— Петдесет лири...

Почти колкото една месечна заплата. Тя отвори широко вратата.

— Хайде, няма ли да влезеш?

И така нещата потръгнаха. С препоръки. Приятел на някой приятел. Никога не оставаше без мъж. Ала и никога не почувства

сигурност. Плащаше си редовно наема. Имаше и подаръци. Много хубави подаръци. Палто от вълча кожа, купено от „Хародс“; голям цветен телевизор; ваканция в Портофино, докато съпругата на въпросния господин лежеше оперирана от миома. Ала ѝ липсваше сигурност. По-точно — финансова сигурност. Защото емоционалната беше в изобилие. Никой от мъжете не я вълнуваше. Гледаше ги надменно, сякаш издигнала се високо над мястото на акта, как ръмжат и пухтят подобно на огромни импотентни тюлени и ги ненавиждаше до един.

Защото никога повече нямаше да си позволи да изпита онзи помитащ, всепоглъщащ прилив на удоволствие, който я бе отвел опасно далече от бреговете на разума — някога, в кантората на Уинстънли, Денисън и Уинстънли. Преди повече от двадесет години. Вече не можеше да си спомни даже фамилията на Алън, да не говорим пък за физиономията му.

И после срещна Тревър Леситър. Буквално се блъсна в него в отдела за хранителни стоки в един магазин от веригата „Маркс енд Спенсър’с“. Беше взела завоя твърде рязко и количките им се сплетоха като еленови рога с метален трясък. Тя веднага го дари с професионалната си лъчезарна усмивка. Той бе завладян от излъчването и изобщо не забеляза професионализма.

Беше дребен, забавен човечец с кръгла глава, прошарена коса и вълнен шал въпреки топлото време. „Скъпи дрехи, помисли си тя и компетентно го огледа, но и крайно старомодни.“ От онзи тип мъже, които си носят рестото в портмоне. Забутаха един до друг количките си из магазина. Той вече беше напълнил своята повече от половината.

— Сигурно съпругата ви е дала доста дълъг списък.

— Не... всъщност... — заекна той, погледна я за миг и после се обърна пак към рафтовете. — Списъкът ми го даде дъщеря ми... Вдовец съм.

Успешно овладявайки равномерната си крачка, тя възкликна:

— Боже!... Колко нетактично от моя страна... Не бих могла да...

— Внезапно се закова на място, погледна го право в очите и промълви:

— Много съжалявам.

Отидоха да пият чай в едно кафене над „Одеон“. Веднага щом се настаниха, Барбара се извини и се оттегли в тоалетната, където свали единия от пластове си изкуствени мигли и изтри половината си

червило, но освежи парфюма си. След известно време се срещнаха отново на чаша чай, после на вечеря в хотел на брега на Темза, в Марлоу. Возеха се в красивия му стар „Ягуар“ — вратите му се затваряха с изщракване, а тапицерията на седалките беше от истинска кожа. В хотела имаше свещи в чаши и цветя, плаващи в стъклени купи. Досега тя бе свикнала да вечеря по разни затънтени места, и то с мъже, които непрестанно се оглеждат страхливо. Той ѝ разказа за злополуката, в която бе починала жена му, и за дъщеря си. Накрая ѝ каза:

— Ще ми бъде много приятно да те запозная с нея.

Но уреждането на въпросната среща отне известно време. Уикендите идваха и си отиваха, а Джуди винаги имаше нещо запланувано. Накрая обаче, по настояване на баща си, тя задели един неделен следобед. Барбара се облече много внимателно: рокля в индийски десен от мека материя и светло палто от туид. Почти никакъв грим — сложи си само руж, тъмна пудра, дискретно червило и светлокафяв молив за очи.

Селото беше на близо петдесет километра от Слау („Слава богу!“, помисли си тя) и докато пътуваха натам тя не спираше да въздъхва кокетно и със само съвсем мъничко фалш:

— Искрено се надявам да ме хареса.

А той, поддал се на собствената си заблуда, повтаряше като папагал:

— Разбира се, че ще те хареса. Че защо не?

Когато колата зави в алеята, водеща към къщата, Барбара първоначално си помисли, че е станала някаква грешка. Че се отбива при някой богат пациент или у приятели, преди да я закара у дома си. От двете страни на пътя се ширеха морави. Имаше дървета, храсти и цветни лехи. Къщата представляваше огромна викторианска вила с купичка, фронтони и (както тя по-късно откри) седем спални. Побиха я тръпки, докато слизаше от колата. Тръпки на копнеж, надежда и страх.

— Напомня ми за бащиния ми дом — каза тя.

— Така ли? Къде е той, скъпа?

Преди никога не беше споменавала семейството си.

— В Шотландия. Но и той замина по реда си като всичко останало. — Вдигна поглед към многобройните прозорци и от гърдите

й се изтръгна дълбока въздишка на болка от спомена за загубата. — Татко беше ужасен комарджия.

— Надявам се, че ще... — започна той и спря.

Барбара знаеше какво му се иска да й каже и мислено прокле засега непознатото момиче в къщата. Никога не се бе разбирала добре с жените, никога не бе имала близка приятелка. Е, налагаше се да го изиграе според случая.

Случаят обаче се оказа абсолютна катастрофа. Дъщерята седеше, наблюдаваше я смръщено и неодобрително („това беше любимият стол на майка ми!“) и насила раздаваше чаши чай и огромни, овлажнели, груби парчета домашно приготвен кейк. Барбара се опита да завърже разговор, но дъщерята или не отговаряше или говореше само за миналото, когато майчето правела това или майчето правела онова или когато цялото семейство са ходели...

Междувременно Барбара обхвана с поглед тапицираните меки канапета (две) и кресла (пет). Не пропусна и вазите с цветя, китайските стенни килимчета, красивите огледала и украшенията. През френските прозорци се виждаше застлана с плочи тераса с огромни саксии прекрасни цветя, която водеше към окосената, яркозелена морава. И за първи път от години насам тя усети, че се моли: „О, Боже — моля те, умолявам те, накарай го да ми предложи да се оженим!“. Осъзна, че е сграбчила дръжката на изящната си чата прекалено силно и много внимателно я постави обратно.

— Тя ще те приеме — каза й той на връщане в колата.

„От ясно по-ясно е, че никога няма да ме приеме — помисли си Барбара. Този тип момичета никога не са доволни от нищо. Фригидна малка кучка. С нашарено от белези сивкаво лице и задник чак до земята. Родена стара мома. И на деветдесет ще продължава да се върти около скъпото татенце и да бди като орлица над него.“

— Наистина ли мислиш така, Тревър? Толкова желаех тази среща... — гласът й потрепери едва забележимо.

Когато той паркира пред апартамента й, тя каза:

— Защо не влезеш за малко? Чувствам се леко объркана.

За първи път му отправяше такава покана. Не му беше необходимо повторно подканяне — той изскочи нетърпеливо от колата и тръгна по стълбите.

Апартаментът беше на „Мансета Роуд“ над една информационна агенция в центъра на града. Барбара не му предложи питие — просто захвърли палтото си на един стол, отпусна се върху канапето, тапицирано с изкуствена кожа, имитация на оцелот и захлупи лице в дланите си. Той се изстреля веднага до нея.

— Не се разстройвай.

Положи тремавата си, облечена в туид ръка около раменете ѝ. Тя вдигна глава и го погледна — в тъгата си приличаше на малко дете.

— Толкова исках да ме хареса. Представях си как разговаряме за дрехи... за гримове... за разни неща... Смятах, че ще мога да се грижа за нея... за вас двамата... Сигурно смяташ, че това е глупаво?

— Разбира се, че не, скъпа.

Изведнъж усети тежестта на гърдите ѝ, докато я притискаше към себе си. И аромата на косите ѝ. Повдигна брадичката ѝ и остана затрогнат, когато видя сълзи в очите ѝ. Целуна я. Устните ѝ се разтвориха жадно под неговите, той дори усети връхчето на езика ѝ, но неочаквано тя простена ѝ го отблъсна. Скочи, прекоси стаята и се обърна към него. Едва си поемаше дъх.

— О, Тревър! Ти не знаеш! Нищо не знаеш... Как да ти го обясня?... Ти си постоянно в мислите ми... не трябваше да те каня изобщо тук.

После се озова отново в прегръдките му. За миг позволи на цялото си тяло да се отпусне и да се притисне в неговото. Не пропусна да забележи, че поне ще е способен да се представи, когато му дойде времето. Още една дълга целувка. Ръката му се раздвижи. Тя си позволи лек вик на възбуда, преди да се откъсне от него.

— Какво си мислиш, че...

— Барбара... извинявай...

— За каква ме мислиш?

— Прости ми, скъпа... моля те...

— Само защото те обичам — да, признавам си: обичам те. О, Тревър... — отново се разплака. — Трябва да си вървиш. Положението е напълно безнадеждно.

Той си замина, но още на другия ден пак се появи. На следващия също. Три седмици я посещаваше — агонизиращ, съсипан, оставен като мръсно куче пред вратата, примирен, молец, умоляващ, изтормозен и сгърчен. В деня, в който най-накрая се пречупи, Барбара

се чувстваше толкова нещастна, че дори не си бе направила труда да се облече и седеше до газовата печка, опакована до брадичката в стар пеньоар.

Ожениха се в утрото на 30 юни 1982 година. Нощта преди сватбата той прекара в нейния апартамент — преживя бленувани наслади, които щеше да помни с все по-нарастваща смесица от негодувание и копнеж до края на живота си. После двамата заминаха за Баджърс Дрифт, за да съобщят новината на Джуди.

А сега — Барбара остави презрамката да падне и огледа отново следата от ухапване — сега тя подлагаше всичко постигнато на огромен риск. Неудовлетвореността и отегчението я бяха принудили да си намери любовник. И то какъв! Бяха се разделили само преди няколко часа, а ето че тя отново го желаше. За втори път през живота си се бе спуснала по течението на златния поток. Тялото отново усещаше неща, които не си бе позволявала да чувства с години. Досега винаги беше внимавала, но още колко време биха могли да крият връзката си? Ала въпреки рисковете тя не мажеше да се спре. Той й беше вече необходим като въздуха. Легна и за миг се върна отново към спомена за ритмичните движения на любовта, а после потъна в дълбок, непробуден сън.

ВТОРА ГЛАВА

Къщата на мис Симпсън бе обградена с жълта полицейска лента и това събитие предизвика неимоверно по-голям интерес сред тълпата, отколкото цял взвод колеги на сержант Трой. Половината село се изсипа да зяпа — търпеливите обяснения на дежурния полицаи пред портата, че няма нищо интересно за гледане, очевидно не бяха възприети като достоверни.

Екипът по снемане на отпечатъци обработваше чевръсто и методично цялата къща. Барнаби се помота известно време в краката им, но накрая реши да се поразходи в градината. Опечалените пчели бръмчаха в кошерите си. Плевелите бяха започнали вече да превземат не засадените площи и това никак не го изненада. После се насочи обратно към задната врата и към благоуханието на покритата с рози арка.

— Открихме това под лавровите храсти, близо до прозореца на избата, сър — посрещнаха го колегите и му показаха едно градинско гребло, което вече бе поставено в полиетиленов калъф с етикет. — Вероятно е използвано за заличаване на следи. Някой със сигурност е бил тук.

До обяд привършиха. Една кола отпътува, за да откара събраните доказателства в кримнологичната лаборатория, полицейските ленти бяха свалени, а екипът се отправи към „Блек Бой“, за да се подкрепи с бира и сандвичи. След половин час всички тръгнаха с колите си към Буковата гора. Дотогава по-голямата част от тълпата вече се беше отказала да чака нови клюки, но Барнаби чу една жена пред кръчмата да казва:

— Тичай вкъщи, Роби, и кажи на майка си, че тръгват надолу по улицата.

Малкото момче се изстреля веднага и скоро, след като паркираха в една отбивка близо до гората, пристигна нова група зяпачи.

В гората полицаите обградиха с жълта лента много голям участък. Служителите, които оглеждаха местопрестъплението, напредваха бавно и разучаваха участъка сантиметър по сантиметър.

Барнаби обясни къде са минали той и мис Белрингър. Зяпачите нетърпеливо се бутаха в лентата и протягаха вратове. Един мъж се провря отдолу с думите:

— Това е свободна страна, както знаете — все пак не сме в Русия!

Наредиха му да се върне. Една едра жена със златисто куче порода ритрийвър извика:

— Сигурна съм, че Хенри може да ви помогне с нещо.

Барнаби наблюдаваше, застанал настрана. Осъзна, че започва да губи търпение. Знаеше, че с тези неща не бива да се бърза, но пък се губеше толкова време! И щеше да мине още един ден, докато излязат докладите от лабораторията. Имаше усещането, че всичко му се изплъзва от ръцете, преди дори да е започнал. Той махна с ръка към сержант Трой и забърза обратно към колата.

Всъщност цялата процедура отне по-малко от двадесет и четири часа. Съдебната лаборатория работеше без почивка /с изключение на големите празници/ и Барнаби получи докладите от разследването на местопрестъплението още преди обяд на другия ден. Беше ги прочел внимателно и сега седеше срещу редицата от напрегнати лица на своите подчинени в една от стаите за разпити в полицейския участък.

— Това, което трябва да се опитаме да установим — започна той и глътна първата таблетка за деня заедно с остатък от кафето си, — е местонахождението на всички жители от селото, включително на децата, които не са били на училище, през следобеда на седемнадесети и вечерта на същия ден — ясно ли е? На масата има формуляри. Адресите са посочени на таблото отвън.

— До колко часа да считаме следобеда за приключил? — попита сержант Трой, който вече беше забравил неотдавнашните си резерви по случая и гореше от желание да се изяви. — Дали някой я е видял да се връща от гората например?

Барнаби изгледа сержанта. Доскорошният трудно стаен скептицизъм на подчинения му не му беше убягнал. Зачуди се на лекотата, с която някои хора смъкват съвсем естествено, като змийска кожа, мненията си, когато се окажат неудобни. Не знаеше нищо за

личния живот на Трой, но подозираше, че и с познатите си се отнася със същата безотговорност и изменчивост.

— Е, би било много удобно да открием подобен свидетел, но животът рядко е толкова благосклонен. Смятам, че на този етап най-добре ще е да се съсредоточите само върху един интервал от време — от два следобед до полунощ. Знаем, че мис Симпсън все още е била жива в осем часа вечерта, защото тогава е телефонирала.

— Този човек или хора, които се предполага, че е видяла — запита един млад полицаи, — откъде знаем, че изобщо е от селото?

— Не знаем със сигурност, но тя положително го е познавала; при това той не е паркирал кола в покрайнините на полето, което води към гората. Единственото друго място за паркиране е отбивната на „Чърч Лейн“ и се вижда ясно от последната къща. Собственикът ѝ е бил в градината си почти през целия следобед и е напълно убеден, че не е видял кола. Това означава, че който и да е бил, е стигнал дотам пеша.

— Значи търсим някой, който няма алиби за част от следобеда и вечерта, така ли?

— Най-вероятно. Склонен съм да вярвам, че е замесена двойка. Според доклада земята е била застлана с карирано одеяло.

Инспекторът видя как Трой похотливо намигна на една полицайка и я сръга толкова силно, че тя изпусна молива, който държеше.

— Освен това — продължи той, — омачканата папрат и други леко скършени храсти извън въпросната площ, където е било застлано одеялото сочат, че това е най-вероятно предпочитано място, което двойката често е посещавала.

— Звучи малко невероятно, сър — обади се пак Трой. — Искам да кажа, да я убият за това, че е видяла някой да... Звучи малко старомодно. — Изкашля се. — Все пак сега е 1987 година. Кой държи на семейната вярност в наши дни?!

Барнаби, който никога не беше изневерявал на жена си, каза:

— Ще се изненадате колко хора все още се развеждат заради изневяра. Лишават ги от наследство. Прекъсват се връзки. Губи се доверие.

Тези думи бяха посрещнати от множество безизразни погледи и само едно-две кимания в знак на съгласие. Той стана и отсече:

— Хайде да се захващаме за работа!

— Имаме късмет, че са го правили следобеда, сър. По това време повечето хора обикновено са на работа — това ще улесни елиминирането на заподозрените.

— Не знаем кога са били видени от мис Симпсън. Може да е било и в седем вечерта. По това време е все още светло.

— Прав сте — кимна Трой, който днес караше внимателно и непрекъснато следеше скоростомера. — Може да са дошли и от Геслър Тай. Не е много далече отук. За да се отдалечат от собствената си територия.

— Да. Може би трябва да поразширим обсега.

— Освен това, ако е била двойка, това не означава, че и двамата са забъркани.

Тази мисъл вече беше минала през ума на Барнаби. Беше повече от вероятно единият от любовниците да е свободен и да няма какво да губи от разкритието. Освен това бе възможно и двамата да са обвързани, но само единият да има толкова много да губи, че дори да е готов да убие, за да не излезе наяве любовната му връзка. При това не е задължително очакваната загуба да е финансова. Барнаби не отхвърляше вероятността мис Симпсън да е убита, за да не бъде огорчен нечий законен партньор. В края на краищата напълно възможно е да обичаш половинката си, но просто да не си в състояние да устоиш на една кратка авантюра. Те навлязоха в Баджърс Дрифт и подминаха две полицейски коли, паркирани пред „Блек Бой“. Разпитът на селяните очевидно бе започнал.

— Смятам да поговоря първо със семейство Леситър — каза Барнаби. — Онази, голямата къща с лъвовете.

Сержант Трой подсвирна завистливо, докато завиваше по скърцащата чакълена алея. Позволи си своеволието да спре колата чак пред парадния вход и да я паркира с показно завъртане, от което изпод гумите се разхвърчаха прах и чакъл. Барнаби въздъхна и слезе от нея. Той използва имитацията на старинно чукче и, докато чакаше, разгледа фенерите и една дъска пътепоказател, която сочеше встрани. На нея с готически шрифт, напомнящ филмите на ужасите, бяха изписани приемните часове на доктора.

Барнаби вече познаваше добре кабинета му. Предния ден отново го беше посетил, за да го уведоми за заключенията от аутопсията. Новините не бяха приети добре. Тревър Леситър го беше изгледал невярващо и бе възкликнал не по-различно от колегата си Джордж Булард:

— Бучиниш?!

След което се бе строполил като камък на стола си. После пък се самозабрави до такава степен, че си позволи да покани Барнаби да седне. Дори и пръстите му известно време останаха — от шока — в покой.

— И какво ви накара да се заемете с това, ако смея да попитам?

Вече беше минал в отбрана.

— Бяхме помолени да се разровим в случая.

— От кого? От онази смахната стара вещица, която живее надолу по пътя ли? Не се учудвам. — Забеляза леката промяна в изражението на Барнаби и направи видимо усилие да се успокои.

— Би било най-малкото учтиво от ваша страна да ме уведомите за аутопсията.

— Ето че ви уведомяваме, сър.

— Искам да кажа преди това и съм убеден, че много добре ме разбирате.

Шум от приближаващи стъпки върна Барнаби към настоящето. Някакво момиче отвори вратата. Спомняйки си думите на доктор Булард за една „не много привлекателна дъщеря“, Барнаби веднага съобрази, че това трябва да е тя: ниска, малко над метър и петдесет, пълничка. Кожата на лицето ѝ бе груба и жълтеникава, горната ѝ устна бе обрасла с мъх, косата ѝ беше твърда, но жизнена и обграждаше като ореол главата ѝ. Имаше големи, доста красиви очи с цвят на лешник, с които забързано примигваше от време на време. Този навик придаваше на поведението ѝ боязлив, леко отбранителен характер — беше от типа момичета, които се уреждат в живота благодарение на собственото си чувство на несигурност.

Барнаби заяви целта на посещението си и беше приет: Последва Джуди Леситър през антрето. Краката ѝ, подаващи се под безформения сукман, бяха наистина забележителни — страшно широки в коленете, а после се стесняваха в тънки като на лястовичка глезени, подобно на

обърнати кегли. Тя бутна вратата на дневната и влезе. Барнаби не закъсна да я последва.

Доктор Леситър вдигна поглед и раздражено захвърли вестника, който четеше — „Дейли Телеграф“.

— Мили боже! Кога най-после ще ме оставите на мира?!

— Съжалявам, но това е просто рутинна процедура при подобни случаи...

— Да преобръщате селото с краката нагоре.

— В случай на неочаквана смърт...

— Жената просто е сбъркала и си накъсала малко бучиниш. Има цяла ливада точно зад „Чърч Лейн“. Семената се разпръскват от вятъра навсякъде. Очевидно няколко са попаднали в градината ѝ и са се захванали. Никога не съм чувал по-тъпа история.

— Разпитваме всички от селото относно местонахождението им във въпросния ден. Имам предвид петък, седемнадесети юли, следобеда и вечерта.

Докторът изръмжа раздражено, стана и застана с гръб към тях, взрян в огнището на камината.

— Добре... щом трябва. Обичайните следобедни визити на пациенти... а вечер...

— Обиколките ти са във вторник и четвъртък, тате — прекъсна го Джуди със спокоен, уравновесен тон, но на Барнаби се стори, че забелязва доста неприятна усмивчица да се мярка в ъгълчетата на устните ѝ.

— Какво? О, да... Извинете. — Той взе едно списание от кошницата пред камината и започна да го разлиства, като явно демонстрираше липсата си на интерес към разговора. — Бях тук, да. Позанимавах се малко в градината, но основно гледах телевизия — следя класацията за финала. Каква игра беше само... превъзходен мач!

— А вечерта?

— Пак у дома. Доста скучен ден беше като цяло.

— И в двата случая бяхте заедно със съпругата си?

— Част от вечерта. Следобедът тя беше на пазар.

— Благодаря ви. А вие, мис Леситър?

— През деня работя като библиотекарка в Пинър.

— А вечерта?

— Бях тук...

От погледа на двамата полицаи не убягна твърде театралната реакция на изненада от страна на доктора при този отговор — както, без съмнение, от тях се очакваше да забележат. „Каквото повикало, толкова се обадило“, помисли си Барнаби.

— Ами... — впусна се тя в подробности, — всъщност излязох малко да се поразходя... Времето беше толкова хубаво.

— Помните ли по кое време беше това?

— Не, съжалявам. Излязох за малко.

— Къде ходихте?

— Само по „Чърч Лейн“ и покрай полето — повървах около осемстотин метра, после се върнах.

— Срещнахте ли някого?

— Не.

— Да сте чула или забелязала нещо необичайно, когато минавахте покрай Бийхайв Котидж?

— Не... Мисля, че пердетата бяха спуснати.

— И кога се върнахте?

Тя само вдигна нехайно рамене.

— Вие можете ли да помогнете, доктор Леситър? — запита Барнаби.

— Не.

Докторът се беше върнал на креслото си и вече бе погълнат от вестника. Барнаби тъкмо се канеше да попита дали би могъл да се види и с мисис Леситър, когато тя се появи на прага на вратата зад гърба му. Той я усети по внезапната промяна в атмосферата. Докторът, след като хвърли поглед през рамото на Барнаби, започна да си чете вестника със съсредоточеност, която не би могла да бъде нищо друго, освен престорена. Джуди започна да гледа зверски, но никого конкретно. Под полупрозрачната кожа на сержант Трой кръвта явно се сгорещи и я обагри в неестествен яркорозов цвят.

— Стори ми се, че чух гласове.

Тя се отпусна в едно канапе до прозореца, сложи краката си върху ниско столче и се усмихна на двамата полицаи.

„Изглежда като излязла направо от плакат в някое от моите мъжки списания“, помисли си Трой, докато съзерцаваше сочните извивки, които заплашваха да пръснат хавлиения гащеризон, небрежно-елегантната ѝ прическа и лъскавите, сладникави устни.

Стройните, загорели от слънцето крака бяха обути във високи златисти сандали. Преценката на Барнаби бе, че действителната ѝ възраст не е онази, която се опитваше да внуши и с поведение, и с много пари за козметика. Не беше в началото на тридесетте, а по-скоро в средата, дори в края на четиридесетте.

В отговор на въпроса му тя каза, че на седемнадесети следобед е била в Костън на пазар, а вечерта си е била вкъщи, с изключение на кратък период от време, през който излязла, за да се поразходи с колата.

— Нещо конкретно ли трябваше да свършите?

— Не... ами... да си призная... малко се поскарахме. Нали, Пуки?

— Не смятам, че домашните ни разпавии представляват интерес за полицията.

— Попревиших разходите си за дрехи и той се ядоса толкова много, че взех „Ягуара“ и пообиколих малко, докато се поуспокои. След това се прибрах.

— И това кога беше?

— Излязох май някъде към седем. Бях навън около час.

— Беше ли мис Леситър у дома, когато се върнахте?

— Джуди?!

Тя се извърна смръщено към момичето, сякаш се чудеше какво търси то изобщо тук.

— Нямам представа. Тя прекарва доста време в стаята си. В пубертета е така, нали знаете.

Колкото и да се опитваше, Барнаби не можеше да свърже пълната фигура, тежко разположена върху половината канапе, с понятието „пубертет“. Думата внушаваше не само липса на самоувереност, непохватност и постоянно променящ се характер, но и нежност и младост. Джуди Леситър определено изглеждаше така, сякаш бе родена на средна възраст.

— И не спряхте никъде, мисис Леситър? Може би да пийнете нещо?

— Не.

— Добре, благодаря ви.

Докато ставаше, Барнаби чу шум от пощенската кутия на парадния вход. Джуди се надигна от дивана и тромаво се изниза от

стаята. Мащехата ѝ впи поглед в Барнаби.

— Влюбена е. Всеки път, когато пристигне пощата или звънне телефона, се разиграва малка драма. — Искрящата ѝ неискрена усмивка бе отправена към тримата мъже. Тя казваше: „Не е ли смешна? Като че ли някой би се влюбил в нея!“ — Обектът на любовта ѝ е един ужасен мъж, ала унищожително привлекателен, което влошава нещата.

Кокалчетата на ръката на Тревър Леситър побледнях от стискане на вестника. Джуди се върна с цял куп писма. Хвърли едно в скута на Барбара и пушна останалите по улея, образуван от вестника, на баща си. Той изцъка с език от раздразнение.

Когато напуснаха къщата, Барнаби се спря, за да се полюбува на един грамаден клематис „Мадам льо Култр“, който се виеше над портата. Преди да продължи, погледна назад през прозореца на стаята, която току-що бяха напуснали. Барбара Леситър се беше изправила до него и се взираше невиждащо в градината. Лицето ѝ бе застинало в изражение на тих ужас. Барнаби я видя как смачка полученото писмо на топка и го мушна в джоба на костюма си.

— Какво ти е? — попита Джуди.

— Нищо — отвърна Барбара и се върна на креслото си.

Копнееше за едно силно кафе без захар. Каната и всичко останало бе поставено на ниската масичка пред дивана, но тя нямаше доверие на треперещите си ръце.

— Бледа си като платно под всички тези пластове грим — втренчи поглед Джуди в по-възрастната жена. — Не си бременна, нали?

— Разбира се, че не съм.

— „Разбира се, че не съм“ — повтори Джуди. — Малко ти е минало времето, нали така?

— Имаш ли цигара, Тревър?

Съпругът ѝ, без да вдигне поглед от вестника, отговори:

— Има в кутията на бюрото.

Барбара си взе една. Потупа я толкова яростно в капака, че тя почти се счупи. Запали я със сребърна запалка с формата на футболна топка и запуши до прозореца, с гръб към тях. Настъпи дълга тишина, заредена със стаена враждебност.

Джуди Леситър впи изгарящ поглед в хартиената преграда пред баща си. Щеше ѝ се да прогори вестника като слънчев лъч, преминаващ през лупа. Да види как хартията покафенява, после почернява и накрая се превръща в прах, за да отвори дупка, през която да надникне глупавото му лице.

Вече пет години от онзи разтърсващ, убийствен ден, когато двамата се появиха на вратата с еднакви златни халки. Предишната вечер той не се прибра у дома си и ѝ каза, че е край постелята на умиращ пациент. Тя не успя да му прости лъжата, която смяташе за жалка. Не беше сигурна дали все още го обича. Ала удоволствието, с което наблюдаваше ежедневните му разочарования, доказваше точно обратното.

Още от самото начало категорично се противопостави на половинчатата загриженост на Барбара относно нейните дрехи, грим и промени в стаята ѝ. Тя си харесваше стаята такава, каквато беше — старите играчки, юргана на кръпки, учебниците и всичко останало и смяташе, че предложенията на Барбара да направи обстановката по-женствена (накъдрени завеси, сладникави тапети на клоунчета и мъхнат килим 9 цвят на стриди) са направо отвратителни. Казваше си също така, че е далеч по-интелигентна, за да се захласва по глупавите списания, по които Барбара бе пропиляла половината си живот. Като че ли човек може да открие новото си аз, като умори старото от глад, а после да го довърши, като му оскубе веждите. Но майчинските съвети не продължиха дълго и Барбара скоро се отдаде на обичайните си занимания, които продължаваха и до днес. Даваше нареждания на домашната прислужница, посещаваше фризьорката си, фитнес клуба и стотици магазини за дрехи или се излежаваше вкъщи и изучаваше онова, което Джуди наричаше „Трикове на харпии, вещици и други горгони“.

Джуди не беше щастлива. Щастieto ѝ отлетя в деня, когато майка ѝ почина. Никога повече не изпита спокойната, щастлива увереност на единственото дете на двама любящи родители. Но нещастieto на другите двама в къщата я даряваше с някакво особено успокоение. А после се появи Майкъл Лейси. Или по-точно — между тях нямаше нищо. И никога нямаше да има. Това тя трябваше да си повтаря непрекъснато, всеки път, когато допускаше в сърцето си и най-малката искрица надежда. Не само заради външността му (дори и след

злополуката, той пак имаше най-прекрасното лице на света), а и заради работата му. Един художник трябва да е свободен. Едва миналата седмица ѝ каза, че възнамерява да пътува и да види Венеция, Флоренция и Испания. Изпълнена с мъка, тя бе извикала: „Но кога? Кога точно?“ А той просто бе свил рамене ѝ отвърнал: „Някой ден. Скоро.“ След като се сгоди, сестра му Катрин почти не се вясваше у дома и Джуди понякога ходеше в къщичката, чистеше по малко, правеше кафе. Не много често. Опита се да ходи по-рядко с тайната надежда да започне да му липсва.

Преди две седмици той я хвана за ръката и я отведе до прозореца. Повдигна брадичката и започна да изучава лицето ѝ. Накрая каза:

— Бих искал да те нарисувам. Имаш забележителни очи.

Каза ѝ го безпристрастно, сякаш беше скулптор, а тя — обещаващ каменен блок; ала сърцето на Джуди се разтопи (ето го новото аз!) и мечтите ѝ отново набраха сили. Той не повтори предложението си. Беше наминала преди няколко вечери — видя го през прозореца, че работи и тъй като нямаше смелостта да го обезпокои, тихо се измъкна оттам. Не се върна при него, защото се опасяваше, че една нежелана поява би поставила на изпитание търпението му и довела до най-страшното за нея — категоричен край на посещенията ѝ.

Докато прегъваше вестника, Тревър Леситър забеляза, че дъщеря му отново е потънала в мислите си — както обикновено. Чудеше се какво ли ѝ минава през главата и как е възможно да ти липсва някой, когото виждаш всеки ден. Радваше се, че тя не реши, въпреки явните намеци на мащехата си, да си намери апартамент в Пинър, „за да е по-близо до работата си“. Сега Джуди не вършеше никаква домакинска работа — тя, която винаги се гордееше с излъсканите до блясък вещи на майка си и грижовно поддържаните цветя. Сега онова, за което мисис Холънд не можеше да се погрижи, така си и оставаше несвършено. А когато се караха с Барбара (напоследък, както изглежда, постоянно), той откриваше наслада и злорадство в погледа на Джуди и му ставаше много обидно. Знаеше, че тя си мисли: „Така му се пада!“ Погледна към съпругата си, към натежалите ѝ гърди и тънка талия и почувства замайване от похот. Не от любов — от похот. Сега си даваше сметка, че вече не я обича — всъщност се чудеше дали

някога я е обичал — но тя все още го владееше. И то как! Само ако можеше да поговори с Джуди... Да се опита да я накара да разбере как е бил принуден, по-скоро подмамен, да сключи този брак. Сега тя самата беше влюбена и вероятно щеше да го разбере. Но той дълбоко се опасяваше за резултата от този опит. Младите хора обикновено се притесняваха, дори и често се чувстваха обидени от сексуалните взаимоотношения на своите родители. А и нейното постоянно безразличие и нелюбезност вече предизвикваха подобна реакция и у него. Нещо, което не бе смятал за възможно само до преди няколко години.

Спомни си как, след смъртта на майка ѝ, тя го чакаше до късно да се върне от някое спешно нощно повикване и му притопляше какаото, после оставаше с него, за да се увери, че ще го изпие. Записваше всички съобщения прилежно и точно и изслушваше несвързаните приказки на пациентите му с любезност и търпение, каквито бе проявявала и покойната му съпруга. Докато гледаше тъжното ѝ, свъсено лице му се стори, че е захвърлил нещо с уникална стойност и го е заменил с боклук.

Барбара Леситър се раздвижи и усети натиска на твърдата хартиена топка върху бедрото си. За милионен път през последните пет минути тя си зададе въпроса откъде, по дяволите, да намери пет хиляди лири.

ТРЕТА ГЛАВА

— Къде отиваме сега, сър?

— Ами, трябва да посетим мисис Куайн на Бърнам Кресънт...

— Мислех, че общинските сгради са оставени за колегите.

— За тази ще се погрижа аз — тя е чистела на мис Симпсън. После ще посетим онази смуцаващо изискана къщица, следващите четири, а накрая — фермата на Трейс. Или, като ѝ казват, Тай Хаус.

— Обитателите са високопоставени хора, нали? Хора с положение?

— Мога да мина и без социологическите ти коментари, Трой. Просто карай внимателно и си отваряй очите.

— Дадено, шефе.

— И си наостри молива. Ще започнем от фермата и ще караме надолу.

Над главния вход имаше изящен ветрилообразен прозорец с бели ребра, покрит с дантелени орнаменти. Магнолията беше в разгара на цъфтежа си — огромни бели восьъчни чашки в тъмнозелени чинийки опираха в прозореца. Сержант Трой дръпна рязко месинговата верижка и някъде отдалече долетя звън. Барнаби се зачуди дали в кухнята няма махагонов шкаф с витрина и подредени в нея малки звънчета, които изпълнително се поклащат, раздвижени от верижката. Трапезария. Пералня. Килер. Детска стая.

Никой не излезе.

— Сигурно днес е почивният ден на прислужницата — не можа да се сдържи Трой. В репликата му имаше раздражение и сарказъм. Последва Барнаби, който обиколи къщата, борейки се със спомени, които предизвикваха у него негодувание. Майка му си махаше престилката, преди да отвори вратата. И забрадката. Още я виждаше нервно да потупва коса пред огледалото в коридора и да пригладва якичката на униформата си. „Мисис Уилоус иска да ви види, милейди.“

Излязоха на павирания двор в задната част на къщата. Едно малко куче, много слабо, със сива муцуна и тяло на кафяви и сиви петна, се затича към тях. Беше стар, полусляп териер, порода „Джак

Ръсел“. Наложил му се доста да се приближи до двамата мъже, преди да разбере грешката си. Трой се наведе, за да го погали, но кученцето се обърна и изчезна с безутешен поглед. Барнаби се приближи към задната врата.

— Може би тук ще имаме повече късмет.

Вратата беше широко отворена и разкриваше огромна кухня. Един мъж седеше отсреща на дълга маса, подпрял с ръка челото си, с отпуснати рамене — образ на отчаянието. До него, седнало върху масата с гръб към Барнаби, се виждаше момиче. Видяха я как се навежда и докосва рамото на мъжа. След това той изведнъж сграбчи ръката ѝ, вдигна поглед, съзря двамата новодошли на вратата и скочи на крака. Момичето се обърна много бавно към тях.

Години след приключване на случая Барнаби щеше да си спомня момента, когато за първи път зърна Катрин Лейси. Беше в копринена рокля на райета в зелено и слонова кост и бе най-прекрасното същество, което някога бе виждал. Красотата ѝ се дължеше на нещо много повече от обикновено съвършенство на лице и форми (а колко често му се случва на човек да попадне на подобен феномен?). Тя притежаваше непостижимото съвършенство на далечна звезда, което покоряваше сърцето. Когато тръгна към тях, изящните ѝ устни се озариха от усмивка.

— Извинявайте... Отдавна ли звъните? В кухнята невинаги се чува.

Барнаби обясни причината за посещението си.

— Да, разбира се. Моля, заповядайте. Бяхме шокирани, когато чухме, че полицията се е намесила. Нали, Дейвид?

Мъжът, който отново се настани в един от люлеещите се столове, не отговори.

— Някога е учила баща ми, както сигурно се досещате. Имам предвид мис Симпсън. И двамата ми родители много са я обичали. Между другото, аз съм Катрин Лейси. А това е Дейвид Уайтли, управителят на фермата ни.

Барнаби кимна ѝ зададе обичайния въпрос какво е правила във въпросния ден, но с поглед, отправен към мъжа на масата. Беше висок повече от метър и осемдесет, с бронзовия тен на човек, който постоянно работи на открито. Имаше изразителни, кобалтовосини очи и коса с цвят на лен, която беше по-дълга от обичайното. Беше някъде

към края на тридесетте и в този момент изглеждаше повече ядосан, отколкото отчаян. Барнаби се запита какво ли щеше да се случи, ако двамата с Трой не се бяха появили на вратата точно в този момент. Беше ли докосването по рамото успокояващ жест? Или милувка? Щеше ли трескавото сграбчване на ръката ѝ да доведе до отблъскване? Или до целувка?

— Следобедът беше приятен. По-голямата му част прекарах в Голямата зала на кметството в селото, където подготвяме празненството със спортни състезания в събота. Поставих подпорите... сортирах нещата... Помагах на щанда на женското дружество.

— Ясно — кимна Барнаби, напразно опитвайки се да си представи мис Лейси в женското дружество. — По кое време си тръгнахте?

— Мисля, че беше някъде към четири часа. Но може да е било и по-рано. Не ме бива да помня часове, както ще потвърди и Хенри.

— И направо вкъщи ли се върнахте?

— Да. За да взема пезото. След това отидох с него до „Хайтънс Енд“ да прибера Хенри. Той има офис там... — Внезапно спря, а после каза: — Вижте, няма ли да е по-разумно да разговаряте и с двамата ни едновременно? По това време винаги прием кафе в дневната. Чувствайте се поканени.

Барнаби отказа кафето, но се съгласи, че предложението е разумно.

— Ела и ти, Дейвид.

Тя отново се усмихна, този път на мъжа на стола, и тримата проследиха с поглед гърба ѝ — гледката беше не по-малко божествена — докато тя пресичаше антрето и се насочваше по дългия, застлан с килим коридор.

Едната стена беше украсена с поредица от маслени платна в изящни рамки, датиращи от миналото на фамилията Трейс, а другата — с нежни акварели, които Барнаби завистливо погледна с око на експерт. В края на коридора, зад двойните стъклени врати, орнаментирани със заслепяваща плетеница от бели метални осморки и спирали, имаше оранжерия. През стъклото Барнаби зърна добре подстригана морава, изкусно подрязани храсти и хвърлящ отблясъци фонтан. Зачуди се дали има и пауни.

— Единственият човек — каза през рамо Катрин, — който, освен Хенри, в момента живее тук, е сестрата на покойната му жена, Филис Кадел. Стаята ѝ е на горния етаж.

После се обърна рязко и отвори първата врата вдясно.

Озоваха се в много дълга всекидневна. Стените бяха на кайсиеви и кремави ивици, имаше и пищни персийски пътеки, разпръснати върху излъскания до блясък паркет с цвят на мед. Орнаменти в стил рококо със златисти листа украсяваха тавана. В другия край на стаята седеше един мъж в инвалидна количка до прекрасна камина, изработена в стила на Адам^[1]. В камината нямаше огън. На негово място бе поставен букет от бели и сребристи цветя и листа. Коленете на мъжа бяха покрити с одеяло. Лицето му беше сериозно — почти строго — с две дълбоки бръчки от носа до ъгълчетата на устата. Тъмната му коса беше прошарена със сиви кичури и раменете му бяха леко прегърбени; Барнаби се изненада, когато по-късно узна, че Хенри Трейс бе едва на четиридесет и две години. Той се зачуди дали Дейвид Уайтли седна на най-близкия до работодателя си стол само по чиста случайност. Едва ли би могъл да съществува по-рязък контраст. Дори седнал, Дейвид изглеждаше агресивно жизнен. Крайниците му, добре сложени и силни, сякаш всеки момент щяха да пръснат шевовете на панталоните и кадифената му карирана риза. „Мъжът от рекламата на Марлборо“, усмихна се вътрешно Трой. Катрин обясни защо са дошли полицаите, седна на една ниска табуретка близо до инвалидната количка и взе ръката на Трейс.

— Ужасна работа — каза той. — Не може да бъде вярно, че е имало престъпление и убийство, нали?

— На този етап все още проучваме, сър.

— Просто не мога да повярвам, че някой би искал да ѝ причини зло — продължи Трейс. — Тя беше толкова мила.

„Той не добави — забеляза Трой, докато отваряше тефтера си, — че е била учителка на майка му. Сигурно са били в частно училище. Добре са си някои хора.“

— Всъщност аз я видях в деня, когато почина — каза Катрин. Гласът ѝ не бе засегнат от нездравото вълнение, често съпровождащо подобен вид забележки.

— По кое време? — попита Барнаби и погледна към Трой, който описваше дъга с молива си, за да му покаже, че е нащрек.

— Сутринта. Не си спомням кога точно се отбих в къщата ѝ. Беше ми обещала мед за щанда на празненството. Даде ми и вино с отвара от магданоз. Винаги е била много щедра.

— И тогава я видяхте за последен път, така ли?

Катрин кимна.

— Да се върнем към следобедата... Напуснала сте залата в селото около четири часа... взела сте пезото?...

— Отидох с него до офиса на Хенри. Взех го, върнахме се тук, вечеряхме и прекарахме вечерта в шумни...

— Спорове.

— Спорове — повтори тя, завъртя леко глава и го погледна закачливо, — по повод една нова розова градина. Тръгнах си в около десет и половина.

— Значи не живеете тук, мис Лейси?

— Само до другата събота. Тогава ще се венчаем.

Тя и мъжа в количката размениха погледи. Нейният беше нежен, ала неговият — пълен не само с обожание, но и с триумф. Триумфът на колекционер, който е забелязал рядък и красив екземпляр и, противно на всички очаквания, се е сдобил с него.

„Ано имаш достатъчно пари, помисли си сержант Трой, можеш да си купиш всичко.“

— Живея в една къща накрая на буковата гора, казва се „Холи Котидж“^[2]. Всъщност се намира извън селото.

Очите ѝ помръкнаха. После добави толкова тихо, че Барнаби едва успя да я чуе:

— С брат ми Майкъл.

Той попита за точното местонахождение на къщата, тя го описа и допълни:

— Но сега няма да го намерите там. Отиде в Костън, за да си купи четки.

Макар че сама даде това съвсем обичайно сведение, тя видимо се разстрои, стисна силно устни и се намръщи. Трейс я погали нежно по главата, като че успокояваше нервно животно.

— Минахте ли покрай къщата на мис Симпсън на връщане?

— Да.

— Видяхте ли някого? Да сте чула или забелязала нещо?

— Боя се, че не.

— Лампата светеше ли? Завесите бяха ли спуснати?

— Съжалявам, не помня.

— Благодаря ви.

Барнаби насочи вниманието си към Хенри Трейс. Знаеше, че в неговото положение въпросите са чиста формалност, но да не ги зададе беше най-малкото грубо. Макар да бе възможно Трейс да се е придвижил с количката до къщата на мис Симпсън и да я е отровил (като в такъв случай годеницата му лъжеше за прекараната заедно вечер), той едва ли би могъл да бъде с жена в гората през онзи следобед, дори и само затова че мъж, който ще се жени за Катрин Лейси, трябва да е напълно луд, за да го направи. Никъде около мястото нямаше следи от количка или гуми. Барнаби прие парализата му за действителна. Само по филмите силните и здрави хора прекарват години наред в инвалидна количка, завити с одеяло, просто за да могат да скочат в кулминационния момент и да извършат перфектното престъпление.

— Потвърждавате ли разказа на мис Лейси за времето, когато сте били заедно, мистър Трейс?

Чу как Трой шумно обърна страницата.

— Да.

— Докато бяхте в офиса, имаше ли хора наоколо?

— О, да. Там се съхраняват тракторите. Всички торове. Има и външни сгради... за камиони. Доста оживена част от стопанството е.

— А колко е голямо то?

— Пет хиляди акра.

Моливът на сержант Трой свирепо се заби в листа.

— Бихте ли ми дали името на лекаря си?

— Моят лекар?

Хенри Трейс слисано втренчи поглед в Барнаби. После се отпусна и кимна.

— Разбирам.

Бръчките на лицето му сякаш станаха по-дълбоки. Усмихна се — усмивка, напълно лишена от радост.

— Семейният ми лекар е Тревър Леситър. Но най-добре е да разговаряте с господин Холингсуърт, „Юнивърсити Колидж“, Лондон — отвърна той и добави огорчено: — Той ще потвърди, че парализата ми е истинска.

Момичето, седнало в краката му, възкликна негодуващо и ядосано впи поглед в Барнаби. Трейс каза:

— Няма нищо, скъпа. Те са длъжни да проверят тези неща.

Но това не я успокои и тя продължи да гледа свирепо двамата полицаи, докато разпитваха Дейвид Уайтли. Трой си помисли, че гневът я прави да изглежда още по-красива. Управителят на фермата отговаряше кратко. Каза, че през въпросния следобед е работил.

— Къде точно се намирахте?

— На пет километра по пътя към Геслър Тай. Поправях една ограда. Преди два-три дни там стана катастрофа и част от оградата се смачка.

Барнаби кимна.

— Къде отидохте, след като свършихте?

— Тръгнах с колата към Костън, за да купя още мрежа. И след това се прибрах вкъщи.

— Ясно. Значи не се върнахте в офиса на стопанството?

— Не. Беше станало вече към шест часа. Аз нямам точно определено работно време. Не съм наемен работник.

Опита се да звучи весело, но в тона му се прокрадна леко раздражение.

— А вие живеете в?...

— Уичетс. Къщата със зелените капаци срещу кръчмата. Върви заедно с назначението.

— А вечерта?

— Взех душ. Пийнах. Гледах малко телевизия. После отидох в „Мечката“ в Геслър, за да хапна нещо и да се видя с приятели.

— Кога стана това?

— Струва ми се, към осем и половина.

— Не сте женен, нали, господин Уайтли?

— Я си гледайте работата!

— Дейвид! — извика Хенри Трейс. — Няма нужда...

— Извинете, ама изобщо не разбирам какво общо може да има, по дяволите, факта дали съм женен или не с разследването смъртта на една старица, която, първо на първо, почти не познавах!

Стисна неотстъпчиво устни и скръсти първо ръце, после крака. След секунда отпусна крака, но пак ги кръстоса, като този път ги размени.

Барнаби си седеше спокойно и невъзмутимо на стола. Хенри и Катрин изглеждаха доста смутени. Трой не сваляше поглед от прасците и бицепсите на Уайтли. Познаваше този тип мъже. Въобразяват си, че са жребци, а половината от тях не могат да го вдигнат без пет-шест бири и лек порнофилм. Тишината се проточи болезнено. Накрая Дейвид Уайтли изпусна една малко преиграна въздишка и каза:

— Е, добре, щом толкова искате да знаете, женен съм. Но живеем разделени от три години. Всъщност, разделихме се малко преди да дойда на работа тук. Тя преподава трудово обучение и живее в Слау. И за да ви спестя опитите да измъкнете от мен всяка родословна подробност, имаме деветгодишен син. Казва се Джеймс Лорънс Уайтли и последния път, когато го видях, беше висок малко над метър и двадесет и тежеше близо тридесет и два килограма. Беше запален по „Депеш мод“, колелата ВМХ и компютърните игри и играеше отлично баскетбол. Разбира се, това беше преди доста време. Сега сигурно е съвсем различен.

В последната забележка липсваха сарказъм и яд. Гласът му, изпълнен с вълнение, изведнъж секна.

— Благодаря ви, мистър Уайтли. — Барнаби изчака няколко секунди и продължи: — Да се върнем към вечерта на седемнадесети. Можете ли да ми кажете кога си тръгнахте от „Мечката“?

Уайтли пое дълбоко дъх и накрая отговори:

— Грубо казано, половин час преди да затворят. Те може да си спомнят. Често ходя там.

— И се прибрахте с колата направо у дома си?

— Да.

— Ще ми кажете ли марката и регистрационния номер на колата си?

— „Ситроен“ комби, ЕТХ 373V.

— Добре. — Барнаби стана. — Благодаря ви за съдействието. Мис Лейси, мисля, че споменахте, че още някой живее тук?

— Да, наистина — каза Хенри Трейс, — Филис. Но тя не е ли долу в новата си къща?

— Не — отвърна Катрин и се изправи. — Чух я да си идва преди половин час. Ще ви заведе.

Думите ѝ бяха отправени към Барнаби, но тя не го погледна. Когато направи крачка напред, Хенри ѝ сграбчи ръката.

— Връщай се бързо!

— Да, разбира се.

Тя сведе глава и целуна ъгълчето на устата му. Целувката беше целомъдрена, но погледа, който получи в замяна, нямаше нищо общо с целомъдрието.

„Очарователна сцена!“, помисли си Барнаби. Трейс — с ясно очертания си суров профил, момичето — младо и жизнено, наведено над него — на фона на спуснатите сиви завеси от копринено моаре. Ала нещо в този финален щрих на прелестната сцена подразни Барнаби като неестествено. Всичко изглеждаше като театрално, измислено; преливащо от фалшив патос като сантиментална викторианска честитка или илюстрация от роман на Дикенс. Не можеше да даде точно обяснение на това си усещане. Не би и си помислил, че двамата играят някаква роля. Премести поглед, за да включи Дейвид Уайтли в картината. Може би именно неговото присъствие предизвикваше подобни мисли. Може би просто момичето беше с неподходящия мъж. Младите трябва да се събират с млади. Барнаби забеляза как Уайтли гледа Катрин Лейси. Неговият втрещен поглед също нямаше нищо общо с целомъдрието.

Хенри Трейс трябва да е много необикновен човек, за да не се запита поне веднъж какво ли правят годеницата му и управителят на фермата, когато му се губят от погледа. Напълно естествено е един колекционер да се сблъсква със завистта на своите събратя-колекционери. Особено, когато се отнася за най-добрия екземпляр в колекцията му.

Катрин ги поведе нагоре по една дълга, виеща се стълба, водеща към поредния коридор, който пък бе изпъстрен с малки, полирани до блясък масички с формата на полумесец, върху които имаше вази с цветя, кутийки с емфие и миниатюри.

— Как е цялото име на дамата?

— Филис Кадел.

— Госпожица?

— И още как!

Язвителният ѝ тон заинтригува Барнаби и му достави удоволствие. Според него прекалено много сладост и ведрина в един

момент неминуемо втръсват. При това доста скоро. Харесваше му това, което наричаше „малко пипер“. Чудеше се какво точно място заема Филис в домакинството и дали то ще се промени след сватбата. Без съмнение, всяка млада съпруга иска да поеме юздите в свои ръце. А със съпруг-инвалид тя би трябвало да е изключително способна. Той погледна леко загорилата от слънцето ръка на мис Лейси, докато тя чукаше на вратата. Изглеждаше по-силна, отколкото мажеше да се предположи от крехката ѝ външност.

— Филис... извини ме за безпокойството, но...

Барнаби я последва в стаята. Видя доста пълничка жена на средна възраст с плоско лице, очи с цвят на зелено грозде, кестенява коса, лишена от блясък, оформена в младежка прическа с бретон и твърди, стегнати, дребни къдрици. На дългото ѝ бледо лице тя изглеждаше глуповато — като перука на кон. Жената седеше пред проблясващия екран на голям телевизор, с кутия карамелчета на коленете.

— ... полицията е тук.

Жената скочи. Кубчетата карамел паднаха на пода и се разпръснаха. Тя се наведе и скри лицето си, ала искрите на страх и ужас, проблеснали в очите ѝ, не останаха незабелязани за зоркия поглед на Барнаби.

Катрин се наведе да ѝ помогне. Бонбоните бяха няколко вида: ванилия, мока, шоколад, а останалите — с пълнеж от ядки и череша.

— Сега няма да можеш да ги ядеш, Филис...

— Благодаря за съвета, но нищо няма да ми стане, ако се наведа за няколко бонбончета. Остави ме на мира — сръза я тя и започна непохватно да тъпче обратно в кутията бонбоните с полепналия по тях прах от пода. Все още не смееше да вдигне поглед към двамата мъже.

— Нали после ще изпратиш главен инспектор Барнаби? — помоли я Катрин и, макар че не получи отговор, се насочи към вратата. Точно преди да излезе, подхвърли: — Става въпрос за мис Симпсън.

Барнаби забеляза, че при тези думи жената започна да възвръща цвета на лицето си, но неравномерно — кожата ѝ стана на червени петна, сякаш бе седяла продължително време пред камината. В следващия миг тя ги затрупа с неудържим порой от думи:

— Да, горката Емили!... Как не се сетих... Заповядайте, седнете... И вие също, сержант!

Барнаби си избра един светлобежов стол до огнището и се огледа. Атмосферата беше много по-различна от тази в дневната на долния етаж. Стаята беше обзаведена удобно, но ѝ липсваше индивидуалност. Нямаше украшения, липсваха снимки. Само два-три скучни вестника и едно умиращо растение на перваза на прозореца. Като изключим телевизора, много приличаше на чакалня на зъболекар.

Филис Кадел изключи телевизора и седна срещу тях. Ако при пристигането им бе проявила някаква тревога, то сега всичко бе под строг контрол. Обърна се към тях със загрижена физиономия. Ако коленете ѝ не бяха толкова силно стиснати, а вените — изпъкнали под отпуснатата кожа на врата ѝ, Барнаби би си помислил, че се е успокоила напълно. Тя вежливо и внимателно отговаряше на въпросите, засягащи онова, което е правила на седемнадесети. Следобедът била в залата на кметството и се занимавала с томболата. А вечерта прекарала „съвсем невинно, уверявам ви, господин главен инспектор“, като гледала телевизия.

Това ни най-малко не изненада Барнаби. Човек трудно можеше да си представи пицната ѝ фигура, с плът, освободена от силно стегнатия корсет, да се търкаля и палува из гората. Той, разбира се, не отхвърли и тази възможност. Нерядко най-невероятни хора събуждат романтични трепети у другите. Често беше чувал жена си да казва: „Не знам какво вижда той в нея?“ Или по-рядко обратното. Не; причината да се изключи вероятността Филис Кадел да е жената от гората не бе в невзрачната ѝ външност, а фактът, че тя нямаше какво да губи от разкритието. Дори, като се вземе предвид общественото отношение към самотните жени на средна възраст, би могла доста да спечели. В такъв случай защо толкова се изплати в първия момент, когато влязоха?

— И кога напуснахте залата, мис Кадел?

— Да видим... — потупа тя горната си устна с пръст с цвят на лой, — тръгнах си почти последна... Сигурно е било четири и половина, пет без петнадесет.

— С мис Лейси ли си тръгнахте?

— С Катрин ли? Боже мой, не! Тя си тръгна много по-рано. Намина съвсем за малко. — Улови погледа на сержант Трой, обърнат към каменния профил на Барнаби и повдигна вежди с престорено съжаление. — О, Боже! Надявам се, не казах нещо, което не биваше?

— Излизахте ли изобщо след прибирането си вкъщи?

— Не. Написах няколко писма и после, както вече заявих, погледах малко телевизия.

„Както вече заявих“, повтори си Трой, докато записваше старателно. Хората често употребяват подобни изрази, когато говорят с полицията. Официални фрази, за които в друг случай не биха се сетили. Заслуша се по-внимателно в мис Кадел, която продължи с подробно описание на всички програми, които бе гледала, а после, сякаш това само по себе си би могло да прозвучи подозрително, добави:

— Спомням си, само защото беше петък. Програмите за градинарство, нали разбирате?

Барнаби разбираше. Самият той винаги ги гледаше в случаите, когато се случваше да е вкъщи по това време.

— Тук живее ли прислуга? — запита той.

— Не. Имаме градинар и едно момче. Редуват се да се грижат за градината, чистят колите и извършват всякакъв вид поддръжка. А също и мисис Куайн. Идва към десет часа. Почиства къщата, подготвя зеленчуците за вечеря, готви лек обяд и после си тръгва към три. Аз готвя вечер, а тя чисти и мие съдовете, когато дойде на другия ден. Надявам се Катрин да я остави. Тя води със себе си и своето малко момиченце, а не всеки би приел деца около себе си. Работеше и за горката мис Симпсън — колко е странно, като се сетя за това сега. Отиваше там за един час всяка сутрин, преди да дойде тук.

— Ще останете ли да живеете тук след сватбата, мис Кадел?

— Как можа да ви хрумне, за Бога?! — Сподавеното възклицание можеше да бъде и смях. — В една къща няма място за две господарки. Не, отпращат ме. Хенри има няколко къщички в имението. Две от тях са... как го казват... да, обединени. Има и малка градина. Много е... хубава.

„Надали е по-хубава от това да си господарка на Тай Хаус — помисли си Барнаби и отново си представи приказния изглед, който видя през оранжерията. — Далеч не толкова хубаво, всъщност.“

— Мистър Трейс отдавна ли е вдовец?

Ето я пак. Проблеснала ярко като клечка кибрит, запалена в тъмна стая. Искрата на страха. Филис Кадел извърна поглед и започна да изучава по-размазания от двата пейзажа, окачени на стената.

— Не разбирам какво общо има това със смъртта на мис Симпсън.

— Няма. Извинете ме.

Главен инспектор Барнаби зачака. От опит знаеше, че хората (с изключение на закоравелите престъпници), които крият нещо, и хората, които нищо не крият, притежават една обща черта. Ако пред тях се изправи полицаи и задава въпроси, те не успяват да си сдържат дълго езиците. И ето че след няколко секунди Филис Кадел проговори. Думите ѝ заваляха една след друга, като че ли не можеше повече да търпи — сякаш искаше да се отърве възможно по-бързо от тях и да приключи с въпроса.

— Бела почина преди около година. През септември. Застреляха я. Ужасна трагедия. Беше само на тридесет и две. Навремето писаха за всичко с подробности в местния вестник.

„Всичко на един дъх, помисли си Барнаби. През устни, бели като вар.“

— Тогава ли дойдохте да се грижите за къщата? — запита той.

— О, не. Преместих се тук веднага след сватбата. Бела изобщо не се интересуваше от домакинство. Обичаше да е на открито: езда, риболов... И, разбира се, грижеше се за Хенри. Бяха женени от пет години, когато тя умря.

— Мис Лейси изглежда твърде млада, за да поема такава отговорност — намекна Барнаби, но напразно. Чувствата ѝ в този момент бяха здраво овладени — също като изобилната ѝ гръд в корсета.

— О, не знам. Смятам, че от нея ще излезе прекрасна господарка на имението. А сега... — изправи се Филис Кадел, — ако това е всичко...

Поведете ги забързано надолу по стълбите към антрето на парадния вход, после изведнъж се закова на място между две стари дървени фигури с изтрита позлата. За момент всички стояха на пода от черни и бели квадрати като шахматни фигури — полезни, но безсилни, преди да влязат в игра. Филис запристъпва от крак на крак и накрая проговори:

— Ъ-ъм... Сигурно сте си помислили, че съм се стреснала... уплашила... когато влязохте?

Барнаби ѝ отпрати спокоен и учтив поглед. Трой установи зрителен контакт с по-високата от двете фигури — крал с висока корона и следи от лазурносиня боя в зениците му.

— Истината е, че... аз... всъщност... не съм си платила данъка на колата. Знаете как е... — Устните ѝ трепнаха в нервна усмивка и разкриха силно пожълтели зъби. — Човек винаги си казва, че трябва да си записва такива неща, но...

— Да — съгласи се главният инспектор, — идеята е разумна.

Когато вратата се затвори зад гърба им, Трой каза:

— Трогателно.

Можеше да се отнася до външността ѝ, мястото ѝ в домакинството или тромавата ѝ, зле съшита лъжа за неплатения данък. Барнаби бе напълно съгласен с него и за трите.

Катрин Лейси вървеше бавно през павирания двор и гледаше как двамата полицаи си отиват. Въпреки горещия ден ѝ беше студено. Бенджи виеше жално под навеса на първия силос. Тя отиде дотам и го взе. Той се размърда и се опита да скочи от ръцете ѝ. Ребрата му стърчаха под кожата, като че ли изобщо нямаше плът между тях.

— Скъпа...

Чу леко тупване, докато Хенри се справяше със стъпалото на кухнята, после насочи количката си към нея. Тя остави кучето на земята.

— Добре ли си?

Помъчи се да се успокои, преди да се обърне към него. Не отговори — просто поклати глава и завесата от блестяща тъмна коса се разлюля около лицето ѝ.

— Заради Бенджи ли? Просто трябва да се примириш с това, Кейт, знаеш го. И двамата опитахме всичко, което е по силите ни. Той просто не желае да яде. Моля те... Нека извикаме ветеринар...

— Моля те... само още един ден.

— Кучето е старо. Тя му липсва прекалено много. Не можем да седим и да го гледаме как умира от глад.

— Не е само това. — Обърна се и прилекна сковано до количката. — Това... не мога да го обясня... О, Хенри... — Сграбчи ръцете му. — Просто имам ужасно предчувствие...

— За какво? — Наведе глава и ѝ се усмихна бащински. — Какво предчувствие?

— Не мога точно да го изразя — просто, че нещата с нас ужасно ще се объркат... че няма да има сватба...

— Говориш пълни глупости.

— Знаех си, че ще реагираш така. Но ти не разбираш...

Тя млъкна и го загледа. Мил, хубав, може би малко самодоволен. И защо да не е? Родът Трейс бе стар нормански род. Имаше гравюри на сър Робърт Трейс, съпругата му Исмелда и нейната котка, застинали във вечността в хладината на църквата от тринадесети век. Тази фамилия бе проляла скромно количество от благородната си кръв и в двете световни войни и се бе завърнала към властта си, окичена със слава. Думите „сигурност на собствеността“ за тях бяха безсмислени. Защото никога не са познавали нищо друго, освен живота на богати земевладелци.

— Не разбираш... — повтори Катрин. — Тъй като никога не ти се е налагало да искаш нещо, което не можеш да получиш, ти не можеш да разбереш, че животът невинаги е такъв, какъвто искаш. Мисля, че това, което става... смъртта на мис Симпсън, а сега и Бенджи... и Майкъл отказва да дойде в събота... Мисля, че са поличби.

Хенри Трейс се засмя и извика с престорен ужас:

— Пазете се, хора! Наближават мартенските иди!^[3]

— Няма нищо смешно.

— Извинявай, мила, но не виждам никой наоколо да крещи и да сипе проклетия.

— Какво?... — неразбиращо го погледна тя.

— Няма значение. А що се отнася до Майкъл... ами... Той едва ли е поличба. Сигурно от няколко седмици насам ти е станало ясно, че ще откаже да те отведе до олтара. Знаеш го какъв е.

— Но аз мислех... Поне на сватбата...

— Искаш ли да поговоря с него?

— Това нищо няма да промени. Човек би си казал, че след всичко, което ти направи за нас, ще...

— Хайде, стига. Не трябва да говориш така. Нищо не съм направил.

Когато тя се изправи, подпирайки се с ръце на количката, той проговори нежно:

— Горките малки коленца, наранени са от плочите... — Повдигна крайцеца на роклята ѝ и нежно докосна трапчинките. — Милите малки коленца... Хенри ще ги излекува.

От един прозорец над тях Филис Кадел рязко се извърна. Включи телевизора и се отпусна в най-близкото кресло. Гласове изпълниха стаята. На екрана една двойка, изпаднала в алчен екстаз, се бореше да обгърне цял куп потребителски стоки, а през това време публиката — изпаднала в не по-малък екстаз — крещеше обидни или пък насърчителни думи. Жената, със застинал поглед на умопобъркана, се подхлъзна, издърпа една консервна кутия и цялата пирамида се строполи на земята. Филис натисна едно копче на дистанционното и на екрана се появиха двама влюбени, които редяха хвалебствия за овесената каша на партньора си. Третото копче задейства една пасторална сцена, която показваше как възрастна двойка тъне в задоволство, докато чете на глас телеграмите по случай златната си сватба. Четвъртото копче докара някакъв черно-бял филм. Двама мъже държаха трети за ръце, докато четвърти го правеше на пух и прах. Ляво кроше в мутрата, после дясно. Плесница. Нещо изхрущя. После две в корема. Спиране на дъха, агонизиращ хрип. Накрая едно коляно в слабините и юмрук в бърбреците.

Филис се настани по-удобно. Сграбчи кутията с карамела и започна да тъпче кубчетата в устата си. Тъпчеше ги яростно, без да спира, сякаш се опитваше да превземе крепостта на челюстите си.

По бузите ѝ закапаха сълзи.

[1] Адам, Робърт (1728–1792) — шотландски архитект и дизайнер, превърнал английския неокласицизъм в лекия и изискан стил, който носи неговото име. — Б.р. ↑

[2] Вила „Зеленика“ (англ.). — Б.р. ↑

[3] 13-ият ден на месеца у древните римляни, а през месеците март, май, юли и октомври — 15-ият. Юлии Цезар бил предупреден от предсказателите да се пази от мартенските иди. Брут действително го убива по това време. — Б.р. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Предполагам, че сватбата ще е доста шикозна. С големи палатки на моравата и други такива — отбеляза Трой, отправил ревнив поглед към имота на Хенри Трейс — стотици и стотици акри полюшващи се банкноти.

— Не се и съмнявам.

Барнаби зави наляво от Тай Хаус и двамата се отправиха към къщичките с градинки отпред. Трой, който нямаше никакво желание пак да бъде скастрен, не попита защо шефът му е решил да се заеме с рутинните проверки от врата на врата. Но в този случай Барнаби сам благоволи да го уведоми.

— Онази изискана къща — кимна той към края на уличката — ме интересува. Там има някой, който наблюдава неотлъчно събитията. Интересно ми е да чуя, освен това какво имат да кажат и съседите.

— Ясно, сър — беше единственото, което успя да отвърне Трой, преизпълнен със задоволство, че бе удостоен с тази малка тайна.

Първата къща беше празна — стопаните ѝ, както ги информира една старица от съседната къща, били пришълци от Лондон, които вече месец не са се вясвали насам. А мъжът от последната къща не се прибирал до шест часа всеки работен ден, тъй като преподавал в Амършам. Трой записа името му, за да го даде на вечерната смяна. Старицата беше сдържана относно собствените си дела — просто им каза, че не е излизала през въпросния ден. След това извърна рязко глава по посока на добре оформената чимширова ограда на къщата с номер три.

— Що не питате нея къде е била в петък? Би отровила и баба си за половин пени!

Прозорецът на съседите се затвори с трясък.

— А онази къща там?

— Нищо не знам за тях.

С тези думи тя решително затвори вратата.

— Малко е странно, нали? — отбеляза Трой, докато вървяха по пътеката. — Такова малко село, а тя да не знае нищо за хората две

врати по-надолу.

— Прав си — отвърна Барнаби.

Стигнаха до следващата къща. Той вдигна грозно чукче с изобразена на него гримасническа физиономия и бързо го пусна.

Появи се една още по-възрастна старица и им разказа горе-долу същата история, като единствената разлика беше, че съседката ѝ би убила за две пенита. После постави кокалестите си ръце върху ръкава на главния инспектор.

— Слушай, млади човече — каза тя, а на него му се стори, че е по-приятната от двете старици, — ако искаш да разбереш какво става — или пък какво ще става — сухо се изсмя тя с повехналите си устни, — поговори с мисис Рейнбърд от съседната къща надолу по улицата. Тя може да ти каже какво имаш в кърпичката, след като си си издухал носа в стая, тъмна като рог, зад заключени врати. Прекарва цялото си време на тавана с бинокъл. Твърди, че наблюдава птиците. Чисто прикритие. — Тя повтори думата, като го потупа по ревера. — Когато бях млада, хората висяха край портите и клюкарстваха на воля. Не зная накъде върви този свят, така си е.

После тя довери, че синът на мисис Рейнбърд върти бизнес с ковчези.

— Гаден малък плужек, такъв е той. Говори се, че си държи гащите в хладилника.

Сержант Трой едва не се изхили, но благоразумно го превърна в покашляне. Барнаби, вече срещал мистър Рейнбърд, можеше само да предполага, че хората са прави. Той благодари на старицата и двамата със сержанта се оттеглиха.

Въпросната къщичка носеше името „Транкилада“^[1]. Табелата висеше на клюна на голям керамичен щъркел, който си убиваше времето на един крак край предната врата. Градината беше голяма, поддържана и пълна с декоративни храсти и чудесни рози. Сребристото „Порше“ беше паркирано на алеята пред къщата. Сержант Трой предпочете звънеца пред чукчето и той издаде кратки, пронизителни звуци — утринно птиче чуруликане. Появи се Денис Рейнбърд.

— О, здравейте отново! — Изглеждаше развълнуван от новата среща с Барнаби. — Довел сте и приятел?

Усмихна се лъчезарно на Трой. Усмивката му отскочи от каменната физиономия на сержанта подобно на топче за пинг-понг от бетонна плоча.

— Влезте, влезте. Мамо — извика през рамо той, — дошли са полицаите!

— Да, очаквах ги. — Далечен, нежен гласец.

Къщата изглеждаше много по-просторна, отколкото можеше да се предположи отвън. Денис ги преведе през няколко отворени врати, преди да стигнат до всекидневната. Кухня, която блестеше; спалня в бяло и златно, хвърляща отблясъци; втора спалня, декорирана в червено кадифе и блестящ месинг.

— В дневната съм, Денис — изчурулика гласът.

Думите бяха произнесени бавно, невероятно отчетливо и леко провлачено накрая — за ефект. Когато влязоха, мисис Рейнбърд стана от пухкавите си възглавнички, в които се бе разположила като в гнездо.

Тя беше много, много дебела. Разливаше се напред и се издигаше нагоре като кула. Почти четвърт от височината ѝ се заемаше от нейната прическа, подобна на пагода: от склонове, вълни, спирали и къдрици, които водеха до остър връх, приличащ на обърната фунийка за сладолед. Беше с цвета на бит белтък. На лицето си имаше тежък грим в ярки цветове. Беше облечена в доста къса туника, която разкриваше пухкави крака и миниатюрни стъпала. Главният инспектор отвърна на приветствения ѝ поглед, пронизващ като скалпел, и се представи.

— Знаех, че ще дойдете. Видях колата ви наблизо, докато разглеждах няколко лястовички, накацали по телефонните жици. Толкова прекрасно бяха подредени. Като ноти.

— О... Може би вас зърнах онази сутрин, докато бях на „Чърч Лейн“? Мисля, че бяхте на тавана. Отлично стратегическо място.

— „Скривалище“ е терминът, който ние, орнитолозите, предпочитаме, господин Барнаби.

В тона ѝ се долавяше сарказъм. Барнаби се извини. Тя махна с ръка.

— Няма ли да седнете?

Барнаби потъна в едно кресло, покрито с плетиво на една кука.

— А вие, драги? — подрипваше Денис около сержант Трой. — Не искате ли да смъкнете тежестта от тези прекрасни крака?

Настръхнал от бясно мъжкарство, Трой избра най-твърдия стол, седна изпънат като струна и си извади тефтерчето. Писък на свирка прониза въздуха.

— Дени, чайника!

Дени изчезна на минутата.

Домакинята се обърна към Барнаби:

— Трябва да бъдете нахранени и напоени.

Той запротестира, но тя властно го прекъсна:

— Хайде, хайде. Не ми казвайте, че не се съсипвате от умора, като задавате на хората всичките тези въпроси. Всичко за чая е почти готово.

Така си и беше. Само след няколко минути, предшестван от леко потракване, влезе Денис. Буташе претрупана количка, изработена в стил, напомнящ олтарни резби. Тя беше заредена с малки сандвичи във формата на символи от карти и кейчета, отрупани със сметана. Мисис Рейнбърд напълни една чиния за инспектор Барнаби и му я подаде.

— Не бива да отказвате, господин Барнаби. — Тя се обръщаше към него с „господин Барнаби“ по време на разговора им, като може би вярваше, че полицаите от по-висшите ешелони, подобно на лекарите, смятат, че учтивостта изисква да им бъдат спестявани титлите. — Душата не може да стои гладна.

Докато синът и наливаше чая, безкръвните му бели пръсти потрепваха над изящния порцелан. Постави в една чинийка лъжичка с голям, пурпурночервен камък, вграден в дръжката, и я подаде заедно с чашката на Барнаби. Водният инспектор я пое не без чувство на отвращение и се опита да се облегне на неудобната, скърцаща облегалка.

Денис се зае да пълни следващата чиния: спатия с аншоа, пика с пастет от съомга, каро с консервирано месо и желирана купа; прибави една целувка, от която бликаше червено-кафяв шприцован огън и се понесе с всичко това към сержант Трой. Постави го на лека масичка, донесе чая и се понесе обратно към майка си. Двамата си размениха широки усмивки, после той оправи възглавничките ѝ и накрая се отпусна на най-подходящото място за себе си — върху една мека табуретка, като вярно кученце в краката ѝ.

Накрая Барнаби се реши да проговори:

— Разследваме една смърт...

— Бедната мис Симпсън, нали? — прекъсна го мисис Рейнбърд.
— Виновни са родителите.

— ... и ще се радвам, ако вие и сина ви можете да ми дадете някаква информация за местонахождението ви следобеда и вечерта на миналия петък.

— Аз се занимавах с подреждането на цветята и растенията в залата на кметството. Без съмнение сте чули вече за атлетическите състезания? — Барнаби кимна и тя продължи: — Тръгнах си около четири и тридесет с мис Кадел от Тай Хаус. Една от последните, както обикновено. Боя се, че съм от онези ужасни хора, които винаги се стремят да изпилват нещата докрай и обикновено закъсняват. — Понаперчване. Самодоволна усмивка. Устата ѝ беше като на златна рибка и дори и затворена, имаше постоянно нацупен вид. — „Възложете всичко на Айрис, моля ви!“, е постоянният ми апел, но докога ли ще ми стигнат силите?!... Докъде бях?

— „Тръгнах си една от последните“ — цитира Барнаби.

— А, да. Мисля, че остана само скъпата мис Торнбърд.

— Случайно да си спомняте кога си тръгна мис Лейси?

— Няколко минути преди четири.

— Сигурна ли сте?

Глулав въпрос. Вече имаше чувството, че се намира в присъствието на оракул, а не на обикновен наблюдател. Очевидно мисис Рейнбърд притежаваше поглед на орел и, което бе не по-малко важно, неговата божествена липса на интерес към живота и добруването на плячката му.

— Напълно съм сигурна — продължи мисис Рейнбърд. — Според мен тя се измъкна по твърде потаен начин. — Докато изричаше последните думи, тя благоволи да погледне към сержант Трой, за да се увери, че ги записва. — Но съм любопитна да знам защо ни разпитвате за следобеда. Разбрах, че мис Симпсън е починала доста по-късно.

— Не знаем точно кога е починала.

— Е, в пет часа следобед определено беше жива, защото я видях.

— Видяла сте я?!

— Естествено. — Позволи си за малко да се наслади на реакцията му. Денис изви глава и я дари с одобрителна, мазна усмивка. — Точно тогава бях в скривалището и чертаех маршрута на един гълъб. Емили се появи забързано откъм гората и пое по „Чърч Лейн“.

Спря се веднъж и се хвана за кръста. Почудих се, да не би да е болна и тъкмо реших да притичам, когато Денис пристигна за чая си. Нали, миличкият ми?

Дали не стисна с ръка рамото му? Все едно му натисна копчето и го събуди за живот. Той положи за миг буза на коленете ѝ, измърка доволно и добави:

— Обикновено се прибирам в пет и тридесет, но онази вечер...

— Ако не възразявате, мистър Рейнбърд, ще ни разкажете тези подробности по-късно.

— Вече едва се сдържам.

Денис прехапа долната си устна, порозовял от удоволствие, че е обект на подобни височайши нареждания. Усмихна се на сержант Трой — усмивката му беше сладникава и противна като парчето ванилов сладкиш, което ядеше.

— Не мисля, че сержантът харесва „Кафяв Лионез“, мамо.

— Тогава му предложи от бадемовия сладкиш. Да — насочи тя вниманието си отново към Барнаби, — наистина бях разтревожена. Всъщност, почти бях решила да я навестя след вечеря, но започнахме да играем „Монополи“ и реших, че мога да изчакам до сутринта. Все пак тя си има телефон, а и мис Белрингър е наблизо. Така че изобщо не излязохме, нали, миличък?

— Така си беше. Ние сме си домошари.

— И кой спечели цялата „Парк Лейн“?

— Аз, аз! И доста голям участък от Пикадили.

— Между другото, по-късно отново зърнах Катрин Лейси. Някъде около осем вечерта.

— Наистина ли? Не беше ли малко късно за хобито ви, мисис Рейнбърд? Има ли изобщо някакви птици по това време?

— Има, разбира се — кукумявки! — изгледа го остро тя.

— О!

— Владетелите на нощта.

— Правилно.

— Почивахме си малко от играта. Денис правеше кафе, а аз случайно погледнах през прозореца.

— Ясно. Забелязахте ли къде отива мис Лейси?

Тя се наведе драматично напред и, тъй като ръката ѝ все още бе поставена на рамото на сина ѝ, го принуди и той да се наведе. „Каква

зловеща двойка са!“, помисли си Барнаби. Неизвестно защо това му напомни пиесата на Джо Ортън^[2], в която съпругата му беше играла миналия месец. Тези двамата биха се вписали великолепно в сценария.

— Тя зави по „Чърч Лейн“! — тържествуващо обяви мисис Рейнбърд.

— Мислите ли, че е отивала на гости на някого?

— Не можах да видя. Пътят почти веднага завива рязко надясно. Водеше едно от онези дребни ловджийски кучета-зайчари. В ръката си държеше писмо.

— Може би просто е отивала към пощата.

Мисис Рейнбърд повдигна вежди и ги изви подобно на изрисуван лунен сърп. С това искаше да каже, че инспекторът би бил луд да повярва на подобна хипотеза.

— А видяхте ли я да се връща? — запита той.

— Боя се, че не. — Гласът ѝ се изпълни с огорчение. — Обади се мисис Понсфут. Искаше още кралски лилиум за съдийската трибуна. Само ако знаех!... — удари тя дланта си с юмрук. — Нямах да напусна нито за миг наблюдателния си пост!

Изразът на лицето ѝ изразяваше нещо много повече от раздразнение. Очевидно кипеше вътрешно от разочарование при спомена за пропуснатата възможност. Явно не можеше да понася да бъде в неведение относно всичко, което става между всички, навсякъде и по всяко време. „Описвала маршрута на полета на гълъб, как пък не!“, помисли си Барнаби и се обърна, за да разпита сина ѝ.

— Целия следобед бях на работа, което ще потвърди партньорът ми. Тръгнах си някъде към пет без петнадесет. Дойдох си направо у дома и не съм излизал повече никъде.

— Не знаех, че сте партньор в бизнеса, мистър Рейнбърд.

— Майка ми ми откупи партньорството по случай двадесет и първия ми рожден ден. До този момент вече бях работил три години там и бях напълно уверен, че именно това е моето призвание. — Сви колене по момчешки и допълни: — Направо обожавам работата си! Разбирате ли ме какво имам предвид?

Барнаби се опита да си придаде напълно разбиращ вид. Всъщност не се тревожеше особено много за алибитата на семейство Рейнбърд. Знаеше, че в Транкилада има нещо далеч по-полезно — и именно то бе обект на неговия интерес. Искаше да добие представа за

населението на селото. И за клюките. Ако беше преценил правилно Айрис Рейнбърд, и двамата щяха да станат още по-словоохотливи веднага, щом се разиграят правилните начални ходове.

Той каза:

— Мисис Рейнбърд, уверен съм, разбирате, че в случаи като този ние се чувстваме поласкани да можем да разчитаме на един толкова бдителен и... наблюдателен човек като вас. Човек, който да може да запълни неяснотите, така да се каже.

Пагодата се приведе царствено напред.

— Кажете ми... мис Лейси и брат ѝ отдавна ли живеят в селото?

— Откакто са се родили. Макар че невинаги са живели в Ходи Котидж. Родителите им имаха голяма къща малко по-надолу по пътя „Геслър Тай“. Нямаха много земи, само една големичка градина. Живееха като благородници — стара семейна бавачка, децата ходеха в частно училище, понита и коли, и през ден прескачаха до Франция. През празниците пък ходеха на лов. Смятаха се за истински аристократи. Не бяха, разбира се. Нямаха никакво потекло.

Сержант Трой, който не пишеше, веднага долови стаеното презрение в тази забележка, без дори сам да разбира защо.

— Хората харесваха Мадлен — продължи мисис Рейнбърд, — но пък съпругът ѝ беше ужасен човек. Много пиеше и караше като луд. Беше и избухлив. Казват, че доста зле се отнасял с нея. Твърде безсърдечно...

— Точно като сина си — намеси се импулсивно Денис и бледите му бузи порозовяха. — Предупредителното стискане по рамото този път беше повече от явно. Той добави със заекване: — Ами... така съм чувал.

— По-късно, когато децата бяха някъде на тринадесет години, останаха без никакви пари. Той обичал да залага — направи втора ипотека, после още една върху нея и накрая изгубил всичко. Това уби Мадлен.

— Буквално ли да го разбирам?

— Съвсем буквално. Хвърли се с колата си в Темза при Флекуел Хийт. Минаха едва два-три месеца и той се ожени за някакво си сукалче, което срещнал в Лондон и двамата заминаха за Канада.

— И децата с тях?

— Нищо подобно. Това, естествено, сложи край на частните училища. Те трябваше да ходят на училище в Гъслър Тай, заедно с простолудието.

В гласа ѝ прозвуча задоволство. Трой несъзнателно кимна в знак на съгласие.

— И къде живеете те?

— Именно в този момент на сцената се появиха и семейство Трейс. Хенри беше от първите, към които Джерълд Лейси се бе обърнал за пари и той му бе заел значителна сума. Подозирам, че впоследствие е съжалявал за това и си е мислил, че е щяло да бъде по-добре, ако вместо с пари, бе помогнал на Джерълд да си сложи в ред нещата. Поне с такова впечатление останах от мисис Трейс — искам да кажа Бела.

Главен инспектор Барнаби се опита да си представи как покойната мисис Трейс е обсъждала финансовите дела на съпруга си с мисис Рейнбърд, но не успя. Зачуди се откъде ли се е сдобила с тази информация.

— Оттук и Холи Котидж.

— Моля?

— Първоначално там живееше пазачът на дивеча. Хенри предложи къщата на децата, а бавачката остана да се грижи за тях. Големи проблеми създаваха на бедната старица. Като малки бяха неразделни и постоянно я разиграваха. После, когато пораснаха, се заредиха безкрайни кавги. Нали знаете какви са децата в пубертета? Не че моят Денис ми е създавал неприятности.

Денис реагира с изскимтяване, захапал парчето ванилов кейк. Следа от сметана с цвят, трудно различим от кожата му, украсяваше горната му устна.

— Бавачката им мисис Шарп обичаше често да идва у нас на чашка чай и малко мир и спокойствие. Защото децата непрекъснато се държаха като котка и куче. Виждали ли сте онзи белег на лицето на Майк?

— Все още не сме разговаряли с мистър Лейси.

— Направи го сестра му. Цапардосала го с ютия. — Забеляза промяната в израза на лицето на инспектора и изсумтя презрително. — Не се заблуждавайте, господин Барнаби. Момичетата с мили личица могат да излъжат всекиго, но се съмнявам, че това се отнася и до вас.

Безпристрастието на мисис Рейнбърд, на което той толкова се възхищаваше в началото на разговора, изглежда временно я беше напуснало. Все още я глождеше това, че синът, когото тя очевидно и някак нездравно обожаваше, бе пренебрегнат по един или друг начин.

— Мистър Трейс подкрепяше ли финансово семейство Лейси?

— О, да. Баща им не остави дори и пукнато пени. И, доколкото зная, Хенри все още издържа Майкъл. Не че ще получи даже и едно „благодаря“.

— Мистър Лейси не работа, така ли?

— Ако рисуването може да се нарече работа.

— Постигнал ли е успех? Продава ли много картини?

— Нищо подобно. Не че това ме изненадва. Рисува някакви си грозни, ярки неща. Хвърля боята по платното с лопата. При това не страда от недостиг на модели.

— Изобщо — намеси се Денис. — Онова момиче на Леситър постоянно се върти там. Не че ще постигне нещо — прекалено старомодна е и невзрачна. Веднъж Майкъл нарисува и мен.

Последните думи бяха отправени с трудно потиснато раздражение към сержант Трой.

— Беше направо отблъскващо — вметна майка му.

— Бях негов любимец, докато рисуваше портрета ми — продължи Денис. — По-скоро — играчка. После, когато получи каквото иска, ми каза да се разкарам.

— Дени! Още от леденото сомбреро, господин Барнаби?

— Не, благодаря. А бавачката мис Шарп още ли живее тук?

— Мисис Шарп. Не. Премести се в Сейнт Ленърдс веднага щом пораснаха достатъчно, за да се гледат сами. За нея бе огромно облекчение да се измъкне оттам. Мисля, че тогава бяха някъде на седемнадесет. Дори не се отби да се сбогуваме. Да ви кажа, бях малко обидена. Научих адреса ѝ от семейство Трейс и ѝ писах два-три пъти, но тя не отговори. Пратих коледна картичка и накрая се отказах.

Огромното ѝ разочарование отново изплува на повърхността. Ясно бе, че би предпочела дълго, драматично сбогуване, изпълнено с ужасяващи разкрития. Когато тя се впусна в ярко описание на едно от най-зрелищните домашни стълкновения в Хали Котидж Барнаби, който кимаше вежливо от време на време, реши да пораздвижи краката

си — разходи се до вратите, към вътрешния двор в другия край на стаята.

Навън моравата изглеждаше безупречно поддържана. В отсрещния край се виждаха разцъфтели дървета и храсти и красива беседка. Запита се как ли мистър Рейнбърд е натрупал състоянието си. Сигурно е значително, като се има предвид къщата, партньорството на Дени в бизнеса и онази сребриста играчка, паркирана на алеята. Да не говорим за претрупаната с храна количка за чай.

Отново насочи вниманието си към разговора. Започваше да се чувства доста неудобно. Въпреки топлото време навън, радиаторите им бяха надути до дупка. Погледна към Денис, който пърхаше с почти безцветните си мигли по посока на сержант Трой и се зачуди дали изобщо чувства някакъв студ. Едва ли имаше какво да чувства с наличната си постна плът.

Стаята наистина беше непоносимо потискаща. Беше претъпкана с пишци, крещящи мебели. Имаше шкафове с порцеланови съдове и рафтове с кукли, облечени в различни национални носии, плюс няколко оригинални, ужасяващо безвкусни картини. На тази точно до Барнаби беше изобразен един кокер шпаньол, който — той първоначално не повярва на очите си и се взря по-внимателно — лееше неутешимо сълзи. Дъщеря му би нарекла това жилище „гротеска от двадесети век“.

— Много ви благодаря, мисис Рейнбърд — обузда той пороя от думи учтиво, но категорично.

— За нищо, господин Барнаби — усмихна му се ослепително тя. Той не мажа да избегне ръкуването — а то беше като да пипнеш тестена топка. — Нали за това сме хора — да си помагаме при нужда.

Когато двамата полицаи тръгнаха надолу по алеята, сержант Трой каза:

— Мъже като този трябва да бъдат кастрирани! — И тъй като Барнаби не му отвърна нищо, той реши да смекчи изказването си, като добави едно „сър“ накрая, и продължи: — А що се отнася до майка му... обикновена злобарка и въздух под налягане.

— Мисис Рейнбърд и такива като нея са направо божи дар при едно разследване, Трой. Просто не бъркай клюката с факта. И каквото ти представят за факт, трябва винаги да бъде добре проверено. И да не

се правят прибързани заключения. Не бива да си предубеден, сержант, не бива.

— Да, сър.

Отправиха се към Бърнам Кресънт и общинска къща номер седем — домът на мисис Куайн.

Докато Барнаби и Трой минаваха през пространството между грубия, пращен жив плет, очертано от прогнили стълбове, мисис Рейнбърд и синът ѝ затвориха вратата на Транкиладаи се обърнаха един към друг, изгарящи от вълнение.

— Откри ли го?

— Да, мамо.

— О!... Къде е? Къде?

— Чакай малко. Ти не каза...

— Добро момче си ти. Хайде, покажи ми!

— Не. — Лицето му, с неприятен оранжев тен под светлината на фенера в антрето, доби затворено, непреклонно изражение. — Не така. Трябва да го направиш както трябва.

— Добро момче си ти — загука тя и го целуна право в устата. Дъхът ѝ бе много сладък — като галеща експлозия от бонбони-виолетки, сметана и наситен вкус на ванилия. — На мама хубавото момче. — Пръстите ѝ се плъзнаха под ризата му и залазиха по изпъкналите кокали на лопатките му. — Миличкото ми момченце.

Той близна ухото ѝ, заедно с висящия грозд фалшиви диаманти.

— Ммм. — Дъхът му се учести. — Дени ти е умничък.

— А сега — сграбчи тя ръката му и го поведе по коридора към френските прозорци и градината, — покажи ми...

— Искам да си поиграя още малко.

— По-късно ще играем.

— Ще изиграем ли всичко?

— Всичко. Хайде... къде е?

Излязоха на поляната. Зад беседката имаше голяма тъмна купчина от нещо прогизнало — водата се стичаше надолу и се оцеждаше върху бляскавата зелена трева във все по-разширяващи се концентрични кръгове. Денис гордо поведе майка си натам. Хванати

ръка за ръка, те се втрениха в находката. Очите на мисис Рейнбърд светнаха.

— Къде го намери?

— В езерото зад буковата гора. Видях, че го хвърлят, увито около няколко камъка.

Тя не отговори — просто въздъхна: дълго, бавно, самодоволно.

— Играчката ми е цялата мокра. Трябваше да го сложа в багажника, както се досещаш.

— Ще ти купя друга играчка.

— О, мамо! — Възторжено превъзбуден, той стисна силно ръката й. — Значи мислиш, че находката ми струва много?

— О, да, скъпи!

Тя направи крачка напред и разрови прогизналата материя с върха на обувката си.

— Струва страшно много. Наистина страшно много!

[1] *tranquilada* (исп.) — спокойна, успокоена. — Б.р. ↑

[2] Джо Ортън (1933–1967) — британски драматург, известен със скандалните си пиеси на ужасите. — Б.р. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Градинката пред номер седем беше истинска боклукчийница. В най-буквалния смисъл на думата. До стената на къщата беше струпана пирамида от отпадъци: рамки на легла, счупени бебешки колички, стари кутии, ръждиви железни вериги и огромен, разцепен кафез за зайци. Пердетата на първия етаж бяха плътно спуснати.

Барнаби потропа по пощенската кутия. Някъде из къщата се разнасяше плач на дете. Женски глас изкрещя:

— Млъквай, Лиза Доун!

И след малко:

— Не можеш ли малко да изчакаш?!

Барнаби реши, че последната реплика се отнася до него и зачака.

Най-накрая се появи мисис Куайн. Беше слаба, с хлътнал гръден кош и с червени петна около устата. Пушеше и създаваше впечатление на постоянна подвижност, дори когато не мърдаше, като че ли току-що я бяха навили и умираше от желание да тръгне.

— Влезте. — Тя отстъпи назад, докато влизаха. — Съседите ми казаха, че обикаляте всички.

Стаята, в която се озоваха, бе доста задимена, а светлината, падаща от центъра на тавана от един дървен полилей с пергаментов абажур — доста мъждива. Телевизорът гърмеше. Мисис Куайн не си направи труда да го намали. Беше разхвърляно и не особено чисто. Малко момиченце седеше на една пластмасова маса и подсмърчаше.

— Виж кой е дошъл, Лиза Доун.

Детето погледна към Барнаби.

— Нали ти казах, че ще извикам полиция, ако не слушаш?!

Сълзите рукнаха наново.

— Вижте какво е направила, господин полицай!

Мисис Куайн грабна един тъмен, влажен предмет от масата.

— Ето ѝ книжката с релефни картинки за детето Исус — имаме я едва от Коледа. Цялата е в боровинки! — Тя отвори книжката. От страницата се надигнаха Исус, Мария, Йосиф и група животни,

оцветени богато и красиво. — В тази къща само след пет минути не остава нищо ново!

— Сигурен съм, че не е станало нарочно — усмихна се Барнаби на Лиза Доун, която тъжно изтри с юмручета очи и отново подсмръкна.

Той се обърна към мисис Куайн, която крачеше нервно из стаята, всмукваше яростно от цигарата и тръскаше пепелта, където завари около себе си.

— Не обичам да стоя на едно място — обясни тя.

— Разбирам, че сте работила за мис Симпсън.

— Точно така. Там и в Тай Хаус. Работех и за стария Кленгър и за други. Макар и само за по седмица. Тя ми каза, че мога да правя каквото си поискам, само да не й размествам нещата. Да, ама как да чистя прозорци, без да мествя нищо? Кажете де?!

— Мис Белрингър ли ви го каза?

— Да.

— Когато мис Симпсън почина, на сутринта отидохте ли на работа, както обикновено?

— Разбира се. Нямах причина да не ходя, нали? Мис Белрингър гледаше през прозореца. Излезе и ми каза. Можете да седнете, ако искате.

— Моля? А, да, благодаря ви.

Барнаби седна на ръба на черно канапе, тапицирано с изкуствена кожа. Една от възглавничките му изригваше многоцветен стиропор през разрязан процеп.

— За да не ми прилошее от новината, тя ми даде чаша чай. После отидох в Тай Хаус.

— Сигурно това за вас е бил истински шок.

— Така си беше. Само няколко дни преди това докторът беше при нея. Беше изкарала лек бронхит, но той каза, че ако се грижи добре за себе си, ще живее още поне десет години. — Мисис Куайн запали нова цигара от угарката на старата. — Е, вече знаем от какво си отиде всъщност, нали?! Гадни изнасилвачи! Даваха оная вечер един по телевизията. Ако беше ми паднал, щях да го науча аз. — Поседна за малко на предпазната решетка на камината и хвърли фаса си в празното огнище. Кракът ѝ яростно забарабани по килима. Вдиша поредната доза цигарен дим с такава сила, че плътта под скулите ѝ

хлътна и образува вдлъбнатина. — Бедната старица! На тази възраст да ѝ се случи такова нещо!

Барнаби се въздържа от коментар относно тази фантастична версия и попита дали е било трудно да се работи за мис Симпсън.

— В никакъв случай! Точно обратното — тя харесваше всичко, което правех, но и аз знаех какво иска. Много добре се разбирахме.

— А в Тай Хаус?

Тя му отправи самодоволна усмивка, която разкри изкуствени зъби с перфектна белота.

— А, значи сте били вече там?

Когато Барнаби кимна, тя продължи:

— Посмяхте се, нали? Старата Филис Кадел, вярна до последно. Много добре се виждаше накъде духа вятърът там. Кипреше се да заеме освободеното от сестра ѝ място, така си беше. Натягаше се, още докато мисис Трейс беше жива. Правеше се на незаменима — или поне така си въобразяваше. Трябваше да я видите след злополуката. Когато имаше хора наоколо, се опитваше да си придаде съкрушен вид. Съкрушена, глупости! Беше на седмото небе от радост. Не е трудно да се разбере какво си е мислела, че ще стане. После мис Великобритания от Холи Котидж се появява на хоризонта и удря джакпота. Сутринта, когато обявиха годежа, си помислих, че мис Кадел ще се хвърли под първия автобус. Гледката изобщо не беше за изпускане, казвам ви!

— Да се върнем към миналия петък, мисис Куайн. Следобеда в залата на селото ли бяхте?

— Аз ли? Да се занимавам с тази томбола? Сигурно се шегувате. Женският институт? Сбирщина от мучащи сноби. Могат и сами да си оправят цветята. И проклетата си туршия с орехи.

— Значи сте била у дома си?

— Да. Гледахме телевизия. Нали, Лиза Доун? Целия следобед. Тя само прескочи до магазина за чиле.

Барнаби погледна Лиза Доун, чиито тънки крачета висяха поне на четиридесет и пет сантиметра от пода. Мисис Куайн проследи погледа му, досети се какво мисли и заобяснява:

— Толкова добре пресича пътя. И винаги се връща направо тук. Голямо момиче е. Нали така, Лиза Доун? Кажете на добрия полицаи на колко си години!

— Почти на четири — прошепна момиченцето.

— Ти си на четири. Пълни четири — настоя мисис Куайн, сякаш не говореше за детето, а за номера на чифт обувки. — И кой ти купи бонбони от магазина?

— Джуди.

— Леля Джуди. Това е дъщерята на доктор Леситър. Често ѝ носи разни работи. За Великден ѝ донесе яйце, пълно със зайчета.

Лиза Доун се заплака.

— О, боже! Не можеш ли да млъкнеш?! Какво ще си помислят чичковците? Не трябваше да го казвам... за яйцето. Кучето на съседите си скъса веригата и изяде зайчето.

— Горкият Смоуки...

— Добре де, добре. Ще ти купим друго.

— По кое време отиде дъщеря ви в магазина?

— Не зная точно. Гледахме „Синове и дъщери“, та трябва да е било след три часа.

— И това е бил точно следобедът на седемнадесети?

— Нали ви казах. — Тя запали трета цигара.

— И цялата вечер също сте била тук?

— Никъде не мога да мръдна с нея.

— Благодаря ви.

Докато Трой препрочиташе записаното и мисис Куайн си дърпаше от цигарата, тупаше с крак и въздишаше, Барнаби се опита да говори с Лиза Доун, ала тя се сви на стола си и не пожела да го погледне. Синкаво-черни белези, досущ като теменужки, набраздяваха вътрешността на ръцете ѝ.

Още не бяха преминали между изгнилите колони на портата, когато до ушите на Барнаби отново достигна нейният плач.

Барнаби пусна вентилатора в канцеларията си и помоли да му донесат кафе и сандвич от столовата. Преди да тръгне за поръчката, полицайката Брайърли каза:

— Оставих едно съобщение под кутийката ви с кламери, сър. От някоя си мис Бейзли. Остави номера в офиса си и помоли, ако е възможно, да се обадите.

Барнаби вдигна слушалката и набра номера.

Сините перки на вентилатора се въртяха и бръмчаха, но единствената полза от тях бе да разместват въздуха в ленива струя покрай запотеното му лице.

— Мис Бейзли? Обажда се главен инспектор Барнаби.

— О, да, здравейте. Когато говорихме онзи ден си помислих, че съм забравила да ви кажа нещо, помните ли?

— Да.

— Ами, спомних си какво беше. Ще ви го кажа сега, може ли?

— Да, ако обичате.

— Вчера ходих в Хай Уикъм със сестра ми. Ще съм й шаферка другия месец и затова отидохме да пробвам една рокля. Магазинът е съвсем близо до гарата — което означава, че понякога можеш да мушнеш колата си там, не за дълго, разбира се — и се казва „Ана Белинда“. Е, именно това каза и мис Симпсън. Или поне много си приличаше.

— Спомняте ли си точно какво беше?

— Да. Тя каза: „Точно като бедната Анабела“.

— Сигурна ли сте?

— Абсолютно.

— Не просто „Бела“?

— Не. Със сигурност беше „Анабела“.

Барнаби затвори телефона и остана втренчен замислено в него. Сандвичът му с пиле и кресон пристигна, заедно с ароматно кафе от кафеарката на отдела. Барнаби го пое и каза:

— Обади се, моля те, на социалните служби. Мисля, че някой трябва да се отбие на Бърнам Кресънт номер седем, в Баджърс Дрифт.

— Какво да кажа, сър? — запита полицайката Брайърли.

— Ами... вероятен тормоз на дете. Името на жената е Куайн. Тя също се нуждае от помощ. Бих казал, че е на ръба на нервен срив. А после, ако можеш, се свържи с колегите в Слау. Нужен ми е адреса и телефона на мисис Нора Уайтли. Тя преподава трудово обучение. Има син на девет години.

После лакомо захапа сандвича до средата, след което вдигна слушалката и пак набра един номер.

— Мис Белрингър? Случайно да знаете дали приятелката ви е познавала някого с името Анабела?

Последва дългичка пауза, а накрая отрицателен отговор.

— Да не би случайно да е мисис Трейс?

— О, не, името ѝ беше Беатрис. Тя се наричаше Бела, тъй като го смяташе за по-ефектно.

— Но мис Симпсън знаеше ли го?

— Разбира се. Спомням си, че веднъж ми каза каква грешка е това. Смяташе, че Беатрис е хубаво име, а Бела — доста простовато. — Спря, за да си поеме дъх. — Преди години в часовете ми по музика идваше една Изабела. Непорочно дете. Май сега е монахиня... Успях ли да ви помогна с нещо?

Барнаби ѝ поблагодари и затвори телефона. За момент бе забравил, че мис Симпсън е била учителка повече от четиридесет години. Макар и това име да се среща сравнително рядко, имаше вероятност поне една-две Анабели да са минали през ръцете ѝ, ярко изпъкващи сред незабележимите Джийн, Джейн, Джоан и Джун. Но пък споменът за това име е бил активиран от една блудстваща двойка. На каква ли възраст са започвали да го правят хората преди двадесет, тридесет, четиридесет години? Може би на възрастта, на която започват и сега. Някои неща никога не се променят.

Но защо „бедната Анабела“? Той отпи още една голяма глътка от кафето, докато наблюдаваше с периферното си зрение един плъзгащ се надолу паяк, който се люшкеше напред-назад на паяжината си. Изоставена ли е била? Покварена? Мъртва? Барнаби се замисли за всички типове хора, които една осемдесетгодишна жена може да е срещала в дългия си, достойно изживян живот. И другите, за които е чувала. И още — за които е чела. Инспекторът въздъхна. Отхапа пак от сандвича си и погледна истината в очите — на практика „Анабела“ би могло да означава всичко.

— Да помогна с нещо, сър? — обади се Трой.

— Да. — Барнаби изпразни съдържанието на голямата си чаша. — Можеш да ме откараш до редакцията на вестник „Ехо“. Искам да прочета онова, което се знае за смъртта на Бела Трейс.

— Нали не смятате, че има някаква връзка?

— На този етап нищо не смятам. Но смъртта ѝ е необичайна. В същия малък регион е и са замесени същият кръг от хора, на които сега трябва да гледаме като на заподозрени. Това не може да се пренебрегне. Така че допий си чая и да се заемеме сериозно със задачата.

В сутерена под канцелариите на „Костън Уийкли Ехо“ Барнаби бе посрещнат от възрастен мъж, който изглеждаше не по-малко неразривна част от обстановката, отколкото и древните зелени архивни шкафове и ръждивите водопроводни тръби, виещи се покрай стената. Имаше и огромен бойлер, вече бездействащ и тих.

Инспекторът помоли за изданията от септември и октомври миналата година. Старецът се затътри към картотеката и после пак обратно. Не проговори, нито пък помести от устата си зле свитата, незапалена цигара. Няколко късчета червено-кафяв тютюн паднаха върху вестниците, докато му ги подаваше. Барнаби ги отнесе на една маса за четене до прозореца. Светлината бе слаба, тъй като стъклата бяха дебели, почти непрозрачни. Под акомпанимента на шума от стъпки на горния етаж, той бързо прегледа първите два броя. За разследването на смъртта на мисис Бела Трейс пишеше в третия. Статията беше обширна и заемаше повече от половин страница.

Ловната група била малка, както става обикновено: Хенри Трейс; Дейвид Уайтли (който беше описан с деликатни, макар и напълно излишни думи, като помощник на мистър Трейс), доктор Тревър Леситър, приятел на мистър Трейс, а също така и негов личен лекар; мисис Трейс; мис Филипс Кадел и двама съседи-земевладелци — Джордж Смолет и Фредерик Лоули; плюс двама викачи: Джим Бърнет, момче от фермата и Майкъл Лейси — младеж, приятел на семейството.

Ясно е, че мисис Трейс е била на няколко метра от ядрото на групата, когато станала злополуката. Както винаги в подобни случаи, сведенията на присъстващите бяха объркани и понякога противоречиви. Доктор Леситър смятал, че се е спънала и вече е падала към земята, когато се чул изстрела, с което е имал предвид, че тя се е препънала и паднала върху пушката си. Преди това вече веднъж се била спънала в корен на дърво. Докторът признава, че този по-ранен инцидент е допринесъл силно за мнението му относно смъртта на мисис Трейс. Майкъл Лейси казал, че първо се чул изстрелът, но след като е бил разпитан по-подробно от следователя, вече не бил толкова уверен. Другите от групата нищо не забелязали до момента, в който видели мисис Трейс да лежи просната на земята.

Мистър Трейс, в отчаяния си опит да стигне до жена си, извил инвалидната си количка прекалено бързо и се преобърнал. Отвсякъде тичали кучета, суматохата била голяма. Майкъл Лейси, който в онзи момент бил най-близо до мисис Трейс, притичал до нея, но докторът му наредил да не докосва ранената жена, а да изтича и се обади за линейка.

В показанията си доктор Леситър казал, че мисис Трейс вече умираше, когато отишъл при нея. Никой нищо не можел да направи. Тя не проговорила, изгубила съзнание почти веднага и малко след това починала. Имаше и подробности около аутопсията, описващи ъгъла, под който куршумът е навлязъл в сърцето и е напуснал тялото, като е разцепил гръбначния стълб. Друго твърдение на доктор Леситър и мистър Трейс е, че по време на злополуката всички останали членове на компанията, с изключение на Джим Бърнет, са били или зад, или вляво на мисис Трейс и затова не било възможно те да са изстреляли фаталния куршум. Джим, макар и пред тях, е стоял на близо тридесет метра от дясната ѝ страна.

Въпреки че, според инструкцията на мистър Трейс, двамата викачи по-късно се върнали на мястото, за да издирят гилзите, поради гъстата растителност не успели да открият нищо. Следователят изказал съболезнованията си на опечаления съпруг и класифицирал смъртта като „нещастен случай“.

Барнаби прочете повторно статията. Тя бе написана много ясно, всичко изглеждаше изказано точно и недвусмислено — и все пак нещо го тревожеше. Тук се таеше нещо, което не беше съвсем наред.

Той върна три от вестниците на съсухрения старец — който прояви още по-малко желание да ги прибере, отколкото бе имал да се раздели с тях в началото — и си показа полицейската карта.

— Бих искал фотокопие на тази статия — каза той, описвайки кръг около мястото с подробностите от разследването.

— Ха! — Древните кокали на стареца се събудиха за живот. — Не може! Това е от картотеката!

— Така ли? — Барнаби погледна свирепо към описания кръг и поклати глава. — Не знам какво става с този свят — всичко върви с краката нагоре!... Надявам се да е готово до четири часа, ако ви е удобно.

ШЕСТА ГЛАВА

Докато Трой караше по „Чърч Лейн“ главният инспектор забеляза, че Бийхайв Котидж вече изглежда занемарена, като наскоро изоставена мидена черупка. Растенията от двете страни на пътеката бяха започнали да я превземат, завесите висяха неподвижно. До стената на къщата на мис Белрингър се бе излегнал Уелингтън, който от време на време замахваше към прелитащите пеперуди, а понякога си лапваше по една.

След отбивката, където свършваха къщите, на една дървена табелка пишеше: „Геслър Тай — 1 миля“. Черният път бе доста широк и по него ясно личаха отпечатыци от гуми. Барнаби предложи да тръгнат в коловозите и Трой вкара внимателно колата в тях, като намали скоростта.

— Добре, че не сме с роувъра, сър.

— Ако бяхме с роувъра — сопна му се Барнаби, — едва ли щях да те карам да пробваш този път, нали?

В стомаха му сандвичът с пиле и кресон се бе срещнал и надвит в неравна борба от чудовищно калоричния крем на мисис Рейнбърд. И на всичко отгоре си бе забравил таблетките на бюрото в управлението.

— Предполагам, че нямаше, сър.

Сержант Трой си помисли, че Барнаби винаги се държи като раздразнена мечка с главоболие и си представи как след години и той ще натрива носа на сержантите си.

Прекара колата през един отвор в живия плет, който водеше към огромна, грубо заравнена площ и паркира. И двамата излязоха.

„Зловещо“, помисли си Трой, когато зърна за първи път Холи Котидж. Тя бе сива и неприветлива, свила се до самия край на гората като прегърбена крастава жаба. Побиха го студени тръпки, въпреки топлия ден. Лесно можеш да си представиш как оттам се появява вещицата, която се готви да излапа Хензел и Гретел. Напълно в стил „Братя Грим“. Подсвирна лекичко и самодоволно при тази своя проява на интелигентност и се зачуди дали да не сподели остроумието си с

Барнаби. Реши да не го прави. Днес нещата и без това не вървяха добре.

Докато приближаваха малката веранда, слънцето блесна и лъчите му окъпаха южната стена. Камъните пламнаха и заблестяха в най-изящни цветове. Барнаби докосна един. Приличаше на огромен сладкиш, целият карамелено кафяв, с ивици от сметана. Той почука на вратата. Никой не отвори.

Тогава забеляза в краката си стрък орлов нокът, дребен и водещ битка с избуялата около него коприва. Може би момичето го е засадило, почиствало е плевелите, поливало е, като несъмнено се е надявало, че накрая ще пропълзи по верандата. И ето че напук на всичко две цветя бяха разцъфнали — приличаха на „Серотина“.

— Да пробваме отзад.

Зад къщата имаше малък циментиран двор, още коприва, бъчва вода с дебел зеления пласт тиня на повърхността и три черни найлонови торби, вонящи на мухлясал боклук. Виждаха се и две малки прозорчета с прашасали стъкла. Барнаби потърка едното и погледна вътре.

Мъж, облечен в синя риза и изцапани с боя панталони от рипсено кадифе, стоеше пред един статив. Беше с гръб към прозореца. Изглеждаше погълнат от работата си — четката му се движеше от палитрата към платното и обратно с резки, почти пробождащи движения.

— Трябва да ни е чул, сър.

— Не съм сигурен. Когато човек е потопен в сладката агония на творческия процес... той вероятно е на мили оттук.

Сержант Трой изсумтя. Не бе подготвен да приеме схващането, че рисуването прави човека глух. Нямахше време за, както ги наричаше, „творчески глупости“ — с тях се занимаваха хора, които не допринасяха с нищо за благо на обществото, а после очакваха добро финансово възнаграждение. Барнаби потропа по прозореца.

Мъжът се извъртя рязко. Последва неясно движение, бялото му лице бързо се скри и той почти изхвърча от стаята и тресна вратата зад себе си. Барнаби чу завъртането на ключ и светкавично се насочи към предната част на къщата. Двамата с Трой пристигнаха пред врата точно в момента, когато Майкъл Лейси отвори.

Той бе съвсем малко по-висок от сестра си и приликата им бе толкова голяма, че не оставяше никакво съмнение, че са брат и сестра. Същите изразителни виолетови очи, същата тъмна коса, подстригана много късо, извиваща се на ситни къдрици по добре оформената му глава. Имаше изящни малки уши, разположени доста назад, които, заедно с раздалечените очи, му придаваха леко опасен вид — като на зъл кон.

Спомняйки си казаното от мисис Рейнбърд за ютията, Барнаби очакваше да види следи от някакво драматично осакатяване, но на пръв поглед лицето на Майкъл Лейси изглеждаше съвсем гладко. След това Барнаби забеляза, че от горната част на лявата му скула до ъгъла на устата кожата бе неестествено стегната и стъклена като кожата на розово захарно прасенце. Сигурно изгореното място е било значително, за да наложи присаждане с подобни размери. Наред с привлекателната си външност (която, колкото и странно да бе, не се загрозяваше от неестествено бляскавата ивица кожа), той излъчваше обезоръжаваща, почти демонична мъжественост. И въпреки това, у него нямаше топлина. Ако можеше, Майкъл Лейси би организирал света и неговите обитатели така, че да обслужват само и единствено него.

Барнаби изпита съжаление към Джуди Леситър. И дори, ако трябваше да бъде честен, към противния мистър Рейнбърд.

— Може ли да влезем за момент? — попита той.

— Какво искате?

— Ние сме служители на полицията...

— Служители на полицията, значи. И какво трябва да направя? Да развея бяло знаме?

— Обикаляме всички от селото...

— Аз не живея в селото. Изумен съм, че дедуктивните ви способности не са ви го подсказали по-рано.

— ... и от околността. Това е нещо съвсем обичайно, мистър Лейси, по време на полицейско...

— Вижте какво. Много съжалявам за мис Симпсън. Харесвах я, но аз изобщо не участвам в живота на селото, както ще потвърди всяка местна клюкарка. А сега ще трябва да ме извините...

— Няма да ви изгубим много време, сър.

Барнаби пристъпи много леко напред, а Майкъл Лейси отстъпи много леко назад — ала достатъчно, за да могат полицаите да се озоват вътре в къщичката. Точно от лявата му страна имаше голи стълби и той седна на тях, като остави другите двама прави.

— Добре ли познавахте мис Симпсън?

— Никого не познавам добре. Тя ми позволи да направя серия от картини в градината й... в различно време на годината... но това беше преди цяла вечност. Не бях я виждал... ами... поне от два-три месеца.

Втрени се в главния инспектор — напрегнат, надменен, леко развеселен, очевидно решен да се отнесе към това наложено му прекъсване като към забавление.

— Можете ли да ми кажете къде бяхте миналият петък следобед и вечерта?

— Тук.

— Това е доста прибързан отговор, мистър Лейси. Не ви ли трябва време да си помислите?

— Не. Аз винаги съм тук. Работя. Понякога си почивам и тогава се разхождам из гората.

— А през този ден разходихте ли се из гората? — запита Барнаби.

— Може и да съм. Наистина не помня. Всичките ми дни си приличат и затова не си водя дневник.

— Изглежда доста скучен живот за един млад човек.

Майкъл Лейси сведе поглед към босите си крака, красиви крака — дълги, тесни, елегантни, с фина кожа и изящни кости. Крака на византиец. После погледна Барнаби право в очите и каза:

— Работата е моят живот.

Каза го тихо, но с такова пламенно убеждение, че Барнаби, любител на акварела, нередовен член на изкуствоведския кръжок в Костън, почувства пристъп на завист. После си каза, че убеждението не означава непременно талант, което вече бе потвърдено от многобройните изяви на драматичната труппа на Джойс. Въоръжен с това успокояващо умозаклучение, той продължи:

— Имаме още един-два въпроса, мистър Лейси, ако не възразявате...

— Да, ама възразявам. Мразя да ме прекъсват.

— Разбирам — спокойно продължи Барнаби, — че сте присъствал на лова, когато покойната мисис Трейс е била убита.

— Бела? — озадачено възкликна той. — Да, бях там, но не разбирам... — Пауза. — Нали не смятате, че има някаква връзка? — Предишната му враждебност бе забравена. Изглеждаше истински заинтригуван. — Не... от къде на къде?

— От статията във вестника разбрах, че вие пръв сте стигнал до мисис Трейс.

— Точно така. Леситър каза да не я докосвам, а да изтичам и да повикам линейка, което и сторих.

— По това време имаше ли някой в Тай Хаус?

— Само Катрин. Подмазваше се като ненормална.

— Моля?

— Правеше сандвичи в кухнята, пълнеше воловани, режеше ловджийския пай.

— Докато вие помагахте с подгонването на дивеча към ловците.

— Това е различно. На мен ми плащаха!

Намека, с който го жегна Барнаби, върна яда в гласа му. Той потвърди, че никой от групата не е имал възможност да застреля мисис Трейс, после добави:

— Не знам защо ме питате. Аз не разполагах дори с пистолет.

— Разбрах, че вие и другият викач след това сте търсили гилзата от патрона.

— Не бих се изразил толкова силно. Поогледахме се и поразровихме наоколо, но всичко изглеждаше толкова безсмислено, че скоро се отказахме.

— Благодаря ви, мистър Лейси.

Докато двамата полицаи се качваха в колата Трой, припомняйки си гафа с роувъра, се опита да каже нещо по-проницателно и интелигентно:

— Забелязахте ли, че заключи вратата на стаята, в която рисуваше? Стори ми се малко странно.

— Не знам. Хората на изкуството често са болезнено чувствителни към незавършената си работа и се стремят да я закрилят от нежелани външни погледи. Вземи например скрибуцащата врата на Джейн Остин^[1].

Сержант Трой даде на заден и маневрира с помощта на голямо огледало с две лица, закрепено в плета, в което се виждаше и пътеката нагоре, и предната част на къщата.

— Разумен довод, сър — отвърна той.

За нищо на света не възнамеряваше да се издаде, че няма никаква представа каква е тази история със скрибуцащата врата на Джейн Остин. А що се отнася до това, че Майкъл Лейси е мечта за момичетата, то... Хвърли поглед в огледалото и бързо приглади морковеночервената си коса. Естествено, че само в романите жените предпочитат тъмнокосите мъже.

Майкъл Лейси изгледа отдалечаващата се кола и едва тогава се върна в ателието си. Взе палитрата и четката, вгледа се за момент в статива и наново ги остави. Светлината вече не беше подходяща. Въпреки скорошното прекъсване, денят му като цяло беше добър. Понякога работеше, раздиран от ярост: късаше скици, рисуваше върху сцени, които в истеричното му състояние не се получаваха, а понякога плачеше от гняв. Но подобни дни се уравниваха с дни като днешния. Търсенето и стремежът понякога водеха до изумителна и блажена лекота. Той огледа фигурата на картината. По нея имаше още доста работа. Беше сложил само студения цвят и това бе всичко. Но той бе превъзбуден от нея. Беше абсолютно убеден, че с тази картина ще постигне успех. Щеше да бъде страхотно, когато това стане. Вярваше, че каквото и да прави, както и да подходи, каквато и техника да избере, ще се получи. Убеждението му бе толкова силно, че вярваше, че даже и да иска, не би могъл да я развали.

Отиде в кухнята и отвори консерва с печен боб и колбас. Започна да се тъпче с храната още на път към работната си стая. Избледняващата светлина сякаш променяше формата на това място, правеше стените променливи и аморфни. Четири обширни абстрактни платна, покрити с дебел пласт бяла боя, се издигаха срещу него само на няколко крачки. В ъгъла на всяко от тях имаше по една огромна, самопоглъщаща се звезда, която в сгъстяващия се здрач постепенно се превръщаше в петно.

Върху ъгловия шкаф стоеше старомодна оловна ученическа лампа. Той запали свещта и обходи с нея стаята, като оглеждаше

многобройните платна, струпани край стените. Макар че на тавана имаше силна флуоресцентна лампа, Майкъл Лейси обичаше ефекта от свещите. Цветовете на картините ставаха по-богати, многопластови; под илюзията на светлината очите и устните сякаш потрепваха. Грубата плът се превръщаше в нещо неуловимо и деликатно. Ефектът стимулираше и сякаш изпълваше съзнанието му с прекрасни и изтънчени идеи.

В ъгловия шкаф имаше купчина евтини романи и художествени каталози — доста измачкани от прелистване, с прегънати корици, а някои и без корици.

Извади напосоки един каталог и седна да съзерцава една репродукция на Ботичели. „Колко изкусително — помисли си той. — Нежните жизнени лица, украсени със свежи пролетни цветя.“ Изяде последната лъжица боб, седна и застина неподвижно, изпълнен с доволство, докато си представяше как се разхожда из галерия „Уфици“ и отдава почит на оригинала. След това отвори прозореца, подхвърли нагоре консервната кутия и я ритна. Тя излетя навън, описвайки бляскава дъга, и потъна в нощната тъмнина.

[1] Писателката Джейн Остин (1775–1817) нарочно не смазвала пантите на вратите си, за да може да чува, ако някой влиза у дома ѝ, докато тя работи. — Б.р. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Късно същата вечер Барнаби ровеше с нещастен вид салатата в чинията си. Нарочно бе останал до късно в управлението да преглежда непрекъснато пристигащите формуляри от разследването, докато накрая реши, че е закъснял достатъчно, за да му се размине вечерята и, без да засегне жена си, да си отвори консерва. Бе забравил, че съществуват такива неща като домати, краставици и червено цвекло...

Човек би си помислил, че дори и Джойс не би могла да малтретира една салата до такова състояние, че да стане напълно негодна за ядене. Голяма грешка! Освен че в зеленината кипеше бурен живот, тя бе и прогизнала от оцет. Барнаби повдигна едно нещастно листо от маруля. От него изскочи дребно насекомо и храбро заплува срещу прилива.

— Следва Бейкуелският сюрприз! — извика възторжено Джойс от кухнята, където се трудеше пъргаво.

На всичко отгоре той бе гладен. Това природно явление в стомаха му винаги го изненадваше. Даже бе доста трогателно — без значение с какви изпитания наказваше вътрешностите си, само няколко часа покъсно, въпреки опасенията, се зараждаше надеждата, че този път може би късметът ще споходи и него.

— А Къли ще дойде другия уикенд. — Тя му поднесе плодовия пай, чаша чай и любяща целувка. — Какво ще кажеш?

— Чудесно. За колко време?

— Само до неделя следобед.

Барнаби и Джойс се спогледаха. И двамата обичаха единственото си дете и безкрайно се гордееха с него. Но и двамата смятаха, че е по-добре, когато тя не си е вкъщи. Никой от тях не би го изрекъл на глас. Още от съвсем малка Къли имаше пронизващ поглед и остър език. С течение на времето те все повече се изостряха. Постиженията ѝ в училище бяха забележителни, а сега вече следваше английски език в Ню Хол и самоуверено очакваше да завърши най-малко втора по успех, въпреки че на Барнаби му се струваше, че прекарва цялото си време в репетиции на разни пиеси.

— Ще можеш ли да я вземеш в събота?

— Не съм сигурен.

Барнаби влезе в решителна битка с Бейкуелския сюрприз, макар че последният надали заслужаваше подобно внимание, и се зачуди как ли ще е облечена дъщеря му този път. Винаги се обличаше много предизвикателно. Всеки път, когато двамата с Джойс я изпращаха на влака за Кеймбридж, се надяваха, че времето на полите с безопасни игли и направо смъртоносния грим е изтекло (всъщност те дори си позволяваха да се надяват, че някакво чудо ще им я изпрати отново елегантна обратно вкъщи); ала всяко поредно краткотрайно посещение им представяше все по-екзотични и тревожни трансформации. Хубавото на тези случаи бе, че, тъй като напуснала дома си, както тя се изразяваше, „докато все още е здрава и силна“, Къли бранеше тези си две природни придобивки като винаги пристигаше с голямо количество разкошна храна от „Маркс и Спенсър‘с“ и деликатесния магазин на Джошуа Тейлър.

— Нали няма да забравиш да се обадиш на баща си?

Барнаби взе чая си и седна край камината. Тъй като звънеше на родителите си веднъж седмично вече от половин век насам, той едва ли би забравил. И двамата бяха към осемдесетте и се бяха оттеглили преди двадесет години в предградията на Ййстбърн. Там дишаха чист въздух, играеха кегли и се занимаваха с градината, чевръсти като младежи.

— Не, няма.

— Направи го още сега, преди да си се отпуснал.

— Вече се отпуснах.

— После можеш да се насладиш на чая си.

Барнаби покорно се надигна от стола. Телефонът вдигна майка му, която, след обичайните въпроси за неговото здраве и това на семейството му, се впусна в описание на седмичните си дейности, които включваха невероятен скандал в изкуствоведския кръжок, когато един деветдесетгодишен член предложил рисуване на голо тяло. Завърши както обикновено с: „Ей сега ще повикам татко ти“.

След нея дойде ред на Барнаби старши да опише седмицата си, която щяла да се запомни с невероятен скандал в Дружеството за опазване на историческото наследство по повод една викторианска естрада за оркестър. „Страшно войнствени старчета са се събрали

там“, помисли си Барнаби, който, когато родителите му се преместиха, си въобразяваше, че ще прекарват времето си мирно и тихо в оранжерията. Трябваше да си признае, че е сбъркал. Те никога не са били особено кротки. Баща му завърши с това как накрая надвил един безскрупулен противник на игрището за боулинг.

Барнаби го изслуша търпеливо, после каза уж между другото:

— Не се ядосвай. Сега сме в разгара на сезона на крикета. Сигурно повечето време си залепен пред телевизора.

— Много ясно. Наех една от онези видео машинарийки. Записвам си и гледам повторно най-добрите изпълнения. Ужасно беше в петък, нали?

Барнаби снизходително се усмихна. Баща му много добре знаеше, че той никога не си е вкъщи през деня, за да гледа крикет, и въпреки това си мислеше, че той знае точно за какво става въпрос.

— Какво стана?

— Ами никакъв мач не стана, момчето ми. Нямахме достатъчно светлина. Съдията предложи на Алънби да избира и той реши да прекрати играта. В единадесет сутринта. Този път всичко беше готово. Сандвичи с краставици, каничка чай от джоджен. Бяхме се приготвили за по-дълга игра. Направо полудяхме. Честно да ти кажа, майка ти не бе толкова разтревожена, но това на мен направо ми съсипа деня, казвам ти.

След като изказа съжаленията си, както му е редът, Барнаби се върна в креслото при ароматния си чай.

— Хората започнаха да ме лъжат, Джойс.

— О да, скъпи... — Бледото копринено плетиво растеше. — Имаш предвид оная работа в Баджърс Дрифт ли?

— Аха. Катрин Лейси е била видяна в селото вечерта, а тя каза, че никъде не е излизала. Джуди Леситър каза, че целия следобед е била на работа, а са я видели в магазина в три и половина. Тревър Леситър каза, че си е бил вкъщи и е гледал крикет по телевизията — „превъзходна игра“ — а мачът е бил отложен. Филис Кадел се скова от страх, като ни видя, а после се опита да го прикрие с някаква смешна история за данъка на колата си.

— Мили Боже! Доста народ си е пофантазирал.

Имената не говореха нищо на Джойс Барнаби и тя знаеше, че Том просто разсъждава на глас, като по този начин подрежда мислите

си. Въпреки това го слушаше внимателно.

— А Барбара Леситър, уважаваната съпруга на доктора, получи нещо със сутрешната поща, от което пребледня като платно.

— Откъде знаеш?

Барнаби й каза.

— Е, сигурно е някакво последно предупреждение. Предполагам, че си е купила дрехи и е направила ужасна сметка в някой магазин.

— Не — поклати глава Барнаби. — Беше нещо повече от това. А къде е била тя в нощта, когато Емили Симпсън е починала? Обикаляла с колата. Прекалено мъгляво.

— Но невинните хора обикновено говорят мъгляво. Те невинаги имат алибита. Нито пък знаят какво са правили и кога. Винаги си твърдял това. Какво е правила следобеда?

— Пазарувала в Костън.

— Значи ето ти и отговора — каза Джойс. — Изхарчила е прекалено много пари. Толкова е просто.

Барнаби й се усмихна, пресуши чашата и я остави в чинийката. Нещо му подсказваше, че не е толкова просто. Че нищо няма да е толкова просто.

ОСМА ГЛАВА

На другата сутрин — денят преди делото за разпита на свидетелите по случая — Барнаби пристигна рано в канцеларията си и се зае с преглеждане на всички показания, изявления и доклади. Същинската част от тях по-късно щеше да се вкара в ротационна картова система (още чакаха компютъра). Обади се да му донесат кафе и започна.

Четеше бързо и умело, улавяше и най-малките подробности, отминаваше рутинното и това, което просто се повтаряше. Резултатът беше много по-добър, отколкото очакваше. Единствените мъже, които не са били на работа следобеда на седемнадесети или пък вкъщи при съпругите си, били двама безработни, които прекарват времето си в работа из своите градини, които се намират една до друга и те по цял ден се гледат. Пасторът бил в кабинета си и работел върху проповедта за идната седмица — факт, потвърден от икономката му, която правела конфитюр в кухнята и страшно се ядосала на това, че пасторът, болнав, немощен седемдесет и три годишен старец, трябва изобщо да бъде разпитван. Вечерта всички мъже са си били или вкъщи при семействата си, или в „Блек Бой“. Полицайката Брайърли донесе кафето и Барнаби го пое с благодарност.

Поведението на жените от Баджърс Дрифт също било предсказуемо и ясно. Някои били на работа. Възрастните — у дома си. Останалите (с изключение на мисис Куайн) се подготвяли в Голямата зала на селото за тържеството на следващия ден. Младите жени, които напуснали залата достатъчно рано, за да са имали време за една бърза авантюра в гъсталака, посрещнали децата си от училище и се прибрали невинно да пият чай у дома си.

Вечерта три пълни коли заминали за Костън, за да поотморят от работната седмица, а останалите си останали вкъщи.

Ако приемеше, че двойката в гората е била от жителите на селото, а Барнаби бе склонен да го направи, кръгът на заподозрените наистина се стесняваше значително.

Той привърши с кафето и докато течността се изливаше от чашата в стомаха му, с изненада забеляза, че постепенно на дъното ѝ се появи нарисувана зелена жаба с приятелска усмивка и сламена шапка, която свиреше на банджо. Зае се с догадките от местопрестъплението.

Нямаше много изненади. Прозорецът на избата бил отворен със сила и по вътрешния ръб имало следи от бяла боя. За съжаление, поради сухото време в пръстта нямало ясен отпечатък от подметка. Имало няколко пръстови отпечатъци на масичката с телефона, буркана с бучиниш, градинската лопатка за разсаждане, дръжките на вратите и на всички останали места, където човек би очаквал да открие такива. И нито един отпечатък на телефонната слушалка, което е странно, тъй като последният човек, който би трябвало да го е пипал, е бил доктор Леситър. А каква причина би имал той да ги изтрие? Бележката в полето на пиесата „Юлий Цезар“ е писана с молив номер „6В“. Не толкова често срещащ се като някои други номера, но пък и едва ли би могъл да се нарече изчезващ вид. Самият молив не бил открит. Елиминационните тестове показали, че всички останали отпечатъци принадлежат или на покойната, или на мис Луси Белрингър.

Реши повторно да прегледа набързо втория доклад, но от първото четене бе изпуснал съвсем малко. В момента течеше претърсването за одеялото, ала Барнаби не бе настроен оптимистично по въпроса. Човек, който е толкова прецизен относно отпечатъците от пръсти, едва ли би го оставил в багажника на колата или метнато на дивана си. Разбира се, на хората едва ли им бе известен факта, че са намерени влакна от одеялото, пък и не всички знаеха, че петната от сперма говорят също толкова красноречиво, колкото и отпечатъците от пръсти. Може би полицията просто щеше да извади късмет.

Вратата се отвори и Трой показа глава.

— Колата е готова и ви чака, шефе.

— Разбира се, сър — каза сержант Трой, докато вземаше завоя по пътя от Геслър Тай към Баджърс Дрифт, — ония в гората може да са били някакви шибани обратни. Нали знаете... гейове.

В последната дума едва ли щеше да личи толкова жлъч, даже ако двойката е била видяна да яде деца.

Това бе петото му предположение за последните десет минути, като всяко едно бе добросъвестно завършвано със „сър“. Трой свободно боравеше с това обръщение. С етикецията нямаше грешка. Нито с дисциплината. Сержант Трой действаше винаги по правилника. Взимал си е изпитите изключително добре, докладите му бяха образци за сбита, но все пак изчерпателна информация. Не бе завладян от глупавата романтика, която примамва толкова много мъже и жени в силите на реда; у него нямаше и онова съзливо съчувствие, което обикновено се изпарява при сблъсък с първия стопроцентово аморален, безскрупулно обигран, често въоръжен злодей. Всъщност от всички човешки качества най-много му липсваха състрадателността и съчувствието. Ето че пак се канеше да изчурулика нещо. Главният инспектор си помисли, че ако подчиненият му бе малко по-приятен човек, с радост би го нарекъл неукротим.

Преди Трой да успее да си отвори устата, Барнаби каза:

— Това ми хрумна и на мен, но доколкото знаем, само Денис Рейнбърд съвпада с това описание. Говорих с партньора му в бизнеса и той потвърди, че в петък не е напускал работа до пет без пет. Освен това няма особена причина, която да го накара да крие подобни взаимоотношения. Вече не е незаконно.

— Толкова по-зле — каза Трой и добави с обичайната си възприемчивост: — Въпреки това се обзалагам, че майка му ще ревнува. — Кратка пауза, след което последва: — Не сме ли малко подрали за момичето на Леситър?

— Днес е на половин работен ден.

— Мили Боже!

Сержант Трой скочи върху спирачките. Гумите изсвистяха и колата се закова на място. Барнаби изхвъркна напред, но коланът го спаси от сблъсък с предното стъкло. Една фигура бе изскочила иззад пощенската кутия на селото. Направо пред колата. Барнаби смъкна прозореца и каза с преbledнели устни:

— Идеята не бе много добра, мис Белрингър...

— Колко лекомислено от моя страна!

Тя се засмя насреща им. Лек аромат на карамфили и перуника изпълни вътрешността на колата. Преди Барнаби да успее да я спре, тя отвори вратата, вмъкна се вътре и се разположи на задната седалка.

— Сега — каза тя, — първо и преди да съм забравила — погребението е утре. В единадесет и тридесет. Вероятно бихте искали да дойдете?

Барнаби измърмори нещо уклончиво. Сержант Трой измъкна с трепереци пръсти кутия „Честърфийлд“.

— Не пушете на волана, млади човече. Излагате всички на риск.

Той пусна цигарите в скута си, облегна се назад и затвори очи.

— Е — усмихна се тя мило на Барнаби, — кажете ми какво става с разговорите. Напредвате ли?

— Продължаваме разследването.

— Няма нужда толкова да си вирите носа, господин главен инспектор. Все пак, ако не бях аз, сега изобщо нямаше да имате случай. При това ми казахте, че бих могла да помагам.

Тази възмутителна лъжа бе изречена със сияещ поглед, чист и искрен като на дете. Преди Барнаби да успее да си поеме дъх, тя добави:

— Разговаряхте ли с оная ужасна мисис Рейнбърд?

— Да.

— Какво каза? Видяла ли е нещо?

Главният инспектор сметна, че е излишно да прикрива откровенията на мисис Рейнбърд. Без съмнение всичко вече се е разпространило из селото.

— Онази вечер видяла мис Лейси. Отивала да пусне някакво писмо.

— Хм-м — изсумтя мис Белрингър. — Това момиче е прекалено хубаво, за да носи добро на хората. Вижте сега — няма смисъл да го увъртаме. Прекалено ясно е дори за старица като мен защо разпитвате всички не само за вечерта, а и за следобеда. Емили е видяла нещо в гората и аз съм уверена, че това, за което говорим се нарича незаконна, забранена страст. — В гласа ѝ прозвучаха нотки, достойни по великолепието си за някоя от сестрите Броите. — Да засечеш Катрин Лейси и нейния любовник! Ясно като бял ден. Представете ли си какво би означавало да излезе истината наяве? Първо, няма да има сватба. Хенри може и да е влюбен до уши, но не е такъв глупак. После, сбогом на Тай Хаус и всичките пари и между другото на един съпруг, когото лесно можеш да мамиш да мамиш. Лудо влюбен и закован към инвалидна количка — комбинация, за по-добра, от която не може и да

се мечтае. Тя ще може, малко или много, да прави каквото си поиска. А в това семейство има нещо гнило. Бащата не беше стока. Вкара горката си жена в гроба.

— И аз така разбрах.

— Старите грехове хвърлят дълги сенки — заключи тя, но тъй като Барнаби мълчеше, продължи: — Мисис Рейнбърд видяла ли е момичето да се връща?

— Очевидно не. Започнала да играе „Монополи“ със сина си.

— Онзи плужек?

Барнаби се усмихна с разбиране и допълни:

— Каза още, че мис Лейси е била с едно от ловджийските кучета.

— С едно от ловджийските кучета! — Мис Белрингър сграбчи ръката му. — Сигурен ли сте?

— Поне мисис Рейнбърд е сигурна.

Тя се сви на мястото си. Дори веселите ѝ дрехи, днес украсени с нещо подобно на нарязано червено цвекло, сякаш клюмнаха унило.

— Тогава нашият случай се проваля.

— Защо? — попита главният инспектор, като засега реши да пропусне думата „нашият“ покрай ушите си.

— Бенджи изобщо не се обади. Беше много добър, ако на вратата се появише познат човек... Добър като ангел... Но щом друго куче пристъпеше даже още в градината, той буквално откачаше и надаваше луд вой. Така че щях да го чуя. Живея достатъчно близо, за да го чуя.

— Може би мис Лейси го е вързала — предположи Трой, неволно заразен от ентузиазма на старицата. — Имам предвид ловджийското куче.

— У-у-у! — Звук, наподобяващ корабна сирена. — Не ги познавате тези кучета! Те не стоят да чакат смирено, докато стопанинът им си върши работата. Доста гласовита порода са. Ако го беше завързала, тогава цялото село щеше да разбере. Не, нито едно куче не е лаяло, сигурна съм. Ами добре. — Тя със замах отвори дясната врата. Жестът скъси поне с десет години живота на преминаващ покрай колата колоездач, след което пристъпи елегантно навън. — Трябва пак да помислим. Не ми се ще да се сбогуваме със семейство Лейси. А братът?

— Братът няма мотив, мис Белрингър. А сега, опасявам се, че ще трябва да ме извините.

— Ако някой ѝ бе извил врата, щях да го разбера — каза Трой, пое дълбоко въздух от облекчение и подкара колата. — Просто не им пука, нали? На вашите ексцентрични гении? Не ги е грижа какво мислят хората.

— Един истински ексцентрик даже и не забелязва, че съществуващ — отвърна Барнаби и добави: — Внимавай с онова куче — докато Трой навлизаше в калдъръмения двор на Тай Хаус.

Той паркира почти целомъдрено и този път без обичайните си фукльовщини близо до кухненската врата. Но предупреждението не беше нужно. Бенджи не излезе да ги посрещне — беше легнал на стълбите, страшно отслабнал, положил сива муцунка върху прострените си напред лапи. Опашката му се вдигна от земята и се полюшна нагоре-надолу веднъж-два пъти, когато старите му очи се втренчиха с болка в тях. Като кучето на Одисей той чакаше, верен до последния си дъх.

— Горкото куче — каза сержантът. — Добро момче. Прииска му се да потупа кучето, но когато се наведе, Бенджи извърна глава и нещо в очите му възпря ръката на Трой. — Досега някой би трябвало да се е погрижил за него.

Барнаби посочи другия край на поляната.

— В градината са — каза той.

Докато двамата слизаха по стълбите между каменните урни, пълни догоре с цветя, той усети по слепоочията си така жадувания бриз. Ветрецьт притискаше жълтия муселин о нежните форми на тялото на Катрин Лейси. Тя стоеше зад количката на Хенри, обгърнала с ръце гърдите му и положила глава до неговата. Докато Барнаби се приближаваше, я видя как сочи една близка тополова горичка. Хенри поклати глава и двамата се засмяха. След това тя започна да бута количката му в посока към Барнаби.

— В събота тук ще има сто човека, инспекторе — викна Трейс. — Къде според вас да сложим голямата палатка?

„Труден избор наистина — в градина с такива размери“, помисли си Трой. Ала и всичките пари на света не биха могли да му върнат краката. Представи си да вървиш към олтара до такава приказна красавица — в инвалидна количка!

Той самоуверено се засмя и каза:

— Добър ден, мис Лейси.

— Където и да я сложим — усмихна се тя на двамата полицаи, — бъркотията ще е ужасна.

— О, тревата се възстановява бързо — отвърна Хенри. — Занимавате ли се с градинарство, инспектор Барнаби?

Барнаби кимна утвърдително и попита дали са решили нещо за розариума. Това предизвика продължителен приятен обмен на идеи за градинарството, а в тази връзка Хенри описа своя сватбен подарък за Катрин, който бе деветнадесет класически мъхови пълзящи рози.

— По едно цвете за всяка година от живота ѝ.

— После ще засаждаме по една на всяка годишнина от сватбата ни, та чак докато остареем и побелеем — каза Катрин. — И това ще е нашият розариум.

Барнаби остави този мил разговор да продължи още малко и накрая изплю камъчето:

— О, да... нещо съвсем дребно, мис Лейси. Доколкото си спомням от разговора ни преди няколко дена, вие казахте, че сте прекарала вечерта на седемнадесети тук, с мистър Трейс.

— Точно така.

— И изобщо не излизахте никъде, така ли?

— Не. Бяхме тук през цялото време.

— Видели са ви да се разхождате из селото.

— Кого, мен ли? — Тя изглеждаше истински озадачена. — Но не биха могли... О! Разбира се! Изтичах да пусна едно писмо. Спомняш ли си, скъпи? Решихме да поръчаме каталога на Ноткът и аз си помислих, че ще е най-добре веднага да го направя.

— Нямаше ли да стане по-бързо по телефона?

— Не са безплатни. Трябва да се изпрати чек.

— Сигурно в главния им офис в Удбридж?

Тя кимна.

— Спомняте ли си колко се забавихте?

— Не съвсем. Просто разходих Пийл до края на „Чърч Лейн“ и пак се прибрах. Несъмнено — добави сухо тя, — който ме е видял да отивам натам, ме е видял и да се прибирам?

— Очевидно не е.

— Мили Боже! Да спиш така, когато си на пост!

— Срегнахте ли някого?

— Абсолютно никого.

— Потвърждавате ли казаното от мис Лейси, сър?

— Ами... Не видях Катрин да излиза...

— Не, ти заспа след вечеря. Това е единствената причина да изляза точно тогава. Наистина.

— Да. Понякога се случва — усмихна се той на Барнаби. — Положително беше тук, когато се събудих.

Точно в този момент две камионетки в черно и златисто на фирмата „Лейзънби и Ко.“ затропаха по чакъла и минаха през главния вход.

— Ето ги и снабдителите! — възкликна Катрин. — Най-добре е да отида...

— Всъщност, мис Лейсли, исках да поговорим и за още нещо...

— Така ли? — Тя погледна несигурно към годеника си.

— Не се тревожи. Ще отида аз.

Хенри Трейс потегли напред към дървената рампа до стъпалата към терасата. Катрин тръгна бавно след него — до нея вървеше Барнаби, а Трой завършваше шествието, мислено облизващ се като похотлив котарак.

— Чудя се — каза Барнаби, — дали си спомняте деня, в който умря мисис Трейс.

— Бела? Разбира се, че си го спомням — отговори тя и го погледна с любопитство. — Това не е нещо, което се забравя лесно. Беше ужасно!

— Разбрах, че не сте присъствала, така ли е?

— Не. Бях тук и приготвих чая. Обикновено Филис ми помага с тези неща, но онзи ден тя отиде с ловджиите.

— И това беше нещо необичайно, така ли?

— Изключително необичайно.

— Значи сте разбрала за трагедията, едва когато...

— ... Майкъл се втурна вътре, сграбчи телефона и се разkreщя веднага да пратят линейка.

— Ясно. Според вас... — подвоуми се той, като внимателно подбираше думите си, — мистър и мисис Тейс бяха ли щастливи?

— Ами, да... Или поне на мен ми изглеждаха такива — макар че външен човек никога не би могъл да знае подобни неща, нали? И двамата бяха много мили с мен и Майкъл. И Хенри бе направо обезумял, когато тя почина.

Барнаби се обърна назад и погледна към редицата тополи и горичката зад тях.

— Там ли стана злополуката?

Катрин проследи погледа му.

— О, не... В буковата гора, която е зад Холи Котидж.

— Разбирам. Добре, отново ви благодаря.

Вече бяха стигнали терасираните стъпала и заедно тръгнаха нагоре по тях. Докато пресичаха двора, Бенджи издаде някакъв звук и се опита да се изправи на крака. Катрин извърна поглед от него.

— Защо не иска да яде! — изплака измъчено тя. — Купих му всичко — хубаво месо, бисквити. Тук са неговият кош, одеяло, чинийка — всичко, което е имал и там...

— Опасявам се, че кучетата започват да се топят от скръб, когато загубят господаря си.

— Но човек би си помислил, че ще предпочетат да живеят, независимо колко са тъжни.

— Той е доста старо куче, мис — каза със съчувствие Трой. — Мисля, че просто е уморен. Достатъчно е преживял.

— Свършихте ли с Катрин, господин главен инспектор? Наистина ми трябва тук.

— Жалко — въздъхна Барнаби минута по-късно, когато потеглиха с колата. — Предполагам, че щеше да е прекалено да се надяваме, че Катрин Лейси и момичето на Леситър ще се мотаят по едно и също време по „Чърч Лейн“ в петък вечерта.

— Но... нали й вярвате, сър? — попита Трой, все още леко замаян от слънчевия блясък в усмивката на Катрин Лейси. — За писмото имам предвид?

— О, да. Аз, естествено, ще го проследя, но не се и съмнявам, че го е пуснала, където и когато казва. Ако е невинна, тогава няма защо да измисля такава история. Ако пък е виновна, тогава ще направи максималното, за да се подсигури за истинността на всичко, което мажем да проверим.

— *Виновна!* — възкликна Трой и неразумно вдигна очи от пътя, за да изгледа недоверчиво Барнаби, и изпусна отбивката за къщата на Леситър.

— Наистина ще трябва да се откажеш от тая физиономия, Трой. Може да попречи на кариерата ти. Тя най-много от всички тях има

какво да губи.

— А кучето, сър? Кучето не е лаело.

— Да, кучето е проблем, признавам си.

„Или може би кучето не е проблем“, помисли си той, докато Трой даваше на заден, за да се насочи към предната врата на Леситър. Може би кучето означаваше, че би могъл да зачеркне Катрин Лейси веднъж завинаги. Един отпаднаше, оставаха още шестима. Или седмина, ако наистина разсъждаваше без предубеждения и включеше невероятната възможност да е бил Хенри Трейс. Ами ако той безнадеждно се е влюбил в Катрин още докато жена му е била жива и е наел някой, който да се мушне в гъсталака и да гръмне Бела? Барнаби върна вниманието си към настоящето и си напомни, че няма основания да смята смъртта на мисис Трейс за нещо по-различно от злополука. И че в момента разследва един съвсем различен случай.

До края на приемното време на доктора имаше още петнадесет минути, което много добре устройваше главния инспектор. Джуди Леситър отвори вратата на парадния вход — изглеждаше даже още по-малко привлекателна, отколкото предния ден. Имаше заспал, мърляв вид, като някое животинче, което се появява след дълъг зимен сън.

— Какво обичате?

— Бихме искали да поговорим с баща ви...

— В кабинета си е, там, зад ъгъла.

Понечи да затвори вратата. Барнаби пристъпи напред и добави:

— ... а също и с вас, ако обичате.

Тя го изгледа намусено за момент, после повдигна рамене и ги заведе в кухнята. Обърна се към него и се облегна на мивката.

— Мис Леситър, при предишния ни разговор ми казахте, че сте била в библиотеката следобеда на седемнадесети.

— Не, не съм.

— Извинявайте, но проверих показанията ви, преди да дойда тук.

— Казах, че съм била на работа. Не стоя зад гише и не подпечатвам документи. Част от работата ми е да посещавам училища, технически колежи... Да се свързвам с администратори, да проверявам

дали има някакви проекти, които да изискват поръчката на специални книги. В петък следобед бях в началното училище в Геслър Тай.

— Длъжен съм да ви кажа, че съзнателно се опитахте да ни подведете по този въпрос.

— Проблемът си е ваш — каза грубо тя.

— Добре. Бихте ли ни казала какво сте правила тогава?

— Взех си сандвичи за обяд. Изядох ги, после...

— Това в библиотеката в Пинър ли е станало?

— Да. Направих си кафе. Отидох с кола до училището, пристигнах към два часа и останах докато свършат — тоест, до около три и четиридесет и пет.

— А след това в библиотеката ли се върнахте?

— Не. Не си струваше. Тръгнах направо насам... спрях в магазина, за да си взема цигари.

„Ама че каша“ — помисли си сержант Трой, дълбоко убеден, че всеки друг, освен него — винаги ангажиран с работа — има предостатъчно свободно време, за да се занимава дори с убийства.

— Баща ви дали ще потвърди времето ви на завръщане у дома?

— Баща ми ли? — Тя го изгледа озадачена, а после застана нащрек.

— Разбрах, че целия следобед е бил тук.

Последва пауза, в която тя погледна от Барнаби към Трой и после пак към първия.

— Това някакъв номер ли е?

— Какво?

— Искам да кажа... Да не се опитвате да ме разобличите?

— Не ви разбирам, мис Леситър. Баща ви беше заявил, че си е бил вкъщи целия следобед. Просто питам дали би могъл да ни съдейства относно времето на прибирането ви.

— Ами... аз направо се качих в стаята си... така че... Не съм го видяла.

— Ясно. А вечерта?

— Нямаше какво толкова да правя тук и излязох да се разходя, както вече ви казах.

— По улицата, покрай полето, около осемстотин метра надолу по пътя и после обратно.

— Точно така.

— И не спирахте никъде, нито се отбихте у някого? — И преди да успее да му отвърне, той добави: — Моля ви, много внимателно си помислете, преди да отговорите.

Джуди се втренчи в него. Изражението му беше сериозно, окуражително и някак си знаещо. Беше му ясно, че тя се чуди за причината за толкова скорошното повтаряне на разпита.

— Ами... не съм сигурна, че помня... точно...

Прехапа долната си устна и я загриза нервно.

— Знам, че е трудно човек да промени показанията си, но ако трябва да се направи, то точно сега е моментът. Трябва да ви напомня, че укриването на информация, която би могла да помогне при полицейското разследване е нещо много сериозно.

— Но аз нищо не крия! Нищо, което би могло да ви помогне, тоест...

— Смятам, че трябва да ми позволите аз да преценя това.

— Да.

Тя пое дълбоко дъх. Дръпна се от мивката и застана права — напрегната и изпълнена със страх, като някой, който се готви за опасно гмуркане.

— Имам... тоест в приятелски отношения съм с Майкъл Лейси. От Хали Котидж. Нямах никаква вест от него от няколко дни и... Ами, той каза, че иска да ме нарисова и аз си помислих, че бих мота да се отбия... Разбирате ли, за да видя кога иска да започнем.

Барнаби слушаше съчувствено. В опита си да звучи небрежно, тя просто подчертаваше отчаянието си.

— И така, аз се приближих до къщата, но когато стигнах там... видях през прозореца, че той работи...

— През кой прозорец?

— Предният до верандата.

— Обикновено не използва тази стая, нали?

— Понякога — вечер. За да улови и последния лъч светлина.

— Да, разбирам. Продължавайте.

— Много се ядосва, ако го обезпокоят, когато рисува. Казва, че е много трудно да възвърне предишното си усещане. Така че си помислих, че е по-добре да не... ами... аз просто се измъкнах оттам.

— Смятате, че той не е разбрал, че сте била там?

— Да, сигурна съм. Бях много тиха.

Тя спря за момент и после, като вдигна за първи път поглед към Барнаби, избухна.

— Не трябва да вярвате на хорските приказки за Майкъл! Тук го мразят, защото не го е грижа за неща, на които те придават значение... дребни отегчителни неща. Той е свободен дух! Стига му да може да рисува и да се разхожда из гората, и да гледа небето... И е бил толкова нещастен. Катрин е типична буржоазка — интересува се само от материалните неща — и сега, след като мине сватбата, той ще остане съвсем сам...

Последните няколко думи прозвучаха въодушевено и с надежда. За секунда очите ѝ засияха толкова бляскаво, че дори нейното безизразно лице се промени. За първи път Барнаби разбра защо Майкъл Лейси я е помолил да му позира. Погледна часовника над кухненската врата. Джуди, която сякаш вече съжаляваше за пламенното си изявление, се обърна с гръб към тях и пусна и двете кранчета на чешмата. Остана така, загледана във водата, която отскачаше от лъскавия метал, заслушана в шума от отдалечаващите се стъпки на двата чифта крака, които се насочиха към вратата на кухнята и пресякоха антрето. Завъртя бавно кранчето, докато струята се смали до тънка безцветна нишка. Предната врата хлопна тихо. Тя затвори кранчетата.

Ръцете ѝ трепереха и тя сграбчи ръба на мивката, за да се успокои. Винаги, когато говореше за Майкъл, резултатът беше такъв. Направо ѝ се повдигаше от спомена за това напразно посещение, от липсата ѝ на кураж и унизителното оттегляне на пръсти. Но с това признание оправи показанията си, а то беше най-главното. От това беше доволна. Особено след глупавия си опит да оригиналничи за действията си през онзи следобед. После осъзна, че признанието на истината беше от полза за още някой.

Ако смъртта на мис Симпсън бе резултат на престъпление (а защо иначе са тези разпити?), тя бе подсигурила алиби на Майкъл. Той надали изобщо се интересуваше от това, но фактът, че тя го защити, не мажеше да се отрече. Сърцето ѝ заби по-силно, когато си даде сметка каква голяма услуга му е направила. Може би той никога нямаше да го разбере, но това не ѝ пречеше да го съхрани в спомените си и да го изкара наяве в подходящия момент — ако някога настъпи такъв.

Чу как телефонът изщрака. Трябва да е Барбара. Джуди бе стояла толкова неподвижна и тиха през последните няколко минути, че сигурно мащехата ѝ е предположила, че си е в стаята. Или в градината. Защото в това изщракване имаше нещо прекалено леко, прекалено потайно. Обутите ѝ в чехли крака минаха по пластмасовите плочки много внимателно, стъпка по стъпка. Барнаби бе оставил вратата леко открената и Джуди замря и се загледа през процепа.

Барбара бе с гръб към кухнята и закриваше слушалката с ръка. Въпреки това пресипналият ѝ шепот правеше всяка дума ясно доловима:

— Скъпи, съжалявам, но трябваше да се обадя. Не получи ли бележката ми?... Какво искаш да кажеш с това, че нищо не можеш да направиш? Трябва да ми помогнеш... Трябва... Трябва да имаш някъде някакви пари... Продадох всичко, което сметнах, че той няма да забележи... дори палтото си... Не, беше прибрано за зимата... Откъде, по дяволите, да знам какво ще му кажа? Три хиляди, макар че на него му струваше десет, така че ми трябват още около хиляда. За Бога! Забърках се в тая каша само заради теб... Копеле такова, не аз казах, че отброявам часовете до... Съжалявам, не исках това да кажа. Скъпи? Съжалявам — не затваряй! Моля те, трябва да ми помогнеш! За мен ще бъде краят, ако той разбере. Не знаеш какъв бе животът ми преди. Никога няма да се върна пак там. Ще... ало, ало?...

Трескаво натисна вилката. За миг остана неподвижна, с отпуснати от отчаяние рамене, после тресна телефонната слушалка и изтича нагоре по стълбите.

Джуди отстъпи назад от тесния си, таен наблюдателен пост и се усмихна.

Приемната беше празна. Когато двамата полицаи влязоха една жена, чиято кожа бе с цвят на глина, излезе от кабинета и се огледа, зашеметена ѝ невярваща. Секретарката изхвърча иззад бюрото си, но жената изблъска и нея, и двамата мъже и почти избяга навън. Звънецът на доктор Леситър иззвъня и след секунда те бяха поканени вътре. Той тъкмо връщаше папката на пациентката на място в големия дървен шкаф.

— Това е неприятната част от работата ни — каза той с делови и безизразен тон. — Но няма добър начин да се съобщават лоши новини, нали?

— Наистина няма, доктор Леситър. — Барнаби не би могъл и да мечтае за по-добро начало. — Аз лично подкрепям директния подход. Можете ли да ми кажете какво правихте в петък следобед, на седемнадесети този месец?

— Вече ви казах. — Той седна зад бюрото и започна да пука с кокалчетата на ръцете си. — Трябва да сте много неорганизирана пасмина, щом вече сте забравили.

— Заявихте, че сте гледал финалния мач по телевизията.

— Точно така.

— Целия следобед?

— Целия.

Той издърпа и последния си пръст. Изпукването прозвуча твърде силно на фона на тишината в стаята. И тази тишина постепенно се промени, зареди се с неочаквано напрежение. Докторът се взираше изненадано в пръстите си, сякаш никога преди това не ги беше виждал. После вдигна поглед към сериозното лице на Барнаби, обърна се към Трой и накрая пак към Барнаби.

— Да. През целия следобед... точно така.

Но увереността му се беше изпарила. Това вече не звучеше като обикновено потвърждаване на истината. В този момент докторът имаше вид на човек, който знае, че е разкрит, но все още няма понятие как.

— Лошата светлина спря играта в единадесет онази сутрин. Отложиха мача за другия ден.

— О... ами... може би е било четвъртък, когато съм го гледал. Да, наистина тогава беше. Сега си спомням...

— В четвъртък обикаляте пациентите си — или поне така сте заявил в предишните си показания.

— Да, разбира се. Колко съм глупав... — По челото му изби пот и се затъркаля по носа като прозрачни малки стъклени мъниста. Очите му шареха из стаята и търсеха вдъхновение от витрината с инструменти, кушетката за прегледи, големия дървен шкаф. — Не схващам смисъла на всичко това. Искам да кажа, че на всички ни е известно, че старицата е починала вечерта.

— Мога да ви уверя, че въпросите ни имат пряка връзка със случая. Нямаме практиката да губим нито нашето, нито времето на обществеността, без да е необходимо.

Тревър Леситър все още не беше дал отговор. Барнаби се стремеше да направи всичко възможно да не му дава и минута свободно време. Вече виждаше как докторът залита от удара на разбитото си алиби и се опитва да изсмуче от пръстите си подходяща алтернатива. Време за сплашване.

— Няма да отречете, че имате знанията и оборудването за приготвянето на извлек от бучиниш?

— Какво?! Но това е нелепо! За подобно нещо не е необходимо специално оборудване. Всеки би могъл...

— Ала не всеки би могъл да подпише смъртен акт.

— Никога не бях чувал толкова скандално... Бях тук цялата вечер.

— За това имаме само вашата честна дума, сър.

— Съпругата и дъщеря ми...

— Били са излезли, ако си спомняте.

— Кълна ви се...

— Вече ни се заклехте веднъж относно местонахождението си през онзи следобед, доктор Леситър. Тогава излъгахте. Защо да не лъжете и сега?

— Как смееете!

Той примигна и адамовата му ябълка яростно подскочи нагоре — надолу, като че ли търсеше начин за бягство от гърлото му.

— Никога не бях чувал подобни...

— Можете ли тогава да обясните защо, след като последен сте използвал телефона на мис Симпсън, не са били открити ваши отпечатъци по него?

— Разбира се, че не мога.

— Поради каква причина сте го избърсал?

— Аз ли?! Не съм го докосвал... Не съм! — Пак преглътна нервно още няколко пъти. — Вижте... добре... Не бях тук следобед. Сега, Барнаби... това, което ще ви кажа тук, поверително ли ще си остане?

— Боя се, че не мога да го гарантирам. Разбира се, ако няма връзка със случая, тогава няма причина да се разпространява.

— Но ще го запишете, нали?

— Разбира се, че ще ви документираме показанията.

Трой извади тефтера си като по заповед.

— Ако това се разчуе, ще трябва да прекратя практиката си. Да напусна не само селото, но и областта; — Тревър Леситър се отпусна в хубавия си кожен стол. Бузите му сега бяха съвсем отпуснати, също като на хамстер. Сивкавото му лице постепенно почервения от паника. — Нали няма да кажете на жена ми?

— Няма да „кажем“ на никого нищо, сър. Не работим така. Алибитата се проверяват, както за да се елиминират невинните, така и да се открият, виновните.

— Боже мой! — извика той — Но аз не съм сторил нищо нередно!

„Изумително е как кръгът от хора, които си мислят, че като лъжат полицията, не вършат нищо нередно, нараства с всеки изминал ден!“, помисли си Барнаби. Зачака търпеливо.

— Вие... Ами... Видяхте жена ми, господин главен инспектор. Много хора ми завиждат, зная го... тоест мъжете... — Тук, въпреки дълбоката тревога, през лицето му премина следа от задоволство. Това накара Барнаби да си помисли за Хенри Трейс. — Но Барбара е... О, боже, не знам как да го кажа, без да прозвучи предателски. Тя е прекрасен другар... много е забавно, когато съм с нея, но е много... — Лицето му сякаш се смали и изчерви от неудобство. Насили се да се засмее. — Няма какво да го увъртам — най-добре е да ви го кажа направо. Тя не се интересува много от физическата страна на брака.

„Толкова струва значи красивата опаковка“, помисли си Барнаби, като си спомни гримираните очи, тежкия парфюм и двата планински върха, които биха впечатлили дори някой алпинист.

— И така — продължи докторът, — тъй като искам да я направя щастлива, аз се стремя да не ѝ натрапвам своите желания. — Той сведе поглед, но не и преди Барнаби да бе зърнал проблясък от жлъч и горчиво негодувание в очите му. Това бе поглед на човек, който бе спазвал своите условия от сделката, но с течение на времето е бил горчиво измамен. — Обаче — безгрижно свиване на рамене, — и аз си имам своите нужди... — Тук левият му клепач неволно потрепна с намерение за намигване, — както всички ние... и аз... понякога...

изключително рядко, посещавам едно заведение, в което... ами... се грижат за тези нужди.

— Имате предвид публичен дом?

— Господи! — Явно прямотата вече не му беше по вкуса — изглеждаше почти отвратен от липсата на финес у Барнаби. — Не бих го нарекъл така. Много е... изтънчен. Има малко магазинче, в което се продават разни неща за забавление. Представят и кратки скечове. И ако човек има желание, след представлението му се осигурява среща с някоя от младите дами. А човек обикновено има желание. Тези скечове действат доста стимулиращо. Да, доста стимулиращо. Направени са с вкус.

— И именно там сте бил следобеда на седемнадесети? — Докторът кимна. — Бихте ли ни дал името и адреса на това заведение?

Леситър се поразрови в портфейла си и извади една визитна картичка.

— Може би го знаете този... ъ-ъ... клуб?

Барнаби погледна към визитката.

— Мисля, че да.

После поиска снимка.

— Снимка?! — възкликна ужасено докторът.

— Просто за разпознаване. Ще ви я върнем, уверявам ви. Или вероятно ще искате да ни придружите?...

— Не, за Бога! — Замисли се за момент и каза: — Току-що си направих паспортни снимки. В кабинета са.

Той излезе от стаята и се върна след няколко минути с четири малки черно-бели квадратчета. Подаде му две от тях.

— Мисля, че тази... вижте... където съм се усмихнал, е най-добрата...

— Трябва ми само една, благодаря ви.

Когато Барнаби се насочи към вратата, докторът добави:

— Трябва да търсите Кристъл. Тя е моята най-добра приятелка там.

ДЕВЕТА ГЛАВА

„Каза Нова“ не се забелязваше лесно от обикновения минувач. Спотайваше се в една мръсна, не особено романтична уличка — „Тенисън Мюз“ — между склад за канцеларски принадлежности и цех за чанти. Прозорците на последния бяха широко отворени и приканваха жежкото юлско слънце в и без това задушните работилници. От тях се носеше мирис на обработена кожа и хаотичен тропот на машини. Трой паркира близо до една тъмнопурпурна врата, от която боята вече бе започнала да се лющи, над която висяха гирлянди от мъждукащи електрически крушки, предлагащи „10 КРАСИВИ МОМИЧЕТА 10“. Очите му блеснаха нетърпеливо и той побърза да разкопчее колана си.

— Казанова, а? — изхили се той. — Палавичко.

— В превод от италиански означава „нова къща“ — отвърна Барнаби, — въпреки че не се и съмнявам; че номерата им ще са стари като света.

— И все пак звучи обещаващо. Десет красиви момичета.

— И яйцето на лешояда е обещаващо, синко — отговори Барнаби, докато излизаше от колата. — Мажеш да ме почакаш тук. — Докато натискаше звънеца, усети негодуващия поглед на Трой да се забива между плешките му и това го накара да се усмихне. Когато високоговорителят се включи, той каза: — Кристъл, ако обичате.

— Внимавай по стълбите, миличък.

Стълбището бе зле осветено. В началото му едно от десетте красиви момичета пристъпи напред. Беше на несигурно определима възраст между тридесет и шестдесет години. Единственото сигурно нещо бе, че тя е престанала да бъде момиче още по времето, когато Барнаби е бил бойскаут. Косата ѝ бе с мътния цвят на черно грозде. Беше с яркочервено, мазно червило, а по възвишенията и кратерите на кожата ѝ се стелеше дебел слой грим. „Човек би могъл да свързва всички тези точки до безкрайност — помисли си Барнаби — и пак да не стигне до скритото съкровище“. Тя бе облечена в къси панталонки с леопардови шарки, максимално отворен сутиен в същия десен и

носеше обувки с толкова високи токчета, че сякаш балансираше върху лачени кокили. Тя се заклати напред, докосна професионално ръката му и усмивката ѝ разкри зъби, прилични на перли, извадени от залята с нефт мида.

— Май искаш да си непослушен, нали, миличък?

— Не съвсем — каза Барнаби, освободи се от ръката ѝ и показа полицейската си карта.

— Исусе Христе и всички апостоли! Какво, по дяволите, искаш? Ние сме законни, ако искаш да знаеш.

— Убеден съм в това. — Той извади паспортната снимка. — Познавате ли този човек?

Тя бързо хвърли поглед към нея и отвърна:

— Разбира се. Това е мистър Львджой.

— Беше ли той тук миналия петък следобед? На седемнадесети?

— Това тук му е като втори дом, човече.

— Искам да знам с абсолютна точност дали е бил тук на тази дата.

— Тогава най-добре поговори с Кристъл.

— Би ли я помолила да дойде тук?

— Тя ще отиде навсякъде, ако ѝ платят — възкликна жената и лекичко го сръга. — Добре сложен пич си ти. Защо не наминеш пак, когато не си на служба? Да се поотпуснеш малко. Да си доставиш малко удоволствие. — Даде минута време на празния му поглед да промени решението си и после каза: — Добре де, стой си нещастен. В момента Кристъл е заета с художествената дейност. Има още около десет минути. Втората врата вдясно.

Барнаби повдигна една кадифена завеса и се озова в студен каменен коридор. От двете му страни имаше врати. Отвори втората отдясно и се озова срещу още една прашасала завеса. Дръпна я и премина край нея с повишено внимание, което се оказа излишно. Нито една глава не се обърна. Всички бяха вперили погледи в сцената.

На ярко осветен подиум стоеше едно пищно, надарено момиче, чието лице изразяваше тревога в стил *commedia dell'arte*^[1]: широко отворени очи, вдигнати нагоре ръце, за да се предпази от опасност, полуобърнатата в поза за бягство. Бе облечена в плисирана ученическа пола, бяла блуза и сако, филцова шапка с раирана лентичка, неустойчиво закрепена на главата ѝ. Русата ѝ коса стигаше до кръста.

Младеж в тесни панталони, кадифено сако и кадифена барета размахваше четка пред един статив. Нечий дрезгав глас, подсилван от изпълнение на военен ударно-струнен оркестър, ревеше от двата високоговорителя на стената:

— И така, прекрасната Бриджит, в отчаянието си да купи лекарства за умирация си баща, е измамена от именития художник Фуке, който я накара да напусне манастира, за да му позира в ателието. Въпреки пламенните си обещания за почтеност, веднага щом успява да я прикотка в леговището си, развратният Фуке разкрива, че ще ѝ плати, само ако му позира гола!

Тук младежът изобрази с твърде недвусмислени пантомимични жестове какво иска от Бриджит. Тя заплака, застена и закърши ръце, а после със затрогващо треперещи пръсти започна да се съблича. Първо си свали самото, след това тясната бяла ученическа блузка, която и без това изпълваше до пръсване, после късичката плисирана поличка. После твърде реалистично потръпна от свян и склучи нежните си ръце пред кошунствено напращелите си гърди. Гласът пак прогърмя:

— „Ако искаш да спасиш живота на любимия си баща, знаеш какво трябва да направиш!“ — извика злият Фуке.

Момичето с хлипане развърза връзките на обувките си и се събу, след тях свали три четвъртите си чорапи, а накрая сутиена. Злият Фуке, за да не остане по-назад, смъкна кадифеното си сако и разкри лишените си от косми свръхмургави гърди. Сега Бриджит бе поставена в положение, заради което всяка уважаваща себе си игуменка на манастир би я пратила направо в ада.

— Но докато похотливият художник се опитваше да нагласи в подходяща поза прекрасната девица, неочаквано бе залят от прилива на желанието.

„Изненадка!“, помисли си Барнаби и се прозя. После се измъкна навън и зачака в студения коридор. Отблъскващите сцени, на които току-що стана свидетел, го накараха да погледне в нова светлина собствения си семеен живот. Представи си чистите, искрени прегръдки, които споделяше с Джойс. Какво от това, че Бейкуелският ѝ сюрприз би могъл да послужи по-скоро за тухла! Какво от това, че дъщеря му изглеждаше като корабкрушенка и можеше да бъде непоносимо саркастична, когато кастреше някого! Той я сравни с най-

добрата приятелка на доктор Леситър и отправи горещи благодарности към Бога.

Краят бе най-последен оповестен с престорен оргазмен вик и сеирджиите се измъкнаха навън. Млади мъже, хора на средна възраст и такива, попрехвърлили годинките за подобни силни преживявания. Изглежда никой не бе дошъл с партньор. Те се измъкваха самотни и примигваха на силната светлина като някакви меланхолични къртици. Барнаби изчака няколко секунди и влезе вътре. „Бриджит“ беше кацнала на стола на художника и пушеше, облечена в халат. Плътта ѝ проблясваше през прозрачната материя. Перлената кожа, дългите сребристобели къдрици и маслено млечният тен ѝ придаваха вид, съвсем различен от този на обстановката. Изглеждаше като момиче, чието място е по-скоро във фермата при кравите, отколкото тук.

— Остави ни да си поемем малко дъх, любовнико — каза тя. — Следващото представление е след половин час. Плаща се откъсва. — Той ѝ показа документите си. — Върви по дяволите! — Тя загаси фаса си, но инспекторът вече беше разпознал миризмата. — Не взимам от силните наркотици. Повярвай ми, и на теб ще ти трябва нещо от този род, ако имаш работа като моята.

— Искам да ви задам един-два въпроса.

— Няма да говоря с теб без свидетели — отсеке момичето и изчезна през една врата зад сцената.

Тя водеше директно към малка съблекалня. Барнаби едва успя да се промъкне. Стаята вонеше на евтин парфюм, лак за коса, пот и цигарен дим. В нея имаше две момичета, които си обуваха обувките, положили задните си части на пластмасови столове. Бяха с ярки, одърпани пера и звезди на зърната. Те го изгледаха подозрително и се опитаха да го изпъдят навън.

— Какво си направила, Крис?

— Нищо. А той само да посмее да ме натопи за нещо!

Барнаби ѝ показа снимката на Тревър Леситър.

— Познавате ли този човек?

— Да... това е бедният стар Лъвлес. Или Лъвджой^[2], както той сам се нарича. Не знам как му е истинското име.

— Беше ли той тук миналия петък следобед?

— Тук е всеки петък следобед. И всеки понеделник, и всяка сряда. Не създава проблеми. Обича да го връзвам от време на време.

Харесва и играта на нарциса. Но като цяло предпочита класиката. Жена му изобщо не му бута, затова е тук.

— Да! — Това възклицание, идващо откъм червените пера, бе равностойно на юмручен удар. — А той за Коледа ѝ подари палто от визон, а и други работи!

— Аз го изчислих — продължи Кристъл — и му го казах. Аз трябва да го направя петстотин пъти, за да си купя палто от визон. Прилично палто имам предвид — не такова, което да офейка обратно в зоопарка, когато чуе свирката.

— Ще си прекалено съсипана, за да го носиш, Крис.

— Намекваш ли нещо? — изсмя се безрадостно тя.

— Започват да вонят, ако дъждът го намокри — добави оная с червените звезди на зърната. — Искам да кажа фалшивите палта, дето ги продават навсякъде.

Последва още безрадостен смях. Барнаби решително се намеси:

— Можете ли да ми кажете по кое време мистър Лъвджой си тръгна оттук миналия петък?

— В пет и половина. Спомням си, защото по това време имам един час почивка. Той ме покани да излезем и да прием заедно чай. Постоянно ме кани да излизаме. Трябва да се преструваме... сещате се... че ги харесваме и после, някои от тях по-лековерните, наистина вземат, че повярват. Опитват се да се срещат с нас навън. Направо са за съжаление, горките.

Кристъл вдигна двете си ръце и свали от главата си тежката маса от сребристи къдрици. Отдолу се показа мръсна червена коса, подстригана много късо и нескопосано. Тя се ухили, забелязала неволния израз на изненада върху лицето на инспектора.

— Той си е помислил, че е истинска — нали така, слънчице?

— Обичам непорочните; а ти? — каза момичето с гръмовития глас. — Като ги гледаш, направо ти се приисква да ги гътнеш на леглото.

— И аз някога бях непорочна — каза Кристъл. — Преди да попадна тук, смятах, че вибраторът е някакъв вид домакински миксер.

Момичетата се заляха от смях и дрипавите им пера се залюляха. После го фиксираха със светлите си очи. И двете изглеждаха едновременно хищни, но и напълно безвредни — като грабливи птици, лишени от клюновете си. Той се извини и си тръгна.

[1] Италиански театър, възникнал в края на XIV век; представленията почивали върху импровизацията на актьорите. — Б.р.

↑

[2] loveless (англ.) — лишен от любов; lovejoy (англ.) — наслада от любовта. — Б.р. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

Малката селска църква бе претъпкана. Барнаби се промъкна незабелязано и застана зад една колона в дъното. Денят бе превъзходен, слънцето струеше през прозорците в централната част. Зад парапета на олтара всичко бе в бяло: побелелият пастор в бели одежди; два прекрасно аранжирани букета от бели цветя, които стояха от двете страни на олтара; няколко лилии върху неголемия ковчег.

Повечето опечалени бяха в ежедневните си дрехи, ала някои пейки бяха потънали в мастиленочерно. Няколко мъже носеха лентички на ръцете си, а някои от жените — тъмни шалове. Барнаби се учуди като забеляза, че почти една четвърт от присъстващите тук бяха, по неговите представи, млади — тоест хора под тридесет години.

Мис Белрингър, облечена в траурен тоалет, обшит с черен кехлибар, седеше на първата пейка отдясно — орловият ѝ профил бе безизразен под шапката с широка периферия, очите ѝ сухи. На първата пейка отляво (пазена за земевладелеца и семейството му?) седеше Хенри Трейс, облечен в тъмен костюм, заедно с Катрин. Тя носеше кафеникава копринена рокля и черен прозрачен шал с дребни златисти пайети, пришити по краищата му. Семейство Леситър бяха седнали един до друг и гледаха право напред, но нямаха вид на хора, дошли заедно. Човек никога не би си помислил, че са едно семейство.

Денис, в ролята си на разпоредител, бе върхът на щастието си; на ръката си бе завързал широка черна панделка, чиито краища свенливо опираха в хълбока му. Майка му се бе отпуснала кротко на втория ред като планина от тафта с цвят на куршум и сив мрежест воал. Тук бе и мисис Куайн, която показно бършеше несъществуваща сълза, заедно с Лиза Доун, все още въздишаща и подсмърчаща. Филип Кадел бе в тъмносиньо; Дейвид Уайтли — в джинси и тъмна раирана блуза. На последния ред старецът Джейк не криеше сълзите си и ги бършеше с кърпичка на червени точки. После, когато всички коленичиха и Хенри Трейс сведе глава, Барнаби видя Майкъл Лейси, който остана седнал на мястото си, вирнал гордо глава и оглеждащ почтителното паство със смесица от нетърпение и презрение. Не бе проявил чувство на

приличие дори в облеклото си — носеше работен комбинезон с петна от боя и дънкова фуражка.

— Защото кратък е пътят житейски на родения от жена...

Емили Сипсън бе изминала, в сравнение с голяма част от населението по света, доста дълъг житейски път, при все това отсъденото ѝ време е било преждевременно съкратено. „Никой“, помисли си Барнаби, „не бива да бъде изпращан на това дълго пътуване нито ден, нито час, нито дори секунда преди отредения му миг“. Горещината го принуди да поотпусне яката си. Затвори очи и за момент положи чело на хладния камък.

Зад притворените му клепачи преминаваха фигури: семействата Лейси и Леситър, Филис Кадел, Дейвид Уайтли, семейство Рейнбърд, Хенри Трейс. Те се приближаваха, срещаха се, смесваха се, разделяха се в безстрастен танц. Кой с кого беше в действителност? Ако знаеше това, тогава щеше да знае всичко.

Барнаби бе започнал да сънува двойката в гората: две фигури, които се търкалят прегърнати; плетеница от бели крайници, ту застинали като скулптура, ту страстно разтапящи се един в друг. Снощи те се бяха завъртели много бавно, в сладна спирала по невидима нишка — и той бе чакал в съня си, с притаен дъх, най-сетне да зърне лицата им. Но когато двете фигури привършиха бавното си завъртане, той видя само два празни бели овала без коси.

Слънчев лъч, пробил покритите с прах матирани стъкла, оцвети с кехлибарен цвят букетчето лилии. Всички станаха на крака и запяха: „Денят, който бог ти даде, завърши“. Зад Барнаби тъмен тисов клон, раздвижен от внезапен порив на вятъра, потропа по прозореца.

ТРЕТА ЧАСТ
ЗАПЛИТАНЕ НА СЛЕДАТА

ПЪРВА ГЛАВА

Следобедът, когато трябваше да се проведе разпитът на свидетелите, съдебната зала бе претъпкана. Всяка стъгаема седалка с фурнир, имитиращ светъл дъб, бе заета. Очевидно целият Баджърс Дрифт се бе изсипал тук. Барнаби огледа редовете и забеляза липсата единствено на Дейвид Уайтли и Майкъл Лейси. Съдебните заседатели — които се опитваха да си придадат сериозно, непредубедено и отговарящо на оказаното им доверие изражение — бяха заели местата си.

Барбара Леситър бе нелепо облечена в рокля на черни и бели точки с волани, която би подходдала по-скоро за градинско парти, и малка черна шапка с финтифлюшки на воала, който закриваше лицето ѝ. Джуди носеше пуловер и панталони от туид, Катрин Лейси — костюм с пола-панталон от бял лен. Косата ѝ бе прибрана назад с две шалчета — блестящо тюркоазено и ярко жълто, увити едно в друго и образуващи стегната диадема. Мисис Рейнбърд бе стигнала наистина до крайност и се бе опаковала като огромен коледен подарък — в бляскав яркочервен сатен, гарниран със зелена шапка, покрита с дребни плодове. Съдебният следовател зае мястото си и откри заседанието.

Изчетоха показанията на доктор Тревър Леситър. В тях той ясно подчертаваше, че докато преглеждал покойната, със сигурност забелязал задръстване с кръв на белите дробове, но тъй като наскоро бил лекувал мис Симпсън от бронхит той сметнал, че няма нищо странно в този факт. Съвсем естествено не проверил за симптоми на конииново отравяне. Та кой лекар би се сетил да го направи при подобни обстоятелства? Следователят каза, че в случая той не може да бъде държан отговорен и докторът впи поглед в репортера от „Костън Ехо“, за да се увери, че е записал мнението на властите. После той подписа показанията си и важно се върна на своето място — облата му глава и безформени рамене изглеждаха надути дори и в гръб.

Прочетоха доклада на патолога. Думата „бучиниш“ предизвика шумен интерес в залата, а семейство Рейнбърд развълнувано се хвана

за ръце. След това един учен от полицейската криминологична лаборатория представи доказателства, имащи отношение към анализа на нишките, открити на територията на буковата гора близо до селото Баджърс Дрифт и идентификацията на прахта и плесенясалите листа, залепнали по обувките на покойната, като принадлежащи към една и съща местност.

Двама полицаи, изследвали сцената на местопрестъплението, описаха обширното заравнено място, в близост, до което имало дълбок отпечатък от същите обувки, а това сочело, че Емили Симпсън се е застояла там известно време. В този момент Барнаби забеляза, че мис Белрингър се ядоса и впи гневен поглед в даващия показания. Той продължи с описание на друг отпечатък, направен вероятно от някой с нейната височина и тегло, който е паднал няколко метра по-нататък. Следователят помоли за почивка, за да провери отново показанията на доктор Леситър. После попита доктора дали синините по пиццала на мис Симпсън биха могли да са в резултат от гореспоменатото падане. Докторът въздъхна силно и с глас, подчертаващ, че вече са загубили достатъчно от ценното му време, отговори, че е напълно възможно.

Продължиха с показанията от сцената на местопрестъплението. Подробности за отпечатъците. Отбелязаният откъс в събраните съчинения на Шекспир, неоткритият молив „6В“. Следобедът се проточи. Бе призован за разпит пощальона, както и мис Луси Белрингър. Тя увери съда, че в утрото, когато приятелката ѝ бе открита, нито прозорецът на избата е бил докоснат, нито пък бучинишът е бил в къщата. А що се отнася до молива „6В“, мис Симпсън никога не би осакатила така книгите на любимия си Шекспир.

— Тя никога нищо не си отбелязваше в книгите. За нея те бяха твърде ценни, за да драска по тях.

Главен инспектор Барнаби описа първото посещение на мис Белрингър в полицията и своята среща с Тери Бейзли, при което жуженето в залата се засили още повече. Огледа се, когато спомена името „Анабела“, но срещна само няколко озадачени погледа. Никакъв признак на разпознаване. Когато седна на мястото си, той погледна съдебните заседатели. Сериозните им изражения бяха вече напълно искрени, а не престорени. Бяха изцяло погълнати от хода на делото и впили настойчив поглед в следователя. Една жена сред тях бе доста

пребледняла. Разпоредителят се приближи до нея и ѝ прошепна нещо, ала тя поклати глава и се премести още по-напред на стола си.

Следователят произнесе заключителното си слово и завърши с недвусмислени напътствия към съдебните заседатели. След кратко съвещание те произнесоха решението си: Емили Симпсън е била убита от неизвестен извършител или извършители.

Незабавно репортерът от „Ехо“, вероятно повлиян от препалено многото прилики на делото с криминален филм, наметна новия си бял шлифър и се измъкна от съдебната зала със скоростта на състезателен автомобил. Всички останали напуснаха по-бавно — разговаряха, задаваха си въпроси, гледаха се едновременно развълнувано и ужасено — като критици след галавечерта на престижен филмов фестивал, чиито най-лоши опасения току-що са се потвърдили.

Барнаби наблюдаваше Барбара Леситър, която си тръгваше под ръка със съпруга си. Бе седяла спокойно по време на цялата съдебна процедура, но той бе забелязал колко нервно движеше ръцете си. Насочи се към края на реда, където бе седяла и огледа пода. Точно пред стола ѝ имаше малка купчинка от накъсана тънка хартия. Спомни си писмото, което тя бързо скри някъде оная сутрин и съжали, че тя носи воал. Искаше му се да бе зърнал израза на лицето ѝ, когато бе обявено решението на съдебните заседатели.

Вече почти всички бяха напуснали залата. Но на една пейка недалече от него седеше самотна, прегърбена фигура, с наведена глава. Той се приближи и седна.

— Мис Белрингър? — Тя вдигна поглед към него. Бе пребледняла, а хубавите ѝ очи — загубили блясъка си. — Добре ли сте? — И понеже тя не отговори, той тихо каза: — Не може да не сте разбрала накъде води разследването ни, нали?

— Разбира се... тоест... предполагам, че ми стана ясно. — Ентусиазмът ѝ бе напълно изчезнал. Изглеждаше внезапно състарена. — Но не бях го изричала дори пред себе си. Защо сега, когато всичко се изрече с думи, ми стана още по-тежко?

Тя го погледна въпросително, сякаш инспекторът би трябвало да знае отговора.

— Съжالياвам — бе единственото, което успя да каже той.

— Толкова много злина! — Гневна светкавица премина през лицето ѝ и остави искра в старите ѝ очи. — След цял един живот,

отдаден на другите. Знаете ли, тя бе прекрасен учител. Много по-добра от мен. И разбира се, тя ги е познала, които и да са били те. Това е ужасното. Сигурно сама ги е поканила в дома си. — Барнаби мълчаливо се съгласи. — Да, те трябва да бъдат заловени! — продължи тя и гласът ѝ ставаше все по-уверен с всеки изминал миг. — Точно така. — А сега какви са указанията ви, инспекторе? Какво да направя?

— Боя се, че нищо. Ние...

— Но аз трябва да правя нещо! Мога да разговарям с хората, нали? Да открия дали някой не е забелязал нещо, каквото и да е, в деня, когато тя почина. Ами онази тайнствена Анабела? Може пък да открия коя е тя.

— Съжалявам, мис Белрингър...

— Но аз трябва да помогна, господин главен инспектор! Надявам се, разбирате защо.

— Естествено, че разбирам вашата...

— Поаро — прекъсна го тя замислено, — е имал своя Хейстингс, както знаете.

— А аз, мис Белрингър, имам на разположение всички средства на съвременната полиция. Това е един различен свят.

— Но колегите ви не могат да бъдат едновременно навсякъде. И във всеки случай уверена съм — положи тя облечената си в ръкавица ръка на рамото му, — че не всички са интелигентни като вас.

— Моля ви, бъдете разумна — каза Барнаби, който се опитваше с всички сили да устои на безочливото ласкателство. — Уверен съм, че приятелката ви не би искала да излага на риск живота ви.

Тя отдръпна ръката си и възкликна:

— Какво искате да кажете с това, за Бога?

— В малко селце като Баджърс Дрифт всички ще разберат какво правите. Някой, убил вече веднъж и който смята, че може да се защити като убие втори път, няма да се поколебае да го стори. И не забравяйте — допълни той, когато двамата се насочиха заедно към изхода, — че щом мис Симпсън е познавала много добре убиеца, то вие също го познавате добре.

ВТОРА ГЛАВА

Бе девет часа същата вечер. Филис Кадел стоеше пред ниското бюфетче в по-голямата от двете дневни в Тай Хаус. Стоеше като закована и се заслушваше. Бе погълнала пудинга си препалено бързо и се опасяваше, че другите двама са я забелязали и ще ѝ се присмеят, ала както се случваше в последно време, те бяха посветили цялата си нежност и внимание само един на друг.

Тя се вгледа в полуотворената врата. Катрин, слава богу, си бе в кухнята и нареждаше чинии в съдомиялната машина. Хенри, без съмнение, също бе наблизко — вероятно наблюдава с глупашко възхищение тази трудна дейност. Филис бързо махна запушалката на тежката гарафа от шлифован кристал. Взе една обемиста чаша и я напълни до половината с бренди. Чу се ясен звук при сблъсъка на чашата и гарафата. Тя отново погледна към вратата, постави запушалката на място и започна да пие.

Беше чудесно. Огнено и силно. То приглуши мъката ѝ и я затопли като дебело палто. На обяд сервираха вино, но какво бяха две бутилки за трима души? Пък и виното вече не ѝ въздействаше. Тя пресуши чашата, махна запушалката и си наля още, но в бързината разля малко.

— Ще ми налееш ли и на мене едно малко, Филис?

— О! — Тя се завъртя. Хенри изтикваше количката си по килима.

— Разбира се... прощавай... Не те чух.

Тя му обърна гръб, като прикриваше почти пълната чаша в ръката си. Сбута я зад едно цвете и занесе питието на зет си.

— Едно и за Катрин? — попита тя, горда от самообладанието си.

— Не мисля, че ще иска. Знаеш, че тя почти не пие.

„Няма нужда, нали? — помисли си вбесена Филис. — Смяташ ли, че аз щях да пия, ако имах нейния живот? Нейната външност? Нейното бъдеще?“ Прикривайки с ръка чашата си, тя тръгна към прозореца и се настани зад една висока жардиниера. Отпи още една голяма глътка.

Постепенно се почувства по-добре. Мъката ѝ заглъхна, а усещането ѝ за обстановката стана странно изопачено. Виолетовото кадифе на килима сякаш оживя и започна да се отърква като котка в краката ѝ, ивиците на завесите се вдигнаха и бързо забръмчаха нагоре и надолу като железопътни линии. Стефанотисът в жардиниерата изпускате силен, чувствен аромат, който грубо нахлуваше в ноздрите ѝ. Това ѝ напомни за предстоящата сватба. „Ако убодеш някого, нима смяташ, че няма да му потече кръв?“, долови тя из хаоса в главата си.

Може би пък да не е чак толкова лошо в къщичката. Най-малкото ще се махне от тях. Тя бе поне на десет минути път от Тай Хаус и те едва ли щяха да я посещават често. Отначало сигурно щяха да ѝ ходят на гости по-редовно, защото ще се чувстват неудобно, че са я прогонили, но и това скоро ще премине.

От кухнята не се долавяше вече никакъв шум. Всеки момент Катрин щеше да се появи при тях. Филис пое дълбоко въздух и се опита да дойде на себе си. Примига няколко пъти, защото искаше да види стаята такава, каквата е, а не както нескопосно я бе украсила в съзнанието си с онези неестествено живи декори. После видя как бъдещата булка прекосява двора, понесла повехналите цветя от масата. Филис се вгледа в нея през стъклото на прозореца. „Все пак, помисли си тя, тази сватба може и да не се състои. Може би Катрин ще стане жертва на инцидент — ще падне в езерото, ще се блъсне с пезото, ще бъде премазана от комбайн...“. Картините в съзнанието ѝ я изплашиха. Не. Катрин е млада и силна и ще живее много дълго време. Вероятно вечно.

Сигурно ще дойдат и деца. Някъде, дълбоко скрит под дебелото палто на алкохолното доволство, я прободете нож. Тогава тя отново ще стане полезна. Бедната стара леля Филис. Смешната леля Филис. Една сълза падна в празната ѝ чаша. Още едно питие би ѝ дошло добре. В този момент до помътеното ѝ съзнание достигна гласът на Хенри:

- ... и двамата се тревожим за теб.
- За какво, Хенри?
- Не ме ли слушаш? — Тя съсредоточи пиянски поглед в него.
- За теб, разбира се.
- Много съм си добре.
- Той остави чашата си и се придвижи към нея.

— Виж какво, ако не искаш, не е необходимо да се местиш в къщата, знаеш го, Филис. В края на краищата ти самата го предложи. Ние с Кейт ще се радваме да останеш. — Тя издаде странен звук, който трудно можеше да се определи дали е изхълцване или смях. — Във всеки случай двамата се надяваме, че ще прекарваш много време с нас. Знаеш, че Катрин не е свикнала да се грижи за голяма къща. Ще ти е благодарна, ако можеш да ѝ помагаш. Както и аз винаги съм ти бил благодарен.

— В това ли се превърнах вече? Безплатна домашна прислужница?

— Разбира се, че не. Аз просто...

— Това ли е цената, която трябва да платя за получената къщурка? Да търкам пода?

— Говориш смешни неща.

Филис видя как лицето му се сбръчка от раздразнение. Хенри мразеше разправиите. Бела винаги бе успявала да ги потушава, преди да са се разгорели. Ако сега беше на нейно място, тя би спряла точно дотук.

— Не знаеш какво ми е. С какво трябва да се съобразявам, откакто тя дойде. С всичките ѝ иронични забележки, с дребните унижения. В твое присъствие естествено никога не го прави.

— Само си въобразяваш...

— Така ли? Да, тя е умна. Ти беше заслепен, ала аз видях какво цели. Бела още не беше изстинала в гроба си, когато тя дойде тук... помагаше с това... помагаше с онова... хвърляше срамежливи, невинни погледи... буташе се там, където никой не я иска. — „Спри, Филис, спри! Ще го накараш да те намрази.“ — Няма да се учудя, ако това е ставало още докато Бела беше жива.

— Млъкни! Знаеш, че това не е вярно. Няма да ти позволя да говориш за Катрин по този начин.

— Омъжва се за теб само заради парите ти. Смяташ ли, че щеше да те погледне, ако беше парализиран и беден?

Тя продължи. Хенри Трейс я наблюдаваше — по-скоро потресен и разтревожен, отколкото ядосан. Толкова омраза! Вече очакваше да види жлъчка, черна и гъста като захарен сироп, да потича от устата ѝ. Когато тя свърши, той тихо ѝ каза:

— Нямах представа, че се чувстваш по този начин. Смятах, че се радваш на щастието ми. Мислех, че ме харесваш.

— Харесвам!...

Звукът, който излезе от устата ѝ беше демоничен, страшен. Бузите ѝ се зачервиха от гняв. Когато Катрин се появи на вратата, Филис Кадел изтича от стаята и избута нежната фигура на момичето, без да посмее да погледне лицето ѝ, на което със сигурност щеше да е изписана лека подигравка — или още по-зле — съжаление.

— О, Пуки... — Барбара Леситър завъртя език като гъвкава малка змия в ухото на своя съпруг. — Съжалявам, че бях толкова...

Пое дълбоко въздух, излагайки на риск тънката нощница от дантела и крепдешин. Най-после главоболието ѝ бе попреминало.

— Хайде, хайде. Не бива да се тревожиш — отвърна Пуки, който щастливо шаваше между сатенените чаршафи. Като много гладен човек след обилен банкет той смяташе, че това, което току-що бе погълнал (два пъти), щеше да му държи ситост за цял живот. Кое то беше добре, защото, както се обръщаха нещата, щеше да му се налага да го получава вече само от този източник. — С течение на годините човек неминуемо претърпява някаква промяна.

При този намек за възрастта ѝ той усети, че Барбара леко се поотдръпна. Добре де, малко присмех от време на време не би бил излишен. Нека я държи в напрежение. Да ѝ покаже, че вече си няма работа с влюбения до полуда глупак от преди пет години. Проклет да е, ако ѝ демонстрира благодарност за нещо, което по право си е негово. Ако главоболието ѝ бе продължило още малко, можеше да го впишат в „Книгата на Гинес“. Ръката му отново зашава.

— Скъпи... Пукс?

— Хм?

Нищо не можеше да се сравни с коприната и дантелата. Нищо, с изключение на топлатата, гола плът.

— Недей, скъпи... Барби иска да ти каже нещо...

Последва ръмжене. И престорено, добре изиграно тежко дишане.

— Не че е нещо особено... просто съм ужасно притеснена... знам, че трябва да си призная... но не знам как да ти го кажа...

Тревожно предчувствие прогони страстта от слабините му и го остави леденостуден. Той сграбчи ръцете ѝ и се втренчи в нея под светлината на абажура с фигура от слонова кост. Как е могъл да не се досети за причината за пренебрежението и безразличието ѝ към него?!

— Била си с някой друг!

— О, Пуки! — извика тя и закри лицето си с ръце — Как изобщо можа да си помислиш подобно нещо за твоята нещастна Барби?!

Облекчението поправи част от сексуалните щети. НеЙде в горските дълбини нещо отново се раздвижи.

— Ами... тогава какво има? Не може да е нещо чак толкова ужасяващо. Прощепни го в ушенцето на Пуки.

Дантелата отново се разстла, подготвяйки се за нещо прочувствено.

— Ами... извадих визоновото си палто от гардероба оня ден, за да го подготвя за сватбата на Трейс и го оставих на задната седалка на колата и... докато съм пазарувала и... Ох, миличък... някой го е откраднал!

Тя избухна в сълзи, ала тъй като той не проговори, свенливо надникна между пръстите си. Това действие, което някога бе смятал за очарователно, сега го шокира като подхождащо единствено на тригодишно хлапе. Зашеметяващо чаровно хлапе, да го вземат мътните.

— Защо, по дяволите, ти е притрябвало да носиш визоново палто през юли?

— Искан да се гордееш с мен.

— Ходи ли в полицията?

— Не... изпаднах в такова състояние, че... просто обикалях с колата като побъркана... и накрая се прибрах вкъщи.

— Утре трябва да го направиш. Разкажи им всичко с подробности. За щастие палтото е застраховано.

— Да, скъпи... Мога ли да се надявам? — Една увиваща се като змия ръка обгърна раменете и се склочи около врата му. — Пуки ще купи ли друго на своята непослушна Барби?

Погледът на Пуки не изразяваше нищо. Той се опитваше да си спомни думите на Кристъл — малката Кристъл, която винаги толкова се радваше да го види; която винаги го посрещаше топло и приятелски. Какво беше казала? „Трябва да го направя петстотин пъти, за да имам

такова палто.“ Той се усмихна спокойно, почти всеопрощаващо на жена си и погали гладкото ѝ златисто рамо.

— Е, ще почакаме и ще видим, нали?

ТРЕТА ГЛАВА

В канцеларията си в управлението Барнаби стоеше пред един отворен прозорец, облечен в риза с къс ръкав. От близкия тенискорт се носеха лекото потупване на топката и от време навреме — някой укорителен вик. Главният инспектор прегледа за стотен път всички документи и се обади за кафе.

— И да не е в онази чаша с дебелината гадна жаба.

— Така ли? Смятах, че е сладка — каза полицайката Брайърли и недоволно изкриви устни.

— Е, аз не мисля така.

— Слушам, сър.

Барнаби прегледа всичко още веднъж. Даваше си сметка, че знае наизуст цялата информация, но се надяваше, че едно ново препрочитане би могло да покаже някое парче от пъзела в различна светлина, да противопостави на пръв поглед несъпоставими факти, да разкрие като че с факирски фокус нещо, което досега е било дълбоко покрито. Поне със стария Лъвлес /Лъвджой/ Леситър, който си имаше алиби за целия следобед, заподозрените ставаха с един по-малко.

Барнаби не пропусна да разгледа и хипотезата, че убиецът може да не е лично заинтересован, а да убива, просто за да предпази репутацията на партньора или партньорката си. Звучеше малко пресилено, но в случай че законната половина на партньора държеше финансовите юзди, това би могло да е вероятност. Парите са стояли зад много убийства. Парите и сексът. Неразривно преплетени. Във вечна връзка. И мотив за убийство от първото извършено убийство в историята на човечеството насам.

Бяха изминали два дни от погребението и Барнаби бе прекарал единия от тях в обсъждане смъртта на мисис Трейс с всички членове на ловната група с изключение на момчето от фермата и съседите-земевладелци, които бе оставил на Трой. Единствената нова информация бе, че по време на стрелбата Филип Кадел се е връщала към Тай Хаус, понеже била отегчена от всичките им ловджийски номера. Хенри изрази изненадата си, че тя изобщо е решила да ги

придружи. Филис на свой ред увери Барнаби, че преди това Бела доста я увещавала да излезе с тях. Като по-млада Филис е можела горе-долу да стреля и знаела как се държи пушка, но просто вече била изгубила интерес.

— Още в самото начало съжалих, че съм тръгнала с тях. Останах малко, но после реших да се откажа. Не исках да привличам внимание върху себе си и затова просто се измъкнах и тръгнах към къщи.

Още един пример за необичайно поведение. Вниманието на Барнаби се насочи към събраните документи и мис Симпсън. В деня на смъртта си тя също се е държала „нетипично“. Имаше ли връзка между тези два смъртни случая? Нямаше никаква логическа причина за подобна версия. Все пак обаче той не мажеше да я отхвърли напълно. Барнаби препрочете отново доклада от разследването, макар че вече го знаеше и отзад напред. Спомни си първоначалното си усещане, че има нещо странно, нещо недогледано, нещо, което нарушава целия пъзел; но до този момент всичко бе в такъв застой, че той се зачуди откъде ли се е зародил този първоначален импулс. Засега поне препрочитанията с нищо не бяха допринесли за подкрепяне или отхвърляне на това инстинктивно усещане.

Сутринта на втория ден той бе разговарял с Нора Уайтли в тактично освободения кабинет на директора на училището, където тя работеше. Бе слабовата жена с горчиво стиснати устни, която се бе облякла в неподходящи за нея младежки дрехи. Това, което имаше да му казва, бе тревожно.

— Напуснах Дейвид, защото се страхувах. Едва търпях женските му истории. Но поне така ме оставяше на мира. Но той беше абсолютен грубиян. Човек никога не знаеше кога ще го прихване нещо. Ту вечерята не била добра, ту колата не палела... Ако беше само за мен, щях да се примиря, но когато започна да тормози Джейми... Аз му казах да си върви и тъй като не искаше, му опаковах целия багаж, изнесох го отвън и смених ключалките. Но даже и тогава трябваше да извадя съдебно решение, за да спре да ни тормози.

— Той има ли достъп до момчето?

— Не. — На устните ѝ се появи суров, тъжен и все пак доволен израз. — Той пусна молба, но аз я блокирах. Борех се. Не бих му се доверила, защото не умее да владее юмруците си.

— А знаете ли дали в момента има... връзка с някого?

— Би трябвало. Дейвид не изкарва много без жена. Същински сексуален маниак е.

Когато тя изрече това, Барнаби си спомни първия път, когато го видя — той седеше близо до Катрин Лейси в кухнята на Тай Хаус. Тогава не се бе доверил на първото си впечатление. Прекалено много напомняше романите на Д. Х. Лорънс^[1]. И от онези прекрасни, макар и не особено ясни черно-бели филми от детството му: „Двойна компенсация“, „Пощальонът винаги звъни два пъти“. Имаше си всичко: красивата булка, неподходящият съпруг, сластолюбивият жребец. Толкова очевидно, такова клише. И все пак, все пак... Колко често очевидното се оказва истина?

Барнаби не виждаше смисъл да се преструва, че е разпознал признаци на вина, когато двойката усети присъствието му и се раздели. Уайтли изглеждаше потиснат и раздразнителен, Катрин — просто заинтригувана и загрижена. Момичето излъчваше студенина — в красотата ѝ имаше някаква чистота, граничеща с липса на сексуалност. Не му беше трудно да си представи как тя предлага тялото си на неговия законен собственик, след като връзката е официално скрепена — не задължително от любов, а по-скоро от някаква умерено силна любяща привързаност. Още по-трудно бе да си я представи човек отнесена от страст — и то от страст толкова силна, че да си струва рискуването на едно златно бъдеще.

Дейвид Уайтли бе нещо друго — аморален, егоистичен, а както се разбра, и жесток. На Барнаби не му беше много трудно да си го представи в ролята на убиец. Но интересното в смъртта на мис Симпсън бе, че не бе използвана сила, а лукавство. Освен това образът на управителя на фермата не се връзваше с характера на човек, на когото би му хрумвало да подчертава нещо в „Юлий Цезар“, а и той никога не би могъл с тези мускулести ръце и крака да се промъкне през прозорчето на избата. И най-главното — той не би извършил убийство, за да спаси нечия друга глава, освен своята.

Барнаби механично завъртя колелото на въртящия се бележник в друга посока. Не можеше да избегне сравнението с руска рулетка. Пет завъртания не водеха доникъде. Шестото би могло да ти пръсне мозъка. Той изпи до дъно кафето си, доволен, че не е видял нищо, наподобяващо живо същество в дъното на чашата, а само нормалната тъмна утайка. И тогава телефонът иззвъня.

Полицайката Брайърли каза:

— На телефона е някоя си мисис Суини, сър. Желаете да разговаря с някой, отговарящ за разследването на случая с мис Симпсън.

— Свържи ме с нея.

— Обажда се мисис Суини от „Блек Бой“. С кого говоря?

— Главен инспектор Барнаби.

— Да не би да сте онзи господин, който си поръча половин халба бира и сандвич със сирене?

— Точно така.

— Ами струва ми се, че трябва да наминете насам. Нещо много любопитно става у семейство Рейнбърд.

— Какво?

Гласът, който обикновено звучеше безизразно и мрачно, сега с положителност трептеше от възмущение.

— Не знам точно... Сякаш някой пее, само че не съм чувала такова пеене... а по-скоро виене, наистина. И това продължава от доста време.

По-късно Барнаби си спомняше много отчетливо този момент. Когато затвори телефона, го изпълни категоричното усещане, че машината на случая, която почти бе спряла, задръстена от алибитата, недоказани и недоказуеми показания, а от страна на най-малко двама души и очевидно желание за измама, сега отново се задвижи. Макар че все още не мажеше да знае с каква скорост ще набере сила тази машина или дали нечия ръка, засега неизвестна, няма да се опита да вкара клин в колелата с най-ужасяващи последици.

Сигурно поне петдесет човека стояха пред входната врата на „Транкилада“. Щом Трой спря двигателя, двамата с Барнаби чуха звуците. Ужасно, пронизително опяване. Мисис Суини излезе от тълпата и се затича да ги посрещне.

— Откакто разговарях с вас, натисках звънеца няколко пъти, но никой не излиза. Чувствах, че трябва да направя нещо.

Двамата мъже тръгнаха по пътеката. Никой не се опита да ги последва. Това само по себе си подчертаваше усещането за ужас, което се просмукваше в неподвижния горещ въздух. „Обикновено — разсъждаваше Барнаби — човек едва успява да ги удържи“. Той и Трой

застанаха точно пред вратата. Погребалният вой продължи. Барнаби се учуди как нещо привидно толкова неемоционално би могло да има такъв ефект върху душата на слушателя. Пеенето спря и пак започна с нечовешка отмереност, все едно че иглата беше поставена отново върху грамофонната плоча. След като тропанията му с чукчето отново се оказаха безрезултатни, Барнаби се наведе и извика през отвора на пощенската кутия:

— Мистър Рейнбърд... отворете тази врата!

Воплите се повишиха с един-два тона и почти заприличаха на писък, после внезапно спряха. Изведнъж тълпата замря. Барнаби отново потропа. Ударите отекнаха като изстрели из тихата улица.

— Да пробвам ли да отворя вратата, сър? — Трой бе превъзбуден. Погледът му шареше неотлъчно от хората, застинали край портата към Барнаби и къщата, а после обратно, като по този начин подчертаваше важността на своята позиция.

— По-бързо ще е през прозореца. Първо опитай да намериш някой отворен.

Когато Трой се затича към страничната част на къщата, Барнаби пак погледна тълпата. Те инстинктивно се бяха скупчили близо един до друг. Късите им и тумбести сенки падаха върху топлия паваж. Една жена беше с малко дете на ръце. Докато Барнаби ги гледаше, тя обърна детето към гърдите си, с гръб към бунгалото. Керамичният щъркел се бе втренчил безразлично в тях.

Барнаби се обърна отново към вратата и за първи път забеляза малка купчина гъби на стъпалото. Какво ли толкова задържаеше Трой? Забави се достатъчно, за да се изкачи и слезе от половин дузина прозорци. Главният инспектор тъкмо щеше пак да вдигне юмрука си, когато чу изщракване на резето и вратата се отвори. На прага застана Трой с поглед на сомнамбул. Нищо не каза — просто се дръпна встрани, за да влезе шефът му. Когато влезе вътре, Барнаби усети как кожата му настръхва, сякаш някой бе му хвърлил върху лицето ледена мрежа.

Прекося антрето, мина покрай един червен телефон, провесен на шнура, покрай стени и врати, нашарени с алени ивици, като оглеждаше всяка от стаите по пътя си и откриваше, че са празни. Търсеше източника на една тишина, по-ужасяваща от всички звуци. Откри го в дневната.

За миг се закова на прага и усети, че му се повдига от ужас. Навсякъде имаше кръв. На пода, по стените, по мебелите и завесите. Но най-много по Денис Рейнбърд. Сякаш се бе къпал в кръв. Лицето му блещукаше с червени следи от пръсти като индиански воин. Червенина бе сплъстила косата му и бе обвила като ръкавици ръцете му. Носеше червена прогизнала вратовръзка и риза с червени цветя. Коленете и обувките му бяха червени. Червени сълзи се стичаха по бузите му.

Барнаби се върна в антрето.

— Я не подпирай стените! Хващай телефона и задействай нещата.

Когато Дюй се насочи със сомнамбулна походка през коридора, Барнаби извика:

— Не този телефон, глупак такъв! Използвай нашия в колата. И не отваряй пак тази врата с голи ръце. Човек ще си помисли, че си в полицията от пет минути, а не от пет години.

— Извинявайте... — Трой извади носна кърпичка.

Барнаби се върна в дневната. Проправи си път към двете фигури в средата на стаята, като внимателно пристъпваше по онези неизцапани части от килима, които успяваше да открие. Как може от един човек да изтече толкова много кръв? Нямах ли нещо театрално в тази сцена? Приличаше на работа на някой твърде ентузиазизиран млад сценичен мениджър, хвърлял цели кофи червена боя, за да подготви обстановката за най-мрачната пиеса на ужаса. Най-странното бе, че въпреки стоварилата се върху него абсолютна неспособност на сетивата да възприемат този кошмар, Барнаби усети завръщането на някакъв спомен. Déjà vu^[2]. Но как бе възможно? Ако бе преживял в миналото си нещо, дери и бледо наподобяващо тази страховита сцена, излязла сякаш от дълбините на ада, разбира се, че не би го забравил, нали?

— Мистър Рейнбърд?...

Той се наведе и видя, с нов прилив на гадене, че само прегънатата ръка на Денис Рейнбърд придържа главата на майка му към раменете ѝ. Гърлото ѝ беше толкова дълбоко прерязано, че се виждаше синкавобялата жила на разсечената ѝ трахея. Дълбоки разрези браздяха лицето, врата и ръцете ѝ, а роклята ѝ бе дивашки разцепена.

Стаята бе в адски безпорядък: разхвърляни снимки и картини, възглавнички и украшения по пода, две преобърнати маси, телевизорът бе счупен. Сиви парчета стъкло бяха разтрошени по килима.

Барнаби отново каза:

— Мистър Рейнбърд.

Докосна го леко. Това движение изглежда задейства някакъв скрит механизъм и той започна тихичко да си тананика. Усмиваше се с лъчезарната широка усмивка на луд. Със суровото подобие на блаженство, което се ражда по лицата на оцелелите от земетресение или на родители, застанали пред горящата си къща. Денис Рейнбърд беше олицетворение на смазваща мъка и отчаяние.

Изминаха почти двадесет минути, след това се чу:

— Мили Боже...

Барнаби се изправи. На прага стоеше Джордж Булард. Държеше малко черно куфарче и се оглеждаше втрещен.

— Какво става, по дяволите?

— Внимавай къде стъпваш.

Погледът на доктора се спря за момент върху двете фигури — лицето му изразяваше смесица от съжаление и отвращение. После много предпазливо тръгна към средата на стаята. Приклепна и отвори чантата си. Барнаби го гледаше как срязва коравия яркочервен маншет на ризата на Денис Рейнбърд и хваща крехката му китка.

— От колко време е така?

— Тук сме от кажи-речи половин час. Към това трябва да добавим поне още половин час. Обади ли се за линейка, преди да дойдеш?

— Ъхъ. — Докторът светна в зениците на Денис. Те не реагираха дори и с примигване. — Трябва да е тук всеки момент.

— Жизненоважно е да говоря с него...

— За бога, Том, бъди разумен! Човекът е в шок.

— И сам го виждам. Не може ли да му дадеш нещо?

— Не. — Джордж Булард се изправи — Добре се е подредил, няма що.

— Каква е продължителността на такива състояния?

— Ден. Месец. Шест месеца. Няма начин да се разбере.

— Само това ми липсва.

— Съжалявам.

През дантелените пердета Барнаби видя, че линейката пристига, следвана от три полицейски коли. От тълпата се разнесе развълнуван шепот. Санитарите от линейката, може би привикнали към подобни касапници и с многогодишен стаж в изстъргването на хора от автомагистрала, изглеждаха по-малко шокирани от случилото се в „Транкилада“ както от Барнаби, така и от доктор Булард. Докато единият разговаряше с доктора, другият се опитваше да отдели Денис от майка му. Той подръпна лекичко китката на младия мъж, ала пръстите му се бяха впили в дясното рамо и лявата ѝ ръка толкова силно, сякаш се бореше за живота си, провиснал над някоя урва. Мъжът търпеливо разтвори пръстите му един по един и откачи палеца. Главата на мисис Рейнбърд се търкулна назад, закрепена за врата само с помощта на тънка кожичка. Торсът се прекатури и се плъзна по килима. Напевът на Денис внезапно затихна, после спря.

— Мислите ли, че може да ходи?

— Нека да опитаме. Хайде, изправи се, миличък.

Денис стана бавно. Едва се държеше на краката си, но продължаваше да се усмихва. Лицето му, което и без това си беше бледо, сега бе като на албинос поради пълната липса на цвят.

— Да го поизчистим ли малко?

— Съжалявам — намеси се Барнаби, — нищо не бива да се пипа.

— Добре. Да тръгваме тогава.

Тримата излязоха от стаята. Денис се бе отпуснал доверчиво между двамата санитарии като малко дете. Барнаби ги последва навън. Тълпата, чиито дори най-буйни очаквания бяха повече от оправдани, изигра перфектно ролята си — разнесоха се шумни ахкания и викове. Една жена възкликна:

— И като си помисля, че без малко да седна да гледам новините в шест!

— Можете ли да опаковате всички му дрехи? — обърна се Барнаби към санитарите. — Ще изпратя някой да ги вземе.

— Няма проблеми.

Главният инспектор се върна в дневната на Транкилада и завари доктора да се опитва да смъкне роклята на трупа, докато тръскаше един термометър.

— Какво мислиш?

— Ами... според мен е минал час... най-много час и половина.
— Събра разрязаните половини на роклята ѝ и добави: — Той сигурно е получил внезапен пристъп на пълно умопомрачение.

— Трябва да изпратя някого в болницата. Не искам Денис Рейнбърд да остава сам.

— Добре, Том, ти най-добре си знаеш. Но мога да те уверя, че това момче дълго няма да е в състояние нито да избяга, нито да си причини само нещо.

— Не се притеснявам, че може да си навреди. — Чу как екипът по разследване на местопрестъплението влезе в антрето на къщата. — Но може да се изпусне да каже нещо, което да ни помогне. Може дори да е видял нещо. Очевидно се е прибрал доста скоро след случилото се.

— Искаш да кажеш?... А-а, ясно. Изглежда си правя погрешни заключения. Както и да е — Денис или не — който го е направил, сто на сто е бил направо превъртял.

— Той ли?

— Ами — смръщи се докторът, — винаги е така, нали? Само мъж би могъл да извърши нещо от този род.

— Не смяташ ли, че една жена ще има физическата възможност?

— Физическа, да... предполагам... ако е разярена. Психически и емоционално... това е нещо друго. Жената, която може да го направи, трябва да е много особен тип.

Барнаби се ухили.

— Ах ти, Джордж, стар шовинист такъв!

— И дъщеря ми постоянно ми го повтаря. Както и да е. — Той се изправи, за да направи място на фотографа. — Предполагам, че убийците по принцип са особени хора.

— Невинаги. Де да беше така! Залавянето им щеше да е къде-къде по-лесно.

— Там ли е било открито тялото, сър? — попита фотографът.

— Мисля, че да — каза Булард.

Барнаби се съгласи с него и допълни:

— Мисля, че само я е повдигнал и я е хванал. Изобщо не смятам, че я е влачил. Тук има най-много кръв.

Доктор Булард пак огледа стаята и поклати глава.

— Кой би повярвал, че човек има четири литра и половина кръв?! При това в тялото ѝ е останала още.

Барнаби погледна яките крака на мисис Рейнбърд, които изглеждаха така подпухнали и жизнени, както преди два-три дни, когато бе разговарял с нея. Бяха боси. Единият позлатен пантоф, украсен с бели щраусови пера, лежеше, като по чудо неизцапан, в огнището. Другият не се виждаше.

Стаята започна да се пълни. Барнаби излезе в антрето, радостен да избяга от наситената остра миризма и се обърна към старшия полицаи на екипа по разследване на местопрестъпленията:

— Тук ще се прави ли разпределение на площта?

— За всичко е помислено. Хората ще дойдат след час. Отбих се и в техническата служба... за да ви заснемат всичко на видео.

Барнаби кимна и се озърна за Трой. На тротоара двама полицаи слагаха жълтата лента и тълпата, достигнала вече чудовищни размери, бе изтиквана на известно разстояние от входа. Въпреки появяването на Денис Рейнбърд, гледка достатъчно страховита, за да задоволи и най-вамперските очаквания, на места се чуваха недоволни мърморения при това пренареждане на силите. Трой, чийто нормален цвят на лицето се бе възвърнал, идваше откъм пътеката, обикаляща къщата.

— Къде, по дяволите, беше?

— Просто проверявах отзад, сър. Открих нещо малко необичайно.

— Много добре знаеш, че не трябва да тъпчеш с крака из местопрестъплението, сержант.

— Не съм тъпкал... вървах по циментовата пътека. Елате да погледнете.

Той поведе Барнаби към един малък кедров навес на няколко крачки от белведера. В този район пътеката и близкото до нея стъпало бяха мокри. Барнаби затърси капещ кран или повреден маркуч, но не откри такива.

— Искях да кажа... не е валяло от няколко дни, нали, сър?

— Така е.

Главният инспектор се вгледа през прозореца. На пода до косачката имаше огромна локва вода. Не се виждаха никакви съдове, от които би могло да има теч. Добре тогава, всички постройки извън къщата ще бъдат проверени. На този етап е безсмислено да се губи

време в безполезни догадки. Трой изглеждаше самодоволен и се надяваше да го похвалят — като кученце, което успешно е върнало пръчката. Беше много изнервящо.

— Сега по-добре ли се чувстваш? — попита нелюбезно Барнаби.

— Аз ли? — Сержантът го погледна първо с празен поглед, а след това отвърна притеснено: — Добре съм.

Задната градина завършваше с двоен плет от глог със зелена портичка в средата. Зад плета имаше тясна пътечка, заградена от плътна плетеница от диви шипки, лешници и девесил. Пътеката и последните няколко метра от градината можеха да се видят и от прозорците на горния етаж на номер седем, „Бърнам Кресънт“ — стъклени очи с пердетата от мръсна дантела. Мисис Рейнбърд едва ли е била доволна от този факт. Барнаби чу шум от приближаващи се стъпки и мина през вратичката.

— Добър ден, мистър Лейси.

— Опа! — Майкъл Лейси се закова на място и ги изгледа. — Ето ги и копоите на дружелюбното ни селце! Изскачаме иззад оградата, за да стряскаме невинните минувачи, а?

— Бихте ли ми казал къде отивате?

— Оттук е по-пряко за „Блек Бой“. Това, доколкото ми е известно, все още не се заклеймява като престъпление.

— Не е ли малко рано?

— Ако тропнеш по кепенците, веднага ще ти изкара бутилка или кана.

И преди Барнаби да може да му отвърне, той набързо се измъкна.

— Не му вярвам — измърмори Трой. — Даже не ни попита защо сме тук. Може ли така, след като половината село се е събрало пред къщата. Как е възможна подобна беззаинтересованост?

— Незаинтересованост. Няма откъде да знае за тълпата, ако идва право от Холи Котидж през гората и по „Чърч Лейн“.

— И все пак защо се измъкна така? — Трой стисна устни, преди да добави: — Обикновено убиецът се връща на местопрестъплението.

— Невинаги, сержант — отвърна главният инспектор. — Най-малкото при престъпления, незасягащи дома на убиеца. Опитът ти бе трябвало вече да те е научил.

— Но те са свързани, нали, сър? — продължи Трой. — Двата смъртни случая?

— О, да.

Двамата мъже се върнаха на циментовата пътека. През френските прозорци дневната се виждаше отлично. Тя изглеждаше претъпкана с хора, които на пръв поглед се въртяха безцелно. Ала Барнаби знаеше, че всъщност в момента правят описа и анализите. Днес дирите бяха пресни. Щяха да доведат до разкрития. Никой не убива, без да вземе нещо (обикновено неволно) от сцената на местопрестъплението. Или без да остави нещо.

Той се отправи към кухненската врата, спря пред нея, обърна се и огледа пътеката, по която бе дошъл. Няма нищо по-показателно за разкриване личността на един човек от неговата градина. Дори и сънищата не носят такова откровение. Класическата, проста хармония на мис Симпсън; хаотичното изобилие на мис Белрингър; докато тук... Той погледна показната оформеност на храстите, полянката, зелена като сукно на билиардна маса, езерцето с циментово ангелче, което пишкаше върху една пластмасова лилия. Тук цареше показна вулгарност в най-буквалния смисъл на думата.

Влезе в антрето. Чифт черни половинки се появиха точно над главата му и заслизаха по чамовите стълби откъм тавана, следвани от панталони от туид, риза с къс ръкав и брадясало, разгорещено лице.

— Свършихте ли горе? — попита Барнаби.

— Да. Има много отпечатъци. Макар че очевидно са от един и същи човек. Скоро ще разберем.

Барнаби се изкачи по стълбите. Стъпалата бяха около десет-дванадесет, широки и със солидна основа, съвсем различни от капризните алуминиеви фантазии, от които се пада толкова лесно. Входът бе разширен, без съмнение за удобство на мисис Рейнбърд, а от двете му страни имаше перила, вдигнати на около метър от пода. Барнаби се качи нагоре и Трой го последва.

Таванското помещение беше много голямо. Гредите не бяха боядисани, стените — бели; подът бе покрит с вълнен килим с цвят на овесена каша. От двете страни имаше по един кръгъл прозорец. Точно под всеки от тях стоеше обикновен дървен стол с подложка, на която имаше тетрадка и химикалка. На седалката на единия лежеше превъзходен бинокъл „Цайс“. Имаше два големи сиви шкафа за книги и това бе всичко. Барнаби, който очакваше или обичайния куп

вехтории, или просташки претъпкана барокова стая за почивка, се огледа леко изненадан. Взе бинокъла и погледна към улицата.

Пред него изскочи лице от тълпата, което се виждаше с поразително малки подробности. Широки пори, косми по носа, розови пластмасови ролки, венчелистчетата на цветята по един шал. Той фокусира обектива и пред него се разкри по-обширна гледка. Дворчето пред „Блек Бой“ сега бе претъпкано. С всяка измината минута спираха все повече коли. Сякаш всичко живо се бе събрало там. Гледката не беше от приятните.

— Изпразни тези шкафове, сержант. Започвай да сваляш долу вещите.

Той остави бинокъла и прелисти една от тетрадките, като произволно избра една дата. Прочете следното:

10.30 — Мистър и мисис У. пресякоха улицата от страната на пощенската кутия, за да избегнат мис Г. Явно наградата за най-добри тиквички от зеленчуковия фестивал все още предизвиква проблеми.

11.14 — А. се отби у мисис С. Остана там пет минути. При пристигането пазарската чанта беше празна, а когато си тръгна — натъпкана. Върна се вкъщи покрай пощата.

12.00 — Мисис У., мисис Г. и мис К. клюкарстваха двадесет минути зад пощенската кутия. Мис К. си тръгна първа. Глупава жена.

12.42 — Мистър и мисис Д. отиват на църква с рози.

13.00 — В двора пред „Блек Бой“ има седем коли. Няколко не са от района (следваха пет регистрационни номера).

15.20 — Мистър Я. се отбива в къщата на Д. Носи бутилка вино.

16.50 — Мисис Л. влиза с кола в гаража на У. (следва червена звездичка).

17.03 — Мистър Я. си тръгва. Пуска две писма. Връща се вкъщи.

Барнаби затвори тетрадката. Всекидневното занимание на мисис Рейнбърд не го изненада. Той никога не подценяваше онова, неизмеримо задоволство, което изпитват някои хора, когато знаят за всички дела на съседите си. Пламенният интерес към чуждите работи му се струваше чисто човешка характеристика — не чак дотолкова укорителна, за да се нарече недостатък, още по-малко пък грях. Ако той самият не се занимаваше постоянно с поведението на другите хора, не би вършил добре работата си. Видя как Трой се смъква през отвора на тавана, издърпвайки куп папки с писма след себе си.

Не. Онова, от което се интересуваше Барнаби, не бе разкритието, че мисис Рейнбърд е наблюдавала човешки създания вместо птици; по-важното бе какво е правела тя с така получените знания. „Стаята изглежда доста пуста, почти безкомпромисно функционална“, помисли си той, докато събираше останалите папки, тетрадките и се приготви да последва Трой. На долния етаж цареше атмосфера на пищна разточителност, но това място бе нещо друго. Барнаби се огледа за последен път и разбра — това място приличаше ни повече, ни по-малко на работна канцелария.

[1] Д. Х. Лорънс (1885–1930) — англ. писател, автор на романи, разкази, поезия, пиеси, есета и пътеписи. Особено популярен със скандалния за времето си роман „Любовникът на лейди Чатърли“. — Б.р. ↑

[2] Вече видяно (фр.). — Б.р. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Подвижната станция тъкмо беше пристигнала и предизвика доста вълнение. Товарният камион се оттегли. Хидравличната машинария забръмча, към земята се спуснаха четири крака, бронята бе поставена на място. Един мъж от тълпата извика:

— Супер... и библиотеката дойде. Донесохте ли си книгите?

Последва силен смях. Една жена каза:

— Роби — бягай вкъщи и кажи на майка си, че кацнаха марсианци.

Инсталираха генератор и кабели, свързаха линия с пощата.

Щом Барнаби се приближи до тротоара, бе сгачен от белия тренчкот, този път завършващ с мека шапка, от „Костън Ехо“.

— Господин главен инспектор, ще направите ли изявление за пресата?

— Засега — не.

— Обществеността има право да знае. — Мили Боже! Диалог от американски филм! — Вярно ли е, че е било извършено изключително ужасяващо убийство?

— Докладвано е за съмнителна смърт, да.

— Хайде де, зарежете това, инспекторе. Какво записахте в докладите?

— Моля... О, моля ви!... — Едно момиче с касетофон застана точно пред него. — Вие ли отговаряте за случая? — Едва дишаше и бе толкова въодушевена, сякаш отиваше на купон. — Местното радио — добави тя, набутвайки безжичен микрофон под носа му. — Ако сега ми кажете нещо, то ще е главното събитие на новините в седем.

— Голяма работа — измънка Трой.

— Вече определен ли е служител за връзки с обществеността по делото? — изкрещя един репортер, който се набута пред момичето.

— Не. Оставете ни на мира — каза Барнаби, разбута ги и отмина.

— Но, инспекторе...

Докато Барнаби се отдалечаваше, чу как един човек от селото (онзи, който се бе пошегувал за библиотеката) се възползва от редкия

шанс да се прочуе.

— Ох, беше ужасно! Ужасно! — изкрещя той към микрофона. — Синът го е направил... излезе целият в кръв. Отведоха го в една линейка. Смятат, че има мозъчно разстройство. Той е обратен, нали разбирате... на такива като него се случва...

— Но кой е бил убит? — попита момичето.

— Ами... очевидно майка му, нали така? — Той се огледа сияещо. — Снимат ли ме с камера?

Барнаби подреди внимателно папките в багажника и го заключи.

— Бързо надушват работите — отбеляза Трой.

— Да, винаги има по някой кореспондент от селото за местната жълта преса. Пишат за Женския институт и изложенията на цветя. Не съм изненадан, че са се свързали с медиите.

Тръгна забързано надолу по „Чърч Лейн“. Трой едва успяваше да го стигне.

Когато стигнаха дървения пътепоказател на пътя към Геслър Тай, Трой попита:

— Веднага ли смятате да сгащите заподозрените, сър?

Барнаби не отговори. Дишаше бързо, лицето му бе зачервено, устните — стиснати. Вчерашният ден бе толкова безинтересен и скучен, а ето че сега, с убийството на мисис Рейнбърд, случаят придобиваше нов живот, богат на свежи прозрения и възможности. И въпреки че все още не можеше да види лицето на убиеца, дирите му ставаха все по-отчетливи и подсказваха, че не е много далеч. Барнаби усещаше, че плячката му вече не подтичва радостно, присмивайки му се през рамо, а пълзи по собствените си стъпки, мята се безпомощно и чувства как разстоянието помежду им намалява безмилостно.

Преди години, когато приятното въодушевление на този отключващ момент по всеки случай го заливаше постепенно или пък го връхлиташе внезапно, Барнаби ставаше изключително потиснат и нещастен. Бе чувствал тази своя роля — ловец на хора — като основна. Известно време се опитваше да работи по-хладнокръвно. Преструваше се, че този прилив на вълнение, когато примката се затяга, всъщност не съществува. Или ако го има, то това не е нищо срамно. Когато този му начин на работа се провали, той премина през период от няколко години, в който игра ролята на безразличен, като пренебрегваше или разярено отричаше предишната си интуитивност.

Плячката е измет. Престъпниците разбират само от едно. Отпуснеш ли им и сантиметър, ще ти прережат гърлото. Затова трябва да си наясно с тях.

Постепенно го повишаваха. Вършеше добра работа. Трима от заловените през този период отидоха на бесилото. Оказваше му се много уважение, най-често от хора, които ненавиждаше. Но както тази черупка от презрение и омраза към престъпника се втвърдяваше около него, така и необяснимо растеше самоненавистта му, докато накрая дойде денят, когато почувства, че е по-добре да умре, отколкото да бъде човека, в който бавно се превръщаше.

Беше отишъл при Джордж Булард с неясни оплаквания като стрес и главоболие и тогава, без да задават много въпроси, му дадоха един месец отпуск. Прекара времето си в градинарство, рисуване с акварели, разговори с Джойс. В края на месеца бе наясно, че не съществува друга работа, която иска да върши и че черупката е непоправимо счупена.

И така, върна се и продължи: отначало неуверено (макар и никога некомпетентно) и осъзна, че липсата на бързи и крайни мнения по злободневни въпроси го прави скучен в очите на някои негови бивши колеги, които обикновено имаха излишък и от двете. По това време прекалено силно реагираше срещу предишната си суровост, ненавиждаше необходимостта от порицание и дисциплина. Сбъркаха това със слабост. Той постепенно поправи това погрешно схващане. И сега вървеше по прашна пътечка в провинцията, като правеше, в известен смисъл, пълен кръг. Полицай, който нито се гордееше, нито се срамуваше от работата си, навлязъл в последната фаза на своята кариера и на едно преследване на убийци, който се чувства развълнуван от това и приема вълнението като обикновен житейски факт. Като част от съдбата си. Трой докосна ръката му.

Бяха на половината път по прашната пътечка, водеща към Холи Котидж. Барнаби спря и се послуша. Някой крещеше. Думите бяха пропити с гняв и не се чуваха ясно. Дватамата се придвижиха тихо напред и се скриха зад високата ограда, откъдето продължиха до отвора за преминаване на коли. Приблжиха къщата под сенките на дърветата. Един прозоречна приземния етаж беше широко отворен. И думите вече се чуваха ясно:

— Но ти трябва да дойдеш, Майкъл... Трябва!...

— Не ми казвай, че трябва. Не бива да искаш от мен да присъствам с карамфил под носа и двойка проклети сватбени свещи, да те гледам как се продаваш на човека, предложил най-високата цена.

— Не е така. Не е честно да мислиш така. Аз наистина го харесвам. И защо не? Та той се грижи за нас вече толкова години.

— Никога не бях чувал толкова сантиментални глупости, събрани на куп. Иде ми да повърна. Сигурно си хвърлила доста прах в очите на бедното копеле.

— Това е лъжа! Той е наясно с всичко... не съм се преструвала за нещо, което не чувствам. Ще бъда добра съпруга.

— Господи! На твоята възраст — и обвързана с някакъв си нещастен инвалид!

— Ти просто не можеш да разбереш! За тебе е различно. Теб те интересува само работата. Винаги само това те е интересувало. Щом си в състояние да рисуваш — останалият свят спира да съществува. Но аз не съм такава. Не ме бива много в нищо конкретно. Не съм обучена за нищо. Нямам пари — дори нямаше да имам и дом, ако не беше Хенри. За Бога, Майкъл, какво толкова лошо има човек да иска сигурност...

— Ние си имаме сигурност. Той никога не би ни изпъдил. Толкова е влюбен в теб, че можеш с години да го въртиш на пръста си.

— Но аз не искам да живея в това влажно, мрачно място. Мразя го.

— Е, поне не се продаваш евтино. Тай Хаус и пет хиляди акра. Чудя се защо не тръгнеш по улиците и не заработиш нещо?

Чу се шум като от схватка. Майкъл Лейси извика:

— Проклета кучка!

Катрин изпищя. Барнаби придърпа сержанта зад китка лиственици. След секунди Катрин Лейси излетя покрай тях с разкривено лице; издаваше приглушени, задавени звуци и изчезна по пътеката към „Чърч Лейн“. Вратата на къщата се тресна и за момент Майкъл остана на входа, като се оглеждаше нерешително. После се обърна и закрачи към гората зад къщата, като яростно срита един паднал клон от пътя си.

Когато той изчезна от погледа им, Барнаби се приближи до къщата, отвори предната врата и се промъкна вътре. Трой, който едва

скри изненадата си, го последва. „Ако аз бях предложил подобно нещо“, помисли си той, „щях да бъда порядъчно смъртен.“

Стояха в преддверието; влагата и хладът се просмукваха в костите им. Напълно естествено изглеждаше тези стени да са били свидетели на горчиви думи, сълзи и мъка. Барнаби чувстваше, че всяко щастие, случайно затворено в подобна обстановка, не би имало шанса да се развие и процъфти, а като орловите нокти до входа би се задавило и задушило от силата на отчаянието. Той се запъти към кухнята. Не бе особено привлекателно помещение. Уредите бяха евтини и изглеждаха износени. Няколко черги бяха застлани направо върху студения и неравен тухлен под. Половин консерва спагети и нескопосано отрязана дебела филия хляб лежаха на дървената маса, заедно с висока чаша, канче за чай и половин бутилка мляко, вече пресечено. Навсякъде имаше мухи.

Стаята до кухнята срещу предния вход на къщата имаше тръстикова рогозка, маса, четири стола, лавица с книги, канапе за двама и телефон. Втората стая на приземния етаж беше заключена.

— Там рисуваше, когато дойдохме, нали?

— Да.

Барнаби се опита да я отвори, после се отказа.

— Нищо не можем да направим без заповед. Вече достатъчно нарушихме правилата.

„Напълно е прав“, помисли си Трой и последва шефа си по незастланите стълби. Не можеше да разбере защо изобщо обикалят из къщата. Та нали целта на идването беше да се провери алибито на Лейси за този следобед?

— Колкото повече знаеш за един заподозрян, сержант, толкова повече козове държиш. А това включва и опознаване на жилището му.

Трой примига притеснено, стреснат от телепатичната връзка. Нещата се развиваха доста тревожно. Ако човек не може да нарече своите си мисли свои, има опасност да си остане сержант цял живот.

Имаше три спални. В най-малката се виждаше единично легло, гардероб и шкаф с чекмеджета. Леглото беше оправено и изпънато перфектно, като болнично легло. На възглавницата имаше една прилежно сгъната нощница. Гардеробът бе почти празен и по шкафа имаше тънък слой прах. Китка диви цветя в буркан излъчваха лек

аромат. Барнаби отново си спомни стръкчетата орлови нокти, които се бореха за живот в копривата.

Съседната стая бе доста по-голяма, празна, само с едно малко старомодно легло, два плетени стола и градинска маса.

— Сигурно тук е спяла бавачката — предположи Трой.

Третата стая, най-голямата от трите, явно принадлежеше на Майкъл Лейси. Леглото не бе оправено, чаршафите бяха омотани, една от възглавниците — на пода. На една мръсна маса до леглото имаше сиво, вкиснало кафе, до него екземпляр от „Животът на художниците“ на Базари и пакет „Житан“. Усещаше се остра миризма на цигари, примесена с мирис на застояла пот. Единственият стол бе украсен с една риза и чифт мръсни боксерки. Сержант Трой, „изрядно чист всеки ден“, както го хвалеше съпругата му в местната пералня, вирна нос и подсмръкна.

— Малко е немарлив — каза той, когато пак слязоха в антрето. — Оставя вратата отключена.

— Не съм сигурен — отвърна Барнаби, леко открехна външната врата и се огледа внимателно, преди да излезе. — Единствената стая, в която може би има нещо за крадене, е здраво залостена.

— Великите произведения на изкуството ли? — изхили се подигравателно Трой, докато вървяха към живия плет.

— Мислех си за самите платна — те са страшно скъпи. Боите също. Но, разбира се, може да прави и като Кийтинг.

— Като кого, сър?

— Том Кийтинг. Много добър фалшификатор.

— Е, каквото и да прави, явно няма голям успех. Виждал съм семейства на социални помощи, които живеят по-добре. Даже няма телевизор.

— А от това по-ниско човек не може да падне.

Трой погледна подозрително главния инспектор, ала изражението на Барнаби си остана невъзмутимо. Когато стигнаха кръстопътя на „Чърч Лейн“ и „Улицата“ видяха, че пристигат още полицейски коли. Тълпата, сега значително набъбнала поради завръщането на местната работна сила, бе настойчиво умолявана да се отдръпне или да се прибере у дома си. Барнаби се зачуди колко ли време ще бъде необходимо за столичните вестници да научат историята. Появата на двамата мъже предизвика шепот от догадки —

шепот, който се превърна във високо жужене, когато Барнаби и Трой завиха към къщата на Леситър. Фактът, че всеки от селото скоро ще бъде разпитан — нещо, което селяните добре осъзнаваха — в случая като че ли нямаше никакво значение. Полицията отиваше точно при семейство Леситър. Леситър, които по някакъв начин, макар и засега неизвестен, бяха очевидно свързани с престъплението.

Когато Барнаби отново застана под розата „Мадам льо Култр“ и погледна през прозореца, той пак видя Барбара Леситър. Този път тя обаче не изглеждаше изплашена и разбита, а бе заела бойна стойка. Лицето ѝ не се виждаше — само силно изпънатите рамене и ръцете с яростно стиснати юмруци. Чу Леситър да вика:

— Снощи в леглото пя друга песен.

— Това беше снощи!

Тя тръсна глава, когато изкрещя отговора си. И Барнаби зърна напрегнатия ѝ, ядосан профил.

Трой повдигна жълтеникавочервените си вежди и измърмори:

— Лошо, много лошо.

После натисна звънеца.

Влизането в дневната бе като навлизане в бойно поле. Мирисът на последните два залпа висеше неподвижен и трептящ в задушната атмосфера. Барнаби им даде секунда, за да се увери, че и двамата са чули за смъртта на мисис Рейнбърд.

— Ужасна работа, ужасна! — викна Леситър. — Разбрах, че главата е разсечена от брадва. Предполагам, че е получил някакъв пристъп... Денис имам предвид. Поне — добави той с презрително свиване на устните, — този път никой не може да ме обвини в погрешно издаден смъртен акт.

И двамата Леситър погледнаха с интерес полицаите, без съмнение радостни, че могат да си поемат дъх. Докторът обаче не успя да си почине дълго. Барнаби го попита къде е бил между три и пет следобеда.

— Кой, аз ли? — Той се опули насреща им, а руменият му тен се превърна в червено-кафяв. — Какво, за Бога, има общо с мен всичко това?

— Всички ги разпитват, когато има убийство, скъпи. — Барнаби се зарадва, че никой досега не го бе наричал „скъпи“ с такъв тон. — Какво ти става, за Бога?

— Нищо. — Той се премести към писалището си. — Много добре, инспекторе. Аз... бях на посещение при един частен пациент. С готовност ще ви запиша името и адреса му. — Надраска нещо, откъсна листчето и се насочи към Барнаби, за да му го подаде, ала съпругата му се втурна напред и го сграбчи от ръката му. — Барбара!

Тя прочете името и го подаде на Барнаби. Изглеждаше спокойна, но очите ѝ заблестяха като натрошени диаманти.

— А вие, мисис Леситър?

— Аз бях в спортния ми клуб в Слау... „Абракас“, ако искате да проверите. Там хапнах салата, после имах сауна и масаж. Бях там до около три и половина, после обиколих по магазините. Прибрах се в пет и половина.

— Благодаря ви. Мис Леситър у дома ли си е? Бих искал да говоря и с нея.

— Не. Разминахме се в антрето, когато пристигнах: Тъкмо излизаше и изглеждаше доста странно.

— В какъв смисъл?

— Ами, ако беше някоя друга, а не Джуди, тогава бих казала, че е била с любовник.

— Звучи страшно злобно дори и от твоята уста — изпусна се Леситър и веднага съжали, като улови блясъка на задоволство върху лицето на Трой.

— Тя ми отпрати възторжена усмивка — между другото за първи път, откакто се нанесох тук — и каза, че отива с колата до Хай Уикъм, за да си купи нова рокля, преди да са затворили магазините. Кое то също беше странно. Никога не съм забелязвала да проявява и най-малък интерес към дрехи. Кое то си е съвсем обяснимо, като се има предвид тази нейна фигура — като двоен пудинг с лой.

„Каквото и да има на онова листче хартия, помисли си Трой, то я направи много нагла“. Днес тя не приличаше на мъжката мечта, излязла от страниците на някое списание. Линиите на лицето ѝ под бронзовата пудра изглеждаха още по-дълбоки, очите ѝ — сурови, а косата ѝ толкова нееластична, че изглеждаше напълно изкуствена. Дори и заобленостите ѝ изглеждаха неестествени и груби.

— Някой ще се отбие по-късно, за да разговаря с дъщеря ви, сър — измърмори Барнаби и им пожела приятна вечер.

Вратата зад тях едва се бе затворила, когато Тревър Леситър се обърна към жена си:

— Надявам се не очакваш...

— Ти, мръсна гад!

— Не смей да ми говориш така! Нямахте да съм принуден да ходя по места като „Каза Нова“, ако ми беше истинска жена.

— Можех и да съм ти повече от жена, ако имаше и най-малката представа как да подхождаш към мен. Направо си за okayване!

— Тях поне ги е грижа за мен. Кристъл винаги...

— Грижа ги е за теб ли? Сигурно ти се хият до припадък зад гърба ти.

— Откъде, по дяволите, знаеш толкова за това място? Изненадан съм, че изобщо си чувала за него.

— Говорят за това в „Амбраксас“, ако толкова искаш да знаеш. Някои от поодъртелите чанти ходят там да се подмладяват.

— Ама не става, нали, Барбара?

— Какво?!

— Подмладяването. Искам да кажа, че точно сега наистина изглеждаш на твоята си възраст. Това беше една от първите лъжи, които ми наговори, нали така? За възрастта си. Господи — днес направо ми се отвориха очите! Имам чувството, че те виждам за първи път.

Барбара се насочи към прозореца, внимателно си избра цигара от сребърната кутия и я запали. После се обърна към него и издуха плътна струя дим.

— Е, това се отнася и до двама ни, съпруже мой — каза тя и разкри зъби в безмилостна усмивка. — Отнася се и до двама ни.

ПЕТА ГЛАВА

Дейвид Уайтли отвори вратата на къщата си — беше с работните си панталони, риза с петна от пот и държеше водна чаша пълна с уиски. Въведе ги в дневната и изключи гърмящата уредба („Мост над неспокойната вода“ на Саймън и Гарфънкъл). Покани ги да седнат и предложи на Барнаби „малко Джеймсън“. След като предложението му бе отхвърлено, той пресуши чашата и си сипа втора. Ръката му бе твърда като скала. Гласът му беше спокоен и ясен, и въпреки че докато бяха там, изпи и трета чаша, нито движенията на ръцете, нито гласът му се промениха.

— Знаете ли какво се е случило, господин Уайтли?

— Да, спрях с колата и питах един от насъбралите се пред „Блек Бой“. Сборище от вампири.

Барнаби го попита какво е правил следобеда. Уайтли седеше в един дървен люлеещ се стол и се поклащаше напред-назад, докато ги изучаваше. Фигурата му бе несъвместима с това традиционно убежище за старите и немощните. Имаше нещо изключително властно в неговата мъжественост, в светлата му красота и грубоватата сексуална привлекателност. За него най-подходящо би било сравнението с някой езически бог, който опложда и съживява земята.

— Наблюдавах самосвала до към три-три и половина... — каза той, — после закарах един комбайн до Геслър Тай. След два-три дни ще започнем жътвата. Вероятно няма да е в събота — нали ще има сватба. По-скоро в неделя.

— В неделя?

— О, да. Започне ли жътвата, край на почивните дни.

— Вие изобщо познавахте ли мисис Рейнбърд?

— Само съм я виждал. Не общувам много с хората от селото. Ако изобщо... се срещам с някого, то е в кръчмата „Бул“ край пътя към Геслър. Или в Костън.

— Но не по-близо до дома? — деликатно измърмори Барнаби.

— Не. Знам какво сте си помислил онзи ден, инспекторе. Кухнята на Тай Хаус. Но не е така, повярвайте ми. Поне за момента не.

Да ви кажа, не мисля, че нашата Кейт е толкова студена, за каквато се представя. Пак ще опитам, когато вече е омъжена и спокойна.

„Този няма нужда да посещава «Каза Нова»“, помисли си Трой, като по изключение си призна, че може да съществува и друга мъжка персона, почти толкова привлекателна за жените, колкото неговата собствена.

Барнаби огледа стаята и забеляза на камината една детска снимка, чието стъкло представляваше мрежа от пукнатини.

— Когато се срещнахме в кухнята, останах с впечатлението, че нещо ви е потиснало — каза той.

— Мен ли? Сигурно се шегувате. Мен нищо не може да ме потисне. — Погледна предизвикателно Барнаби. — Доктор Джеймсън лекува всички болести. — Вдигна чашата си, но размисли и поне засега се отказа.

„Уайтли е от типа мъже — помисли си главният инспектор, — които използват загубата на детето си, за да предизвикват състрадание в играта с женския пол, но които никога не биха признали бащинската си привързаност пред представител на собствения си пол.“

— А след като закарахте комбайна? — продължи разпита той.

— Отпътувах обратно към Тай Хаус с „Ленд-Роувъра“, взех горкото куче на мис Симпсън и го закарах при ветеринаря. Катрин не искаше той да идва в къщата. Според мен това отдавна трябваше да сме го направили, обаче тя продължаваше да се опитва да го храни. След това...

— Един момент, мистър Уайтли. Бяха ли си мис Лейси и мистър Трейс у дома, когато взехте кучето?

— Да.

— По кое време казахте, че е било това?

— Май някъде към четири и половина-пет. Само зърнах Катрин. Когато влязох, я видях да тича нагоре по стълбите — предполагам да не ме види как го отвеждам. След като оставих кучето, се прибрах тук, сипах си питие и вие се появихте.

— Той притежава и силата, и ръста за такова нещо — каза Трой секунди по-късно, докато пресичаха пътя и се отправяха към Тай Хаус. — А в такова голямо имение като на Трейс кой би могъл да знае къде е той през половината от времето? Всъщност помислих си го, сър...

докато го разпитвахме за първото убийство... нали знаете, двойката в гората. — Окуражен от мълчанието на Барнаби, той продължи. — Искам да кажа, какво би го спряло да отдели половин час за едно бързо чукане, когато е на мили разстояние откъдето и да е? Вземете днешния ден... може да е оставил за малко самосвала или да е забутал комбайна в най-близкото поле, вместо да го закара в Геслър Тай, върнал се е в селото и е очистил мисис Рейнбърд. Жалко, че нямаме никаква представа за мотива.

Барнаби, който имаше даже доста добра представа за мотива на убиеца, пристигна за пореден път в оранжево-розовата къща на Трейс. Катрин Лейси отвори вратата. Изглеждаше много бледа и даже и да не бе станал свидетел, на неотдавнашната сцена в Холи Котидж, Барнаби пак щеше да се досети, че скоро е плакала. Ала тъгата не бе сложила отпечатък върху забележителната ѝ красота. Виолетовите ѝ очи изглеждаха много големи, пълни със сълзи. Носеше безупречно бяла ленена рокля и сандали без ток. Погледна ги тъжно и каза:

— Заповядайте, ние сме в кухнята.

Когато главният инспектор влезе, Хенри завъртя количката си и прекоси стаята.

— Какво всъщност се е случило, Барнаби? Не може да е истина, че момчето на Рейнбърд е нападнало майка си?

— Истината е, че мисис Рейнбърд е убита, сър. По особено жесток и отблъскващ начин.

Хенри се обърна слисано към годеницата си.

— Виж, скъпи — гласът ѝ звучеше нежно, но решително, — сега... не можем... просто трябва да изчакаме.

— Катрин смята, че трябва да поотложим венчавката. Нелепо е. Поканили сме сто души. Доставкаите са уредени. Утре ще разпъваме голямата палатка. Къщата е пълна с подаръци...

— Имах предвид за седмица–две. Докато тази ужасна история се позабрави. А може би дотогава Майкъл ще промени решението си и ще дойде.

— Откога твоят брат... — избухна той. Барнаби си помисли, че за Хенри Трейс не е характерно да признава съществуването на семейни недоразумения, а още по-малко пък да го показва пред съвсем непознати хора. Днес той изглеждаше по-стар. Под очите му имаше

кафеникави сенки, изглеждаше разсеян. — Не искам и да чувам за това, Катрин! Изключено! Все пак, това няма нищо общо с нас.

— Мога ли да попитам и двама ви какво правихте днес следобед, мистър Трейс?

— Ние ли? Ами организирахме нещата за събота — отговори Хенри. — Днес не ходих в офиса. Сутринта двамата с Катрин подреждахме сватбените подаръци в голямата трапезария, после обядвахме и накрая решихме къде ще сложим палатката, после Катрин отиде за гъби...

— За гъби ли? — Барнаби си спомни малката купчинка на входа на Транкилада.

— Да. Има някои от онези плоските недалеч от Холи Котидж — каза момичето, — а също и пачи крак. Имат превъзходен вкус. Не като ония ужасии, дето се продават из магазините. Искях да приготвя омлет за вечеря.

— Такива имаше и пред входа на мисис Рейнбърд.

— Да — тъкмо щях да стигна и до това. Последния път, когато я видях...

— Кога беше това?

— Вчера на събранието на Енорийския съвет. Даде ми рецепта за гъби с кетчуп и аншоа и аз ѝ казах, че когато пак събера, ще ѝ донеса няколко. И аз отидох там и почуках, но никой не отвори, и тогава ги оставих на стълбата и си тръгнах. Сега просто не мога да не мисля за това... Може би дори... Но беше толкова тихо... Помислих си, че е излязла, разбирате ли. — Тя повтори думите си, изведнъж гласът ѝ изневери и тя изплака: — Помислих си, че е излязла!

— Кейт — подаде ѝ ръка Хенри.

Тя я стисна и през плач занарежда:

— Всичко се обърква... Точно както ти казах оня ден... Всичко ни се изплъзва.

— Хайде, скъпа, трябва да престанеш. Моля те! Говориш глупости.

Барнаби отиде до масата с гъбите. Взе една и я помириша. Кошницата бе голяма и само наполовина пълна, но все пак в нея имаше доста гъби.

— Сигурно доста време ви е трябвало да съберете толкова много?

— Не чак толкова. Мисля, че някъде около половин час.

— А кога беше това?

— Тръгнах оттук... в колко часа беше, скъпи? Към три и петнадесет и се върнах четиридесет и пет минути по-късно...

— Казвате, че растат близо до Холи Котидж. А случайно да сте се отбивала там?

— Да, влязох в къщата. Мислех, че Майкъл може да... — Спря, улавяйки погледа на Хенри. — Както и да е, беше загуба на време, защото него го нямаше.

— Това преди или след като брахте гъбите ли беше?

— След това.

— С други думи между четири и четири и половина?

— Май да.

Тя не спомена по-късното си посещение и драматичната разправа и тъй като времето на отиването ѝ там нямаше отношение към настоящия разпит, Барнаби също сметна за ненужно да я споменава. Нямаше никакво съмнение, че Хенри няма да го одобри.

— А вие бяхте ли тук, когато мис Лейси се върна?

— Да. Бях със Сам... момчето, което се грижи за поддръжката и помага в градината. Разопаковах розите на Катрин, а той смесваше торф и костно брашно, за да подготви почвата. Направихме си чай. Кейт позвъни в къщата на Филис да провери дали не иска да се присъедини към нас, но тя предпочете да продължи със закачането на пердетата и разопаковането на вещите си.

Барнаби попита:

— Мис Кадел окончателно ли се премести, сър?

— Не съвсем. Тази вечер ще спи тук. Мисля, че за последен път.

На Барнаби му беше трудно да различи смесицата от емоции в гласа на Трейс: облекчение, задоволство и нещо повече от обичайното безпокойство.

— Може би ще бъдете така любезен да ни посочете пътя към къщата? — попита главният инспектор.

— Малко трудно е за обяснение — каза Катрин. — Аз ще ви заведа дотам.

Когато тръгнаха, Барнаби каза:

— Мис Кадел ще оставя на вас, сержант. Вие знаете какво ме интересува. А после отново пробвайте в Холи Котидж. Ще бъда на

местопрестъплението. Елате там, когато свършете.

Проследи ги с поглед как прекосяват ливадата към тополовата горичка; раменете на момичето бяха леко приведени, а вечерният бриз развяваше тъмните ѝ коси. Трой вървеше до нея малко по-близо от необходимото, засипвайки я с поток от думи, ако се съдеше по светналия му от оживление профил. От време на време подръпваше черния си кожен блузон и приглаждаше косата си. Барнаби тръгна обратно към Транкилада.

Там кипеше работа. Вече бе приключило основното събиране на улики. Полицаят, отговарящ за резултатите, бе отбелязал доста подробности. Всичката кръв се оказала на мисис Рейнбърд. Под ноктите ѝ имало влакна, което предполага, че убиецът е бил с някакъв чорап на главата. Сапунът в банята бил зацапан с кръв, следователно някой се е мил.

Барнаби влезе вътре и нареди на инспектор Мофат да се заеме с връзките с обществеността. Тъкмо свърши това, когато навън спря микробусът с видеотехниката и един униформен полицай се появи при тях с думите:

— А, вие сте се върнал, сър. Имате съобщение от някаква си мисис Куайн. Каза да ви предам, че видяла някой си Майкъл Лейси да приближава към къщата откъм горичката и да се държи много подозрително...

— Всъщност и ние видяхме мистър Лейси в горичката, но се държеше по напълно обичаен за него начин. Благодаря все пак. Отнесоха ли тялото?

— Тъкмо го изнасяме, сър — отвърна полицаят, но обясненията му бяха напълно излишни — ахканията и мърморенията се чуваха поне на километър.

— Вече във външните постройки ли сте?

— Все още не, сър. Току-що започнахме с кухнята.

— Добре.

Барнаби напусна къщата, насъска репортерските хрътки (двамата, които бяха там отпреди, плюс нови петима и един телевизионен екип) към инспектор Мофат и се върна при колата, за да изчака Трой. Грабна колкото можа от папките на мисис Рейнбърд, които бяха в сантиментално розово и синьо и една от тетрадките, заключи се на задната седалка и започна да чете.

Първо прегледа тетрадката. Всяка страница приличаше много на предишната. Хора, обозначени само с инициали, на места украсени с червена звездичка. Изглежда, никой не е правил нищо необичайно.

Разхождали се, разговаряли, ходили на гости, използвали телефонната кабина. Всеки от тях прихванат от вездесъщия поглед на силните лещи на мисис Рейнбърд.

Барнаби остави тетрадката до себе си и започна с папките. Веднага разбра, че първоначалното му предположение за тавана се оказва правилно. Очевидно мисис Рейнбърд е имала разумен подход към заниманието си. Барнаби се поколеба дали да не използва думата „марксистки“, за да опише такова индивидуалистично, антиобществено занимание като изнудването, но без съмнение исканията на жената са били повече от разумни. Хората са плащали колкото могат. От всекиго според възможностите.

Един човек доставял (Барнаби се върна назад и го провери) яйца и зеленчуци два пъти седмично през последните десет години. Друг пък дървен материал. Преди няколко месеца тези доставки секнали и мисис Рейнбърд бе теглила черта отдолу с дамите: „Починал“. „Бедният човечец“, помисли си главният инспектор, като се зачуди какво ли прегрешение е извършил старецът. Вероятно нищо твърде ужасяващо. Представите за добро и зло в едно малко селце, особено сред по-възрастните му жители, често изглеждат старомодни на по-младите хора. Той отвори друга папка. Две лири седмично в продължение на три години, после нищо. Сигурно жертвата си е плюла на петите. Принудила се е да напусне мястото като единствен начин да избегне плащанията. Продължи. Петдесет лири месечно. Една лира седмично. Редовна поддръжка на поршето на Денис. Гладене — изпълнено; храсти — доставени. Кой би си помислил, че в село от триста души ще има толкова грешници?

Но, разбира се, имаше го и погребалното бюро „Браунс“. И лигавият Денис, който обикаляше Костън и околностите му, ходеше при опечалените и им предлагаше мазнишката си утеха. Когато изпитват мъка, хората не си мерят приказките, а и разнасят клюки на погребенията. Добре се припечелва там. Двамата с майка му очевидно са покривали доста голям район.

Барнаби взе последната розова папка, ей така, без каквото и да е предчувствие. Нямахме представа, че с това ще уцели шестицата.

„Сега вече няма нужда да се чудя — помисли си той, като проследи с поглед дългата колона от цифри — откъде се е взела сребриятата кола или дяловото участие в погребалното бюро“. Номер 117С бе плащал с хиляди. Дори и преди да погледне датата на първото плащане, той знаеше какво е открил. Не са много престъпленията, които биха могли да изискат такива огромни парични обезщетения. Всъщност, май възможността е само една. Той усети прилив на емоции, прекалено силен, за да може да се нарече задоволство. Почувства се на върха. Ненапразно убийството на Бела Трейс не му бе давало мира. Вярно, че не разполагаше и с най-дребното доказателство при наличието на толкова много присъстващи, които до един настояваха, че е било просто злополука. В продължение на цяла седмица Барнаби бе премислял и прехвърлял в съзнанието си всички факти, докато накрая случаят започна да не му дава мира, като дете, което няма търпение да си разкаже историйката. И ето че правотата на предположенията му бе доказана. Леко потропване по прозореца на колата го извади от трансa.

— О, Трой. — Той излезе и тресна вратата. — Видя ли се с мис Кадел?

— Да. Каза ми, че цял ден е била в новата си къща. После, както ми казахте, отидох в Холи Котидж, но там все още няма никой. — Той се забърза, за да влезе в крачка с Барнаби. — Изглежда, че мистър Трейс има безкрайно голям запас от къщи. На някои хора им трябва цял живот да си купят...

— Нали ще ми покажеш къщата на Филис Кадел?

— Ами тя сега не е там, шефе. Излезе заедно с мен. Отиде да вечеря със семейство Трейс.

— Добре. — Барнаби пресече пътя. — Как изглеждаше?

— Ами тя, естествено, не знаеше за убийството. Като й казах, като че ли се развесели. Много се смя, но смехът ѝ беше... не знам как да го кажа... всъщност мисля, че беше пила.

Филис Кадел стоеше до прозореца в стаята, където я бяха видели за първи път. Когато те влязоха тя се обърна и веднага щом Барнаби зърна лицето ѝ разбра, че подозренията му са правилни. Той пристъпи напред.

— Филис Кадел, арестувам ви като заподозряна в убийството на...

— О, не! — Тя се обърна и побягна към другия край на стаята. —
Не сега... *не сега!*

После покри лицето си с ръце и започна да пищи.

ШЕСТА ГЛАВА

Барнаби прекоси стаята. Когато я приближи, Филис утихна и се взря в лицето му. Напрегнатият ѝ поглед, неподправената мъка в очите ѝ, за миг я превърнаха от жалка застаряваща жена в почти трагична фигура. Барнаби завърши задължителните предупреждения при арест. Трой, който се опитваше да се държи така, сякаш е очаквал точно това, си извади тефтера и седна до вратата.

Филис Кадел се втрени в тях, примигна конвулсивно и накрая попита:

— Как разбрахте?

— Взехме няколко папки от къщата на мисис Рейнбърд. Вашата беше сред тях.

Тя никога нямаше да разбере, че там изобщо не са споменати подробности и че жертвата на изнудвана е разпозната само по три цифри и един инициал. Или че, тъй като не разполагаше с никакви доказателства, Барнаби се бе надявал да я сплаши и да я принуди да си признае вината. Тя започна:

— Знам, че няма да ми повярвате, но когато за първи път дойдох тук... разбира се, тогава бях много по-млада... — Погледът, забит — в пода, излъчваше отчаяние. Жената страдаше от възрастта и външността си, от цялостната си непривлекателност. — И Хенри беше... Аз вършех всичко в къщата, нали разбирате... и той винаги ми беше толкова благодарен. После... постепенно усетих как благодарността му се превърна в нещо повече. Бела винаги беше много заета, както вероятно се досещате. Положението ѝ в селската общност означаваше, че тя трябва да участва в Енорийския съвет, да се занимава с благотворителност. Беше председателка на Женското дружество към местното сдружение на консерваторите. И, съвсем естествено, за Хенри се грижеше през пръсти, а и през по-голямата част от времето просто я нямаше. Понякога той изглеждаше толкова тъжен... Седеше до прозореца и чакаше да чуе шума от колата и. После една вечер... Никога няма да я забравя... — Пухкавото ѝ лице се обля в сълзи и гласът ѝ преля от емоции. — Приготвих сандвичи —

сирене с хрян — и той взе ръката ми и каза: „О, Филис! Какво щях да правя без теб?“ Не „ние“ — впи тя дръзко поглед в Барнаби, — а „аз“. Какво щях аз да правя без теб? Нали виждате, той все повече се привързваше към мен с течение на времето. И аз го разбирах. Толкова го обичах, че изглеждаше напълно естествено и той да започне по малко да ме обича. И после си помислих — гласът ѝ се снижи до шепот, — колко щастливи щяхме да бъдем, ако не беше Бела.

След това тя седна и толкова дълго мълча, че Барнаби се уплаши, че никога повече няма да проговори. Тъкмо се нагани да каже нещо, когато тя отново започна:

— Между нас двете не съществуваше кой знае каква любов. Всички я хвалеха колко добре е постъпила, като ми е осигурила дом. Но тя никога нямаше да намери икономка, която да ѝ върши всички онези неща, които правех аз. И обичаше да парадирва с щастието си. Скоро забеляза, че чувствата ми към Хенри са повече от сестрински. Бела не беше вчерашна.

Барнаби направи крачка и седна на един стол, но без да откъсва поглед от лицето ѝ.

— Научих се да боравя с пушка още много млада. Това е просто едно от нещата, които човек няма как да не знае, ако живее в провинцията. Но никога не ми е харесвало да убивам. — Устните ѝ се присвиха при това парадоксално твърдение. — Казах на Бела, че ми се ще да се разнообразя малко от домакинстването и да отида с тях на лов. Хенри изглеждаше малко изненадан, но затова пък много доволен. Взех една манерка с водка. По онова време не ме биваше много в пиенето. Нямах точно определен план, но бях уверена, че ще ми се отвори възможност. Хората не стоят в редица или накуп, нали знаете, те се разпръскват — групата се разтваря като ветрило. Но с напредване на времето ставаше все по-невъзможно. Винаги имаше някой помежду ни или пък тя се оказваше прекалено близо или далече. Отчаях се. Не знаех какво да правя. Продължавах да пия от манерката. Знаех, че никога няма да събера смелост пак да изляза с тях... Всички онези мъртви птици, кръвта... Повдигаше ми се. После ми хрумна страхотна идея. Помислих си, че мога да мина отпред и да се скрия зад дърветата... И да го направя оттам — така никой нямаше да разбере. И така, казах, че не ми е добре, че ми е скучно или какво беше там вече не помня, и тръгнах... Заобиколих, докато се оказах с лице към тях.

През цялото време се чуваха изстрели. Предполагам, че можеха лесно да улучат и мен. — Тя покри лицето си с ръце и добави дрезгаво: — По-добре да бе станало така!

— После... я застрелях. Беше кошмарно. Видях я да залита напред и да пада на земята. Паникьосах се. Просто станах и тичах ли, тичах. Хвърлих пушката в някакви храсти. След няколко минути спрях и изпих останалата част от водката и после, разбира се, осъзнах...

— Да?

Гласът на Барнаби бе толкова тих. Въздухът в стаята — така неподвижен. Трой, чийто молив летеше, усети, че са забравили присъствието му.

— ... Ами че всички ще разберат, че не е станало случайно. Защото всички, освен момчето от фермата, бяха зад нея, нали разбирате. А и той беше прекалено далече. Чудех се какво да правя, какво да правя? И седях ли, седях там. Мислех да избягам, но тогава всички щяха да разберат, че съм била аз... И така, наложих си да се върна. През това време всичко беше свършило. Линейката дошла и си заминала и Тревър Леситър ми каза, че Бела е претърпяла злополука. Спънала се и паднала върху пушката си. Просто не можех да повярвам, че мога да имам такъв късмет. Плачех и плачех от облекчение. Не можех да спра. Всички бяха трогнати. Такава сестринска болка!

Когато всички си тръгнаха, приготвих вечеря за мен и Хенри. Не наредих масата. Седнахме край огъня. Трябваше да го увещавам да яде. Никога досега не се бях чувствала толкова щастлива. Сигурно смятате, че е било ужасно от моя страна, но това е истината. Мислех си само, че успя да ми се размине и че вече имам Хенри. След това към седем и половина телефонът иззвъня. — Гласът ѝ стана дрезгав, сякаш грачеше. — Извинете ме... Трябва да пийна нещо.

— Сержант — направи знак Барнаби.

— Няма нужда — каза тя, наля си от една гарафа и бързо добави силна струя сода. После продължи: — Ами, обади се Айрис. Каза ми, че трябва да намина към нея. Казах ѝ какво се е случило с Бела и че не мога да оставя Хенри. Но тя просто отсече: „Или ще дойдеш веднага у нас, или аз ще дойда при теб“. Звучеше много странно, но дори и тогава не усетих никакъв повод за тревога. Сервирах пудинга на Хенри и тръгнах към къщата ѝ.

Предложи ми кафе, не приемала отказ, после Денис отиде в кухнята. Седяхме една срещу друга в отвратителната ѝ дневна. Не ми казваше какво иска. Само ми намигаше непрекъснато и повтаряше как сега ще бъда повече от всякога необходима в Тай Хаус. „Ще бъдеш истинска стопанка на замъка, скъпа“. После Денис влезе, като буташе количката. На долния ѝ етаж имаше кафе и бисквити, а на горния... пушката. Никой нищо не каза. Беше ужасно. Те не преставаха да се гледат, като от време на време поглеждаха и към мен, сияещи от радост. Като че ли бях извършила нещо изключително. Сигурно и така може да се нарече... После Денис каза, че ме е видял как застрелвам Бела и как се отървавам от пушката и побягвам, и добави колко много те двамата с майка му са загрижени за бъдещото ми щастие в Тай Хаус. Те бяха уверени, че ще разбере, че и бедните хора също трябва да се борят с живота и че те винаги са знаели, че съм човек щедър към своите приятели. Преди лова планът ми ме бе обсебил до такава степен, че не бях помислила за никого друго, най-малкото пък за Денис Рейнбърд. Тогава той беше луд по Майкъл Лейси. Навсякъде го следеше. Трябваше да си спомня това. Както и да е — раменете ѝ увиснаха, — май не остана кой знае какво още за разказване. Оттогава те започнаха да ми смучат парите. Хенри ми даде бижутата на Бела — всичките пари от продажбата им отидоха за семейство Рейнбърд. После последваха някои мои по-дребни неща и петдесетте хиляди, които майка ми ми остави... и защо? — тъга премина през лицето ѝ. — Всичко е било напразно. Той изобщо не ме е обичал. Просто се е държал любезно. А после се появи и Катрин.

Този път мълчанието ѝ се проточи значително и накрая Барнаби запита:

— Това ли е краят на показанията ви, мис Кадел?

— Да.

— А смъртта на мисис Рейнбърд?

Още докато го изричаше, главният инспектор вече знаеше какъв ще е отговорът. Представяше си я как, превъзбудена от илюзията, че Хенри я обича, изпива манерка водка, стреля по Бела, а после, внезапно завладяна шок и ужас, побягва и захвърля пушката. Ала изобщо не можеше да си представи как тази грубовата жена с глуповато изражение забива ножа отново и отново, опръскана с кръв, прогизнала от кръв. А после как се преоблича хладнокръвно и

почиства следите от себе си. Така че ни най-малко не се учуди, когато чу отговора ѝ:

— Нямам нищо общо с това.

И все пак чувстваше, че е редно да ѝ зададе още въпроси. В края на краищата тя нямаше никакво алиби за този следобед, а имаше какво да спечели от смъртта на мисис Рейнбърд. Той ѝ изтъкна и двата аргумента.

— Не виждам каква полза мога да имам от смъртта ѝ. Можех да го направя преди осемнадесет месеца; но и на двамата вече от няколко седмици им беше известно, че парите ми окончателно са се стопили. Казах им, че ако пропадна, ще направя всичко възможно и те да пропаднат заедно с мен. Отлично знаеха, че говоря напълно сериозно.

След като тя изслуша прочитането на показанията си и ги подписа, Трой застана на вратата на спалнята ѝ, докато жената си стягаше багажа. Излезе с малко куфарче и дамската си чанта, облечена в безформен шлифер. Изглеждаше много по-стара. Никога не е била привлекателна, но вътрешната ѝ одухотвореност и известен чар бяха правили външността ѝ по-жизнена. Сега изглеждаше изцедена; даже и косата ѝ сякаш бе по-сива. Когато слязоха по стъпалата, една врата се отвори и Барнаби усети как арестуваната се притиска по-близо до него.

— Филис! — възкликна Хенри и се придвижи напред с количката, следван плътно от Катрин. — Какво, за Бога, се е случило? Какво става?

— Скоро ще разберете.

Тя не посмя да го погледне и побърза да излезе през предната врата. Трой веднага я последва. Барнаби затвори вратата и се обърна към двойката, която седеше в очакване.

— Съжалявам, че трябва да ви го кажа, мистър Трейси, но мис Кадел току-що се призна за виновна в убийството на съпругата ви.

— Това е невъзможно! — извика Катрин като попарена.

Хенри зяпна онемял. Накрая каза:

— Сигурен ли сте? Сигурно е станала някаква грешка. Не мога да повярвам.

— Боя се, че няма никаква грешка — отвърна Барнаби и пак отвори вратата. — Сега ще я закараме в ареста. Може би вие ще пожелаете да се свържете с адвоката ѝ.

След тези думи той затвори вратата и последва другите, които го чакаха в колата.

СЕДМА ГЛАВА

Барнаби седеше зад бюрото си в управлението. Бутна настрана последната папка по делото „Транкилада“ и се съсредоточи върху кафето си. Преди няколко минути бе научил, че състоянието на мистър Рейнбърд е непроменено, но като цяло е спокоен. Барнаби се съмняваше в това. Съмняваше се много дълбоко. Възвърне ли се паметта на Денис Рейнбърд, спокойствието му ще го напусне напълно, докато не бъде разкрит убиецът на майка му. Защото главният инспектор бе убеден, че онова, което е знаела тя, го знае и той. Сега единствено лудостта, която му размътва мозъка, не му позволява да говори. Именно по тази причина той бе поставил пазач пред вратата на болничната му стая, а край леглото му непрекъснато бдеше някой.

Пред Барнаби лежеше фотокопието от статията по делото „Трейс“. Сега, когато знаеше истината, той отново го прочете. Спомни си първоначалното си впечатление, че в описанието нещо не е наред. Надяваше се, че каквото и да е то, сега неминуемо ще излезе на бял свят, но се оказа, че греша. Добре де... при този развой на събитията надали имаше вече някакво значение.

Навсякъде около него цареше движение. Безмълвно, дисциплинирано, но напрегнато. Телефонът постоянно звънеше на пожар. Вестниците и Би Би Си бяха надушили новината. Въпреки че все още не бе отправена молба за съдействие към обществеността, някои нейни членове, без съмнение нетърпеливи да изтъкнат важната си роля в такова драматично събитие, биха позвънили с предложение за информация и идеи.

Купът хартии растеше. Всеки дребен детайл бе вписван в съдебен формуляр, а онези, които все още не бяха прехвърлени към ротационната система, обикаляха като завръщащи се у дома гълъби. Всяка информация — криминологична и обща се записваше на подвижно табло. Карта на селото в увеличен мащаб висеше на стената зад Барнаби. Един от мониторите показваше как някакъв местен телевизионен репортер интервюира мисис Суини, а мистър Фентън, старшият партньор в погребалното бюро „Браунс“ („Ние предлагаме

утеха в часа на вашата нужда“), сипеше хвалебствия по адрес на по-младия си колега. Полицията разпитваше жителите на селото за тяхното местопребиваване между три и пет часа следобед. Всички обичайни процедури бяха под пълна пара. Ала, макар да бе наясно, че всичко, което се прави, трябва да се направи, съзнанието на Барнаби отказваше да се отпусне дотолкова, че да възприеме всички дребни подробности на едно официално разследване.

В него имаше само петима заподозрени (бе решил да отхвърли Хенри Трейс като възможност, а Леситър имаше непоклонимо алиби) и тези петима се движеха в бавен, мъчителен танц пред вътрешния му взор. Където и с когото и да беше, каквото и да правеше, танцът си продължаваше. Пресуши си чашата с кафе. Старият зелен жабок отново му се ухили.

Вече приближаваше девет часа. Написа поръчка за доставка на китайска храна: супа от черен фасул и джоджен, сладко-кисели скариди, пролетни рулца с ориз, карамелизирани ябълки. Тъкмо я изпрати, когато телефонът иззвъня.

— Някаква мисис Куайн пита за вас, сър. В една телефонна кабина е. Записах номера ѝ.

— Добре... мисис Куайн?

— Ало? Какво става?... Онзи приятел от фургона не ви ли предаде какво казах? За оня Лейси?

— Да. Съобщението беше предадено.

— Защо тогава обикаля още из селото? Всички ни ще изколи, преди да сте си размърдали задниците, за да направите нещо. Видях го как най-самоуверено се намъкна в оная къща.

— Ние също... — Барнаби спря. Навсякъде около него звъняха телефони, тракаха пишещи машини, навън изсвириха гумите на рязко спираща кола. Ала тези шумове минаваха сякаш встрани от него. Вниманието му бе насочено към едно-единствено нещо. Съществуваше само той, телефонът и мисис Куайн. С пресъхнало гърло той попита: — Да не би да твърдите, че е влязъл вътре в къщата?

— Нали точно това ви казах! В съобщението. Мина през плета и по градинската пътека се насочи към задната врата. Беше със старите си работни панталони и оная шапка. Бих го разпознала навсякъде с тях.

— По кое време стана това?

— Ами... тъкмо свърши „Младите лекари“, а „Бъркотия вкъщи“ още не бе започнал. Качих се горе, за да оправя леглата — и точно така го забелязах. През прозореца на спалнята. Лиза Доун тъкмо приготвяше чай.

— Ясно — каза Барнаби, учудвайки се на самоконтрола си. — И по кое време би могло да бъде това, според вас?

— Беше... ами... четири без пет.

Инспекторът седеше, стиснал здраво слушалката. Тя продължаваше да говори, но той не чуваше думите ѝ — вълните на възбуда го заливаха и задушаваха. Имаше чувството, че мозъкът му е бил прегазен от цял табун диви коне. Четири без пет. Мили Боже. *Четири без пет!* Най-сетне съзнанието му долови нещо различно:

— Вие ли изпратихте оня нахалник от социални грижи? Да разстройва Лиза Доун.

Прекъсването на телефона го спаси от неминуемия отговор. Отиде да потърси инспектор Мофат, за да вземе заповед за обиск. После, докато минаваше през общата канцелария, извика:

— Трой!

Викът му сигурно се бе чул чак на пазара за добитък и в кафенето „Софт Шу“. Сержантът му скочи от мястото си, където въртеше горещ флирт с полицайката Брайърли и му отвърна с неотстъпващо по височина на гласа „Сър!“.

— Колата! Размърдай се!

След като разцепи въздуха с още едно „Сър!“, Трой излетя от канцеларията. „Това е то, размечта се той, да прекосиш с тичане паркинга и да скочиш във Фиестата“. Газ до дупка. Виеща сирена. Свеждане на секретна информация. Преследван престъпник. Трой и Барнаби стесняват кръга. Приготвят белезниците. Но главният е поостарял. Някога е бил по-бърз, но сега... Затова Трой ще извърши ареста. Той е твърдо копеле. Един от най-коравите мъжаги. И Барнаби си го признава впоследствие: „Без теб, сержант, не бих могъл...“

— За Бога, сержант, не стой така! Размърдай се!

— Да, сър.

— Карай пак към селото. Сирената можеш и да изключиш.

Той обаче не каза да намали скоростта и щом излязоха от града, Трой вдигна сто и тридесет километра в час.

— Какво става, сър?

Барнаби му каза. Трой подсвирна и възкликна:

— А така! Пипнахме го значи!

— Гледай си пътя.

— С това случаят се решава, нали?

— Преди това той безспорно трябва да даде някои обяснения.

— Надявам се, че не е офейкал. Не си беше вкъщи, когато се върнах да проверя.

Когато влязоха в селото, в центъра му се мотаеха само няколко души. Колата от телевизията бе тръгнала да гони следващата драма. Здравчаваше се. Щом Трой намали и премина през отвора в живия плет, зърнаха светлина в къщата.

— Върнал се е.

— Няма нужда да шепнете, сержант — заяви Барнаби и слезе. — Мисля, че фаровете на колата ни вече са го предупредили за нашето пристигане.

Слънцето залязваше. Къщата се къпеше в меките му отблясъци. Около нея проблясват златистите корони на заобикалящите я дървета. Един прозорец от горния етаж отразяваше последните лъчи. Трой примигна, когато светлината попадна в очите му, тъй като идваше точно от средата на стъклото. Помисли си, че прилича на кървав съсирек. Барнаби почука.

— Господи, пак ли вие?! — посрещна ги не приветливо на прага Майкъл Лейси. Ръфаше голям комат хляб със сирене. — Никога не се отказвате, нали? Това ме кара с истинско удоволствие да си плащам данъците. Искам да кажа, ако успея да изкарам толкова, че да плащам данъци.

— Бихме искали да ви зададем няколко въпроса.

Той простена отегчено, но се усещаше, че преиграва. Все пак и това беше част от сценария. Накрая отвори вратата.

— Е, влизайте, щом се налага. Но вече ми бяха зададени няколко въпроса. От едно от вашите ченгета, преди няма и половин час.

— Тогава сигурно знаете, че мисис Рейнбърд е била накълцана до смърт...

— Накълцана до смърт? Колко архаично.

— По особено жесток начин.

— Надявам се не очаквате неискрени изрази на съжаление от моя страна. Тя беше много отвратителна жена. Почти толкова, колкото и

златното ѝ момченце.

— Нима? Не знаех, че толкова добре сте я познавал.

— Не е нужно човек да я е познавал добре.

„Надменен мръсник“, помисли си Трой, но с нищо не се издаде, че знае за разкритията на мисис Куайн. Барнаби попита Майкъл Лейси къде е бил между три и пет часа следобед.

— Работех.

— Не бихте ли желал да ми обясните с по-големи подробности естеството на работата си?

— Всъщност не, но все пак ви благодаря.

— И ако някой е заявил, че ви е видял да вървите по пътеката в задната градина на мисис Рейнбърд в четири следобед...?

— Ще кажа да ходи да си прегледа очите.

Барнаби извади една от двете си заповеди.

— Мистър Лейси, тук имам заповед за обиск на къщата ви.

При тези думи изражението на Майкъл Лейси се промени.

„Това май му изтри усмивчицата от лицето“, помисли си Трой, като си позволи лек намек за същата върху своето.

— Надявам се — продължи Барнаби, — на вашето пълно съдействие.

— Не можете да го направите!

— Боя се, че този лист хартия казва обратното. Сержант... — Барнаби кимна към стълбите и Трой изчезна. — Ще ме придружите ли в кухнята, мистър Лейси?

Главният инспектор претърси подробно кухнята, докато събеседникът му стоеше навъсено до мивката. После стаята с канапето и рафтовете с книги. Извади книгите с меки корици, вдигна рогозките. Лейси се бе настанил на облегалката на един от неудобните столове и го наблюдаваше оттам.

Трой се върна в стаята и незабележимо (поне така се надяваше) направи отрицателен знак с глава към Барнаби. Главният инспектор привърши със задачата си и се обърна към мъжа до масата, който каза:

— Ако отчайващото ви ровене е приключило вече, вашият тъп сержант тук се опитва да каже, че също нищо не е изкопал. Така че предлагам да си вървите по живо-поздраво и да ме оставите на мира.

— Съседната стая, Трой. — Сержантът кимна и излезе.

Лейси скочи.

— Това е ателието ми! Няма да ви позволя да се ровичкате в нещата ми! Там няма нищо друго, освен картини.

Трой извика:

— Заключена е, сър.

— Ами тогава разбий вратата.

Майкъл Лейси се втурна в коридора и увисна на ръката на Трой. Изпълнен със задоволство, сержантът веднага го сграбчи за китките и ги изви зад гърба му.

— Спокойно, сержант, спокойно. — Барнаби се приближи. — Той няма да бяга, нали, сър?

Трой пусна Лейси, който изгледа кръвнишки и двамата. Но в изражението му се четеше нещо повече от гняв. Имаше страх.

— Защо просто не отключите вратата и не ни спестите цялата тази олелия? — попита главният инспектор.

Лейси се направи, че не го чува. Трой подложи рамо на дървената врата. На четвъртия напън тя поддаде. Сержантът я вдигна от пантите, премести я в антрето и отстъпи назад, без да откъсва поглед от Лейси, който се бе облегал на парапета на стълбите, напълно неподвижен, с безизразно лице.

Барнаби влезе в ателието, което изглеждаше доста прилично. И педантично подредено в сравнение в останалата част от къщата. Няколко навити платна бяха струпани до стената, едно-две от тях — завързани с въженце. Стативът бе покрит с парче плат, под което се различаваше квадрата на работното платно. Подът беше пометен и чист и във въздуха се носеше мирис на терпентин и смола. Върху една сгъваема масичка бяха подредени буркани и четки, а в единия ъгъл имаше незапалена газова отоплителна печка.

Трой остана в антрето, с разкрячени крака, готов на всичко. Над главата му електромерът бръмчеше като уловена в буркан пчела. Той вдигна поглед нагоре. Проклет дразнещ шум. Пак вдигна поглед. Не беше обаче от електромера. Бяха мухи, цели дузини — огромни гадни сини мухи с фосфоресциращи крила. Бяха се скупчили около нещо. Нещо, натъпкано зад електромера. Той се повдигна на пръсти и го огледа отблизо.

— Шефе! — извика Трой и Барнаби бързо излезе. — Вижте ей там!

— Вземи стол — и нещо, с което да го хванеш.

Трой се качи на един стол от дневната с мръсна кърпа за чинии в ръка и извади ножа. Той бе осеян с тъмни петна. Мухите лениво се отдръпнаха. Но не отлетяха надалече. Докато Трой го държеше, те продължаваха да кръжат над ръката му. Барнаби погледна към Майкъл Лейси, който се дръпна от перилата и се приближи към тях, взирайки се удивено в ножа.

— Можете ли да ни обясните какво прави това зад електромера ви, мистър Лейси?

— Разбира се, че не мога.

— Ваш ли е ножът?

Тъй като Лейси не отговори, Трой го побутна не особено деликатно.

— Главният инспектор ви попита нещо!

— Не знам... — Той го погледна отблизо и устата му се изкриви от погнуса. — Да... с тоя нож режем зеленчуци.

— А къде сте скрил дрехите, мистър Лейси?

— Какво?!

— Гащеризонът, шапката, ръкавиците. Тесният клин.

— Клин ли? За какъв ме имате? За травестит?

— Дрехите, с които бяхте — продължи неумолимо Барнаби, — когато убихте мисис Рейнбърд.

— Когато съм... — зяпна го Лейси. — Да не сте луд? Не можете да ми лепнете такова нещо. Чувал съм много за корупцията в полицията. Вероятно вие самият сте ми подхвърлил ножа. Дошъл сте тук по-рано, докато ме е нямало.

Барнаби се обръщаше, за да влезе отново в ателието, когато Лейси побягна. Изблъска грубо главния инспектор, удари Трой в гърдите, после изхвърча през вратата и се втурна към поляната пред къщата. Трой дойде бързо на себе си, затича се след него и го повали до колата. Когато Барнаби се приближи, ръцете на Лейси вече бяха в белезници, а Трой бе поруменял от физическото усилие и от гордост.

— Влизай в колата, Лейси!

Пленникът на Барнаби го зяпна. В погледа му имаше всичко, което инспекторът бе очаквал да види — страх и отчаяние, ала и още нещо. Някакво твърде обезпокоително изражение, чийто характер бе трудно определим. Трой блъсна мъжа на задната седалка. Барнаби сложи ножа в багажника и запита:

— Имате ли ключ да заключим къщата?

— Никога не я заключвам.

Потеглиха. Трой тъкмо намаляше преди кръстовището на „Чърч Лейн“ и „Улицата“, когато иззад ъгъла изскочи Катрин Лейси, заедно с две от кучетата. Светлината бе напълно достатъчна, за да разпознае Барнаби и да му се усмихне. Но после видя брат си и изражението ѝ се промени.

— Майкъл?! — извика тя и тръгна да пресича улицата към тях.

Той повдигна стегнатите си в белезници китки, описа квадрат около лицето си и извика:

— Опандизиха ме!

След това колата набра скорост и изчезна.

ОСМА ГЛАВА

Когато пристигнаха в управлението, вече беше тъмно. Майкъл Лейси получи стандартното предупреждение и го попитаха дали иска да телефонира на някого. Той отказа и започна да се оглежда с интерес. Изглежда доста бързо се възстановяваше. Когато Барнаби го предаде на дежурния в ареста, той вече бе започнал да си възвръща наглата самоувереност. Чува го как шеговито си поръча препечени филийки, чай, мешана скара, ябълков пай и сладолед. Главният инспектор попита как се чувства другата затворничка.

— Спи като бебе, сър. И много хърка.

Барнаби се върна в канцеларията, където Трой попълваше формуляр за обиск. Беше много тъмно, за да търси дрехите на убиеца, но щом се съмне щяха да започнат. На бюрото му бяха пристигнали още формуляри с информация и лежаха до доставената, вече студена и лепкава, китайска храна. Сега нямаше никакъв смисъл да ги чете. Убиецът бе на долния етаж и под ключ. Застана до прозореца и погледна към индиговосиньото небе, гъсто осеяно с ярки звезди и се запита защо, въпреки всичко, изпитва странно безпокойство.

— Сър? — подаде му Трой телефонната слушалка. — Мис Лейси е.

Той взе слушалката.

— Главен инспектор Барнаби на телефона.

— Какво се е случило? Какво правехте с Майкъл?

Барнаби й каза. Последва напрегната пауза, след това Катрин започна да крещи. Барнаби успя да чуе само:

— Не... не!... Той не би могъл!... Не е вярно!...

И гласа на Хенри Трейс. После Трейс взе слушалката.

— Кажете ми какво точно става, Барнаби. Нищо не мога да разбера от Катрин. Скъпа... моля те... Всичко ще бъде наред. Опитай се да се успокоиш... Нищо не можем да направим, докато не разберем какво става.

Барнаби отново повтори всичко. Той чу вика на Катрин:

— Искам да го видя!... Хенри, трябва да го видя!

— Може ли да го видим, инспекторе?

— По-добре да позвъните сутринта, мистър Трейс. Вече го настанихме за през нощта.

Докато затваряше слушалката, чу истеричното хълцане на Катрин.

Барнаби се отпусна назад и притвори очи. Чувстваше се изтощен, но не приятно изтощен. Беше, както казваше майка му, „капнал от умора“. Превъзбуден, изморен и нищо, получено в замяна. Но какви са тези мисли? Разбира се, че имаше нещо в замяна. На долния етаж, заключен на сигурно място в килията, се намираще убиецът на Айрис Рейнбърд. И утре щяха да открият дрехите. Лейси не може да ги е отнесъл надалеч. Вероятно ги е хвърлил в езерото в гората. Той си спомни малката локва вода под навеса на Рейнбърд. Водата не му излизаше от съзнанието. А и неприятната тежест под колана. Стомахът му никога не беше доволен. Когато го хранеше, се оплакваше. Оплакваше се и когато беше гладен. Но иначе всичко бе наред. Изтъркани фрази, които той обикновено не би използвал, обременяваха съзнанието му. Светкавично разкритие. Престъпникът — заловен с окървавени ръце. Няма проблеми.

Той изхвърли доставената храна в сивата метална кофа за боклук и стана от мястото си.

— Стига ми за днес — заяви той, без да се обръща към никого конкретно. — До утре.

Трой, свеж въпреки дванадесетчасовата си смяна, скочи и придружи Барнаби до главния изход като му отвори вратата.

— Какъв случай само, нали, сър? — възкликна той с лице, светнало от задоволство.

— И така може да се каже.

— Имам предвид — продължи сержантът, докато пресичаше паркинга в крачка с Барнаби, — кога в кариерата си сте арестувал двама убийци в един ден? Това трябва да е голям удар, нали, шефе?

Барнаби отключи вратата на „Ориона“ си.

— Боже, все бях виждал лъжци, но като този Лейси...

— Лека нощ, сержант.

Трой изстреля един последен ведър поглед през прозореца.

— Светкавично разкритие, нали така, сър?

Синята кола потегли. Навъсено старче. Трой си помисли, че ако той бе направил такъв двоен удар, сега щеше да има пиене за всички момчета, а гащичките на полицайката Брайърли щяха да са в жабката на колата му още преди да настъпи утрото.

На Арбъри Кресънт бе тихо, когато Барнаби паркира в гаража си. Спокойно предградие. Няколко телевизора все още мъждукаха, но повечето невинни граждани бяха заспали и възстановяваха енергията си за ежедневно си пътуване до града.

— Ти ли си, Том? — извика Джойс както обикновено.

Поспря се във вътрешния двор и се загледа в градината и сведените като беседка тъмни корони на дърветата. Листата шумоляха в нощта, посребрени от лунната светлина. Радваше се, че не може да види цветните си лехи. От две седмици не ги беше пипал. Щеше да накара Джойс да ги поразчисти през уикенда. Тази злополучна фраза му напомни за работата и шепотът на дърветата престана да го дарява с успокоение. Влезе вкъщи.

— Притоплих ти малко супа. — Джойс бе в домашната си роба, по чехли, а лицето ѝ — почистено от грима.

— О, скъпа... — плъзна той ръка около кръста ѝ. — Не биваше да си правиш труда.

— Как мина денят ти?

— Горещо-долу. — Барнаби пое голямата чаша за бульон.

— Боя се, че не е домашно приготвена.

Барнаби прие супата с благодарност и я изгълта. Беше чудесна. Натриев глутаминат. Разрешени стабилизатори. НС и FCF. Всички ужасяващи съкращения. Блаженство!

— Нали не си забравил, че Къли ще дойде за уикенда?

— Съвсем бях изключил — отговори Барнаби и погълна до дъно съдържанието на чашата.

— Искаш ли още?

— Не бих отказал.

Сипа му още с черпака, но преди да успее пак да надигне чашата, тя обви ръце около врата му.

— Том?

— М-м-м.

— Изглеждаш тъжен. — Тя положи прошарената му шава на сочните си гърди. — Искаш ли да се гушнем?

— Да, искам.

Целуна я. Миришеше сладко, на свежа паста за зъби и бебешкия лосион, който използваше за овлажнител. Внезапно го заля вълна на признателност. Днес, както и всеки ден, независимо колко неприятности имаше в работата, с падането на нощта той знаеше, че се завръща у дома, където го очакват с любов. Погали я по косата и добави:

— И не само защото съм тъжен.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Денят бе чудесен за сватба. Цветове от хмел, преплетени с летен жасмин, се увиваха около каменните арки, старомодни китки украсяваха края на всяка пейка. Парапетът на олтара бе покрит с туберози. Булката стоеше, несравнимо красива, подобна на сияйна статуя, цялата в снежнобял сатен и дантелени драперии. Младоженецът придвижваше количката си по пътеката. Когато спря при стъпалото пред олтара, булката се обърна, погледна го и лицето ѝ постепенно се превърна в маска на ужас. Върху безупречно облечените му рамене се хилеше череп. Пасторът каза:

— Братя и сестри...

Хората се усмихваха. Изглежда никой не забелязваше нищо нередно. Камбаните забиха. И биеха ли, биеха...

Барнаби опипа нощното си шкафче. Обърна часовника. Пет и половина. Мили Боже! Сграбчи телефонната слушалка и едва успя да смотолев:

— Банби — Но докато слушаше, очите му постепенно се ококориха. — Всемогъщи Боже!... Извикахте ли Булард?... Не... Веднага идвам...

Джойс се обърна.

— Скъпи... Какво се е случило?

Той бе станал и вече се обличаше.

— Трябва да вървя... не ставай.

Тя се опита да седне, като разбута възглавниците.

— Искаш ли да закусиш?

— Столовата отваря в шест. Ще хапна нещо там.

— Откога смяташ, че е мъртва?

Доктор Булард покри с одеяло мраморния профил на Филис Кадел.

— Ами... от два-три часа. Починала е някъде рано сутринта.

Барнаби седна тежко върху тоалетната чиния, единствената друга мебел в килията.

— Божичко, Джордж, само това ни липсваше. Смърт на арестуван.

— Съжалявам — усмихна се Булард, при това доста весело, като се има предвид ранния час. — Не мога да ти я съживя. Пък и от това, което чух, ще ѝ е по-добре там, където е сега. Не смяташ ли?

— Не това е важното.

Барнаби погледна към сивата, застинала завинаги, маса на леглото. Разбираше отлично какво има предвид Булард. Защото какво можеше да очаква тази вече мъртва жена? Болката и унижението на публичния процес. Години наред в затвора. Самотна старост, отблъсната от всички. А междувременно да живее със съзнанието, че Хенри и Катрин са живи и щастливи заедно в Тай Хаус. И въпреки това...

Дежурният сержант влезе в кабинета на главния инспектор Барнаби и затвори внимателно вратата сякаш тя бе от стъкло. Погледна само веднъж към фигурата зад бюрото и това му бе достатъчно. По време на целия разговор очите му бяха забити в пода.

— Добре, Бейтман — да чуем.

— Да, сър. Не беше...

— И само ако кажеш, че не е станало по твоя вина, ще те фрасна с тая картотека по главата.

— Сър.

— Давай отначало.

— Ами, поех затворничката, но преди да попълня документацията по ареста, тя помоли да отиде до тоалетната.

— Да не би да си я пуснал да отиде сама?

Бейтман се изкашля.

— Истината е, сър, че полицайките Брайърли и Маккинли претърсваха едни проститутки, които бяхме забрали в нашия район. Изпратих човек да я придружи до вратата...

— Чудесно, сержант. Направо блестящо! И той я е наблюдавал през дупка във вратата, нали? Да види какво ще направи.

— Не, сър.

— Не, сър. Ясно. Тя взе ли нещо със себе си в тоалетната?

Бейтман преглътна, вдигна очи от пода и погледна през прозореца.

— Дамска чанта...

— По-високо! Явно съм оглушал.

— Една дамска чанта, сър.

— Не мога да повярвам. — Барнаби закри лицето си с ръце. — Продължавай.

— Ами... аз свърших с документацията... после я заведох обратно. Направихме опис на вещите и й дадох чаша чай. Когато за първи път отидох да я проверя, тя спеше дълбоко.

— Кога е взела таблетките?

— Предполагам, че с чая. Сигурно ги е извадила в тоалетната. Имаше жилетка с джоб и една носна кърпичка. Когато проверих съдържанието на чантата ѝ — започна да се оправдава сержантът, — имаше шишенце със сънотворни — пет-шест таблетки. Всъщност тя ме попита дали може да изпие една. Хитра жена...

— Е, едно е сигурно — че е била много по-хитра от теб.

— Ако шишенцето беше празно, несъмнено щях да се усъмня...

— Самият факт, че ги е носела в чантата си, е трябвало да те накара да се усъмниш, човече! Да не би да мислиш, че хората си разнасят сънотворните ей така, като носни кърпички, в чантите си?!

— Не, сър.

— Когато ходят в „Сейнсбъри“ или „Буутс“? Или пък в библиотеката? — Мълчание. — Кога установи, че е мъртва?

— При третата проверка, сър. Малко преди пет. Забелязах, че не диша. Повиках веднага лекаря, но бе твърде късно.

— Да, щом вече не е дишала, много ясно, че е било твърде късно.

С лице, сковано от мъка и унижение, сержантът промърмори:

— Да, сър.

— Ползата от теб в полицията, Бейтман, е толкова, колкото от бандаж в женски манастир... — Мълчание. — Ще те разжалвам за това. — Мълчание. — И това е само началото.

— Ако мога...

— Отстранен си от служба. Ще бъдеш уведомен кога ще се събере комисията по вътрешна етика. Дотогава не искам да ти виждам физиономията. Сега изчезвай.

Малко след като окаяният сержант затвори вратата, тя пак се отвори и пропусна един млад полицаи.

— Сър, става въпрос за затворника в трета килия. Искан да даде показания за това какво е правил вчера следобед.

— Хубаво; но допускам, че си бил достатъчно дълго при нас, за да се справиш с тази задача без много нерви и напрежение.

— Съжалявам, но той иска да говори само с вас.

Затворникът в трета килия довършваше закуската си и обираше чинията с парче хляб.

— Давам ви една звезда за удобство, инспекторе, но за кухнята — определено две. Не си спомням откога не съм хапвал толкова разкошно яйце на очи.

— Казвай каквото имаш да казваш и не ми губи времето.

— Сега бих искал да се върна у дома си.

— Не си играй с мен, Лейси! — Барнаби се приближи до мъжа на леглото и се приведе над него толкова, че лицата им се озоваха само на сантиметър едно от друго. — Досега те търпях — заговори той бавно и тихо, но гневът, който се надигаше у него, бе почти осезаем. Лейси се присви и пребледня. Присадената кожа, непроменена, изпъкваше като парче опъната розова коприна. — И да те предупредя — продължи Барнаби, — че ако си ме излъгал вчера, яко си загазил!

— Не, не съм... Поне в технически смисъл... — Речта му вече беше забързана, думите се гонеха накъсано и в тях се усещаше тревога. — Когато ви казах, че съм работил онзи следобед, това си беше самата истина. Подготвих някои предварителни скици за портрет с маслени бои, който ще направя на Джуди Леситър. От известно време го обмислям, а тя позвъни към дванадесет часа и ми напомни. Работихме в тяхната градина.

Барнаби си пое дълбоко дъх, за да овладее гнева си.

— Обикновено не работите ли вкъщи?

— Скици могат да се правят навсякъде и освен това тя ме покани на обяд. Никога не отказвам хубава храна.

— И така, кога отидохте там?

— Към един и половина. Малко след два започнахме работа, работихме до към четири. Спряхме да пием чай с кейк и други работи. Продължихме до към пет и след това си тръгнах.

— А защо — каза Барнаби, опитвайки се да контролира гласа си, — не ми казахте това още вчера?

— Ами... Наистина не знам — преглътна нервно Майкъл Лейси. — Предполагам, че съм бил като разбит, когато открихте ножа... После се паникьосах и преди да разбере какво става, ме бутнахте в колата и ето ме тук... в една от малките ви сиви килийни. — Опита се да се ухили. Главният инспектор не му отговори. — И някак си колкото повече го отлагах, по-трудно беше да ви го кажа и затова си помислих, че по-добре ще е да се опитам да поспя и да го оставя за сутринта. — Последва дълго и тягостно мълчание. Накрая той стана и малко неуверено попита: — Сега кога ли да си вървя?

— Не, Лейси, не можеш да си „вървиш сега“ — Барнаби се отдръпна. — И нека ти кажа, че просто не знаеш какъв късметлия си. Познавам хора, които досега щяха половин дузина пъти да ти вадят и вкарват главата между тия решетки, ако беше ги разигравал така, както разиграваш мен.

Затръшна вратата, заключи я и метна ключа обратно на таблото.

Докато изкачваше стълбите към следователската стая той осъзна, че стиска и отпуска юмруци от ярост. Промени посоката, върна се в кабинета си, застана до прозореца и се помъчи да се успокои. Главата му сякаш бе стегната от стоманен обръч, а стомахът му препускаше като подивял прериен кон. Повдигаше му се от ярост и безсилие. Но не и от разочарование. Защото още в момента, в който видя как Лейси невярващо зяпна оплескания с кръв нож, дълбоко в себе си си бе дал сметка, че е прекалено лесно. Престъпникът — хванат с окървавени ръце. Няма проблеми. Светкавично разрешен случай.

Седна на стопа зад бюрото си и притвори очи. Постепенно пулсът и сърцето му се поуспокоиха. Дишаше бавно и умерено. Изминаха пет дълги минути и той си наложи да седи неподвижен още пет. Постепенно усети, че горе-долу се оправя, а с това, за негова изненада, се обади и гладът. Погледна часовника си. Ако действаше бързо, щеше да има време да изложи артериите си на опасността от нещо набързо изпържено в стола и пак да хване Джуди Леситър, преди да е тръгнала на работа.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Семейство Леситър закусваше. Тревър, който бе погълнал толкова много жлъч от съпругата си, че чак слабините го боляха, свирепо удари яйцето си, а то си отмъсти като изригна голям яркожълт гейзер върху вратовръзката му. Джуди се изсмя. Той затърка връзката си със салфетка и погледна към жена си, която разгръщаше страниците на „Дейли Телеграф“ по начин, умишлено целящ да го подразни — тоест с апатия и безразличие.

Пак започна с нейните номера. Снощи заключи вратата си и когато той почука съвсем лекичко, та да не чуе Джуди, Барбара изсъска през процепа на вратата: „Махай се, похотлив дребосък! Не можеш ли да мислиш за нещо друго?“ Бе кръстосвал стаята си цели два часа, разкъсван от желание и гняв, проклинайки присъствието на Джуди в къщата. В един момент даже си помисли да измъкне стълбата от гаража, да се изкачи до прозореца на жена си и да нахълта вътре. Щеше да види тя тогава. Очите му се навлажниха от самосъжаление. Спомни си времето, което бе прекарал в обятията ѝ само преди четиридесет и осем часа. „Очаква те изненада“, му бе прошепнала тя. Беше страхотно, почти като в онази първа нощ преди сватбата им. Сега осъзна какъв глупак е. Тя използва секса, за да го върти на пръста си и да го води с брънка за носа като теле. Е, добре, за тази игра са необходими двама. Нека само да дойде времето за получаване на следващите ѝ пари за лични нужди! Или за абонамента в оня обирджийски здравен клуб! Ще има да чака тя!

Джуди Леситър си разбърка кафето и замечтано се загледа през прозореца. Беше в роклята, която си купи от Хай Уикъм вчера вечерта. Платът бе каре в сиво и кремаво, а на самата рокля имаше бели воланчета на яката и маншетите. „Като Картинка си“, бе ѝ казала продавачката. Абсурдните ѝ крака сега бяха обути в нов, светлосив чорапогащник. Бе похарчила малко пари и за парфюм, както и за сенки за очи, които си бе сложила доста непохватно, преди да слезе за закуска. Цяла нощ, както и сега, прехвърляше в съзнанието си събитията от вчера следобед.

В един часа ѝ се отвори свободно време до към пет. В един и пет, окуражена от едно малко шери, тя позвъни на Майкъл Лейси под предлога, че ѝ бе предложил да я нарисува, а оттогава измина цяла седмица. Пък и какво можеше да загуби от това? За нейна изненада и радост, той веднага се съгласи да дойде при нея. Даже каза: „Тъкмо се канех да ти звънна“.

Бе извадила един солен пай от фризера, който пъкна в микровълновата печка, набързо взе душ и смени три рокли, докато реши коя да облече. Даже експериментира с грима на Барбара. Майкъл пристигна половин час по-късно със скицник и моливи и, без много да се церемони, я накара да си измие лицето.

Тя изнесе обяда в градината и той прекара следващите два часа, рисувайки бързо, но съсредоточено, докато тя се опитваше да не шава и да не го зяпа открито през цялото време. Доста от листовете той хвърли. Не го правеше с яд, не ги мачкаше и хвърляше настрани, а просто ги разпръскваше около себе си, без да влага никакво чувство, все едно бяха есенни листа. В четири часа в краката му се беше образувало малко море от хартия, дълбоко до глезен, а половин дузина скици бяха поставени в папка. После тя направи чай, изпиха го и ядоха кейк с джинджифил, седнали на дървената пейка, която обикаляше гигантския кедър.

— Мога ли да си запазя някоя? — бе запитала тя и вдигнала от земята една захвърлена скица.

— Не.

— Майкъл, прекрасна е!

— Ужасна е. Всичките са ужасни. Обещай ми, че ще ги изгориш. Или ще ги хвърлиш в боклука.

Тя тъжно поклати глава и наля още чай. Той взе скицника си и след няколко минути ѝ подаде един лист.

— Този мажеш да го задържиш.

На скицата бе изцяло тя. Тъжната извивка на устните, красивите очи, непохватните ѝ пръсти върху порцелановия чайник, решителната и едновременно покорна линия на врата ѝ. Подписана с простото „М. Л.“ Толкова прецизно и толкова жестоко. Усети бучка в гърлото си и едва не се разплака, но знаеше, че нищо не би го разгневило повече от сълзите, затова ги прогони решително.

— „Хей, Джуд“... — нежно запя той, — „не се страхувай“... — Остави чашата си в тревата и докосна ръката ѝ. — Трябва да се махнеш от това място. Далеч от тези двама нещастници.

Тя едва не се задави с чая си.

— Лесно е да се каже — успя да отвърне накрая.

— Не знам. Когато започна пътешествието си из Европа, ще ми трябва напълно предана помощница и модел. Мога да взема теб.

И после я целуна. По устните. Страстно.

Джуди притвори очи. Вдишваше мириса на кедрови иглички и сладостта на джинджифила, усещаше всяка отделна влажна троха от кейка по върховете на пръстите си, слушаше песента на коса. Целувката продължи една милионна от секундата. И същевременно цяла вечност. Свърши преди още да успее да си помисли, че ще помни цял живот този миг.

— Попитах те дали искаш още кафе.

Джуди погледна безизразно мащехата си.

— Не, благодаря.

— А ти, Тревър?

Не получи отговор. Барбара си наля още една чаша, разгърна последния брой на „Кънтри Лайф“, но после го хвърли настрани с отвращение. Ако продължи да чете този боклук, ще нахлузи груби чорапи и долни гащи с връзчици. Както и да е, и без това никой не го четеше. Щеше да го отнесе направо в чакалнята. Реши да откаже абонамента му и да поръча нещо по-пикантно. Нещо, от което старчетата да получат сърцебиене. Захапа едно парче сладкиш и крадешком погледна вратовръзката на съпруга си. Като добавим това към факта, че Джуди изглеждаше като излязла от реклама на Макдоналдс, денят започваше страхотно. А оставаха само (погледна към часовника, украсен с диаманти) шест часа до тайната среща. На вратата се позвъни.

— Кой, по дяволите, се е раззвънял толкова рано сутринта?

— Аз ще отворя. — Барбара тръгна бавно към външната врата и се върна с главен инспектор Барнаби.

— Кое време е, инспекторе? — попита ядосано докторът.

— Мис Леситър?

— Да? — Джуди скочи на крака като ученичка. — Какво има?

— Само един-два въпроса за вчера следобед, ако обичате. Къде бяхте...

— Снощи дойде човек да ни разпита — грубо се намеси Леситър.

— Няма нищо — каза Джуди. — Нямам нищо против пак да го повторя. Бях тук през цялото време, не бях на работа следобед и приятелят ми Майкъл... Майкъл Лейси също беше тук. Правихме някои предварителни скици за картина, която се надява скоро да започне.

— Можете ли да ми кажете кога е било организирано това?

— Ами позвъних му... — Барбара Леситър прикри усмивката си с ръка, но с преднамерена небрежност. — Макар че всъщност първото нещо, което той каза бе: „О, тъкмо се канех да ти звънна“. — Тя се втренчи в двамата на масата. Изглеждаше едновременно и решителна, и уязвима. — Толкова ли е важно?

— Един човек ни каза, че видял мистър Лейси да влиза в къщата на мисис Рейнбърд към четири часа следобед.

— Не! — изкрещя ужасена Джуди. — Не е вярно. Не може да бъде. Той беше с мен. Защо всички се заяждат с него? И се опитват да го въвлекат с неприятности?

Този път Барбара дори не се и опита да прикрие усмивката си. Джуди се извърна и посочи мащехата си.

— С нея трябва да си поговорите! Защо не й зададете няколко въпроса?

— На мен ли? — развеселена и удивена възкликна мисис Леситър.

— Попитайте я къде ѝ е коженото палто. И защо се опитва да намери пет хиляди лири. Питайте я защо я изнудват!

С яростен вик Барбара Леситър скочи и плисна кафето си в лицето на заварената си дъщеря. Джуди изпищя:

— Роклята ми... роклята ми!

Доктор Леситър сграбчи жена си и изви ръцете ѝ. Джуди избяга от стаята. Баща ѝ забързано излезе след нея. Барбара, внезапно освободена, се стовари в най-близкия стол. Последва тягостно мълчание.

— Добре, мисис Леситър — накрая изрече Барнаби, — кажете ми защо ви изнудват?

— Това са пълни глупости. Не знам откъде ѝ е дошла подобна идея на оная глупава крава.

— Може би трябва да ви кажа, че иззахме доста папки, копия на писма и документи от къщата на убитата. — Този път тишината се проточи още по-дълго. — Ако предпочитате, бихте могла да ме последвате в управлението.

— За Бога, не! Почакайте... — Тя отиде до бюфета, извади си цигара с треперещи пръсти и я запали. — Преди около седмица получих писмо от нея.

— Подписано?

— Точно така. „Ваша приятелка Айрис Рейнбърд“. На отвратителната ѝ светлорозова хартия, която вони на изгнили цветя. В него просто се казваше, че те знаят какво става и че ако не искам съпругът ми да научи всички пикантни подробности, това ще ми струва пет хиляди лири. Даде ми една седмица да ги намеря и каза, че пак ще се свърже с мен.

— А какво става?

— Аз и Дейвид Уайтли.

— Ясно.

Барнаби се върна мислено назад. Тя можеше да е жената в гората (алибито ѝ бе недоказуемо). А Дейвид Уайтли — мъжът (същото важи и за него). По времето, когато мис Симпсън е била убита, тя твърди, че е карала наоколо без определена посока. А и би могла да се промъкне през прозореца на килера. Той се поколеба и се зачуди как най-деликатно да зададе следващия си въпрос, когато тя му даде отговора:

— Обикновено използвахме неговата кола. Седалките се свалят. Казваше ми къде работи. Аз отивах дотам с колата. Оставях я зад някой плет или дървета и се скривахме за половин час в полето.

„Точка за сержант Трой“, помисли си Барнаби.

— И смятате, че един от двамата Рейнбърд ви е видял?

— О, не... — поклати тя глава. — Невъзможно е. Но един път... трябваше да се срещнем към три, а Хенри го задържа в офиса целия ден. И когато стана пет часа, аз знаех, че ще си е вкъщи и тръгнах нагам.

Барнаби си спомни тетрадката: „Мисис Л. влезе с колата в гаража на У“. И червената звездичка.

— Това бе нещо, което двамата се бяхме разбрали да не правя заради риска, но разбирате ли, не мажех повече да чакам. Трябваше да го видя. — Тя погледна дръзко Барнаби. — Това сигурно ви шокира? — Барнаби успя да си придаде леко укорен вид. — А и той беше закъсал като мен. Дори не ми позволи да изляза от колата. После се качихме на горния етаж и започнахме отначало.

Това описание не включваше никакви чувства. Тя дори не употреби утешителния евфемизъм „любехме се“. Любовта, поне доколкото Барнаби разбираше тази дума, изобщо не бе включена в сделката. Попита я дали вчера следобед са били заедно.

— Да. Срецнахме се към три и половина. Той местеше комбайна, така че не беше със „Ситроена“. Успяхме да се справим някак си и на предната седалка на моята „Хонда“. Мисля, че бяхме заедно около час.

— Добре. Благодаря ви, че бяхте толкова отзивчива, мисис Леситър. — Барнаби се запъти към вратата. — Може да се наложи пак да си поговорим.

— Добре, знаете къде да ме намерите.

Тя също се обърна, но се спря и погледна през рамото му. На прага стоеше съпругът ѝ. Барнаби го погледна докато минаваше покрай него. Ярост и триумф се бореха за надмощие в изражението на доктора.

Когато вратата се затвори зад главния инспектор, Тревър Леситър каза:

— На твое място не бих бил толкова самоуверен.

— Колко чу?

— Повече от достатъчно.

Яростта и триумфът му се стопиха до израз на дълбоко задоволство. Втрени се изучаващо в нея и това, което видя, компенсира всичката му изстрадана болка. Бе започнала да слиза на закуска без това, което тя самата наричаше „цветовете на войната“. Нещо, което никога не би направила малко след сватбата им. И възрастта ѝ си личеше. Никога повече няма да намери толкова бързо друг будала като него. Но може би нямаше да ѝ се наложи. Ако си подвиеше опашката. Ако правеше каквото ѝ се казва. Разполагаше с прекалено много свободно време и там бе бедата. Прекалено много време и прекалено много пари. Като начало ще ѝ спре издръжката. И

колата. И мисис Холанд. Поддръжката на такава къща, готвенето за трима, работата в градината, обичайните задължения на една лекарска съпруга ще създадат работа на Барбара. А през нощта ще има други задължения. Той щеше да направи всичко възможно, за да е сигурен, че номерата ѝ повече няма да минават. Всяка нощ по веднъж, а може би и повече, ако той пожелае. Пък и имаше някои дребни вариацийки, които бе научил в „Каза Нова“. Тя можеше да ги научи и да започне да му ги предлага. Разбира се, той щеше пак да ходи в клуба (не можеше да разочарова малката Кристъл), но не толкова често. При мисълта колко пари е пръснал там през последните две-три години, докато жена му... Спомни си за кръвното и се опита да го приеме по-спокойно. Да, кучката имаше много да му връща (всяка заключена врата, всяко главоболие, всяко скастриане) и щеше или да си плати, или да изхвърчи от къщата. Спомни си безвкусната, жалка дупка, в която живееше, когато се срещнаха. Това трябваше да му подсказва нещо още в началото. Така че тя по-скоро ще се съгласи на всичките му условия, отколкото да се върне там. Ще му ходи по свирката и още как. Той си представи розовото бъдеще, пълно с чувствени наслади, и започна да разяснява положението на съпругата си.

Барбара слушаше монотонните му наставления. От време на време той се изправяше на пръсти и отпускаше разперените си длани върху шкембето си. Тя трябвало да прави това. Тя трябвало да прави онова. Трябвало да бъде любяща майка на оная дебела надменна саможивка Джуди. Да изслушва внимателно и да гледа доброжелателно бъкащите му от бацили пациенти, когато започваха да хленчат. Не пропусна да спомене разнообразни менюта от по четири ястия.

Тя си спомни за парите за мисис Рейнбърд — бяха в чантата ѝ на горния етаж. Четири хиляди. А още не бе продала часовника си. Можеше да събере достатъчно за депозит на къща. Но каква щеше да е тая къща? Колиба, в каквато родителите ѝ, ако са живи, сигурно още живеят. Значи да се върне пак оттам, откъдето бе започнала. А как щеше да изплаща ипотеката? Каква работа щеше да си намери на тази възраст? Разбира се, ако имаш къща, можеш да даваш стаи под наем. Ако трябва — и други екстри по избор. Но ако трябва да прекара остатъка от живота си въргаляйки се из чаршафите, то защо не го

направи тук, сред истински комфорт? Винаги можеше да се отпусне и да си мечтае за Капри. Или Ибиса. Или Лазурния бряг.

Тя се загледа през прозореца. В яркозелената трева, проблясваща под хипнотизиращите струи на пръскачките. Към разцъфналите дървета и терасата с масите, чадърите и каменните саксии, пълни с цветя. После погледът ѝ се плъзна из стаята. Дебели китайски килимчета и меки дивани, и маси от оникс с преплетени плочки в зелено и златисто. И от нея се искаше само да се преструва. Трябва да се справи. Все пак, цял живот все това е правила.

Тя го погледна. Наистина влизаше в ролята си. Изпъкналите му очни ябълки бяха зачервени, злобен тик подръпваше устните му, които още малко и щяха да се запенят. Трябвало да се оправя без кола. Три коли в едно домакинство било нелепа цифра. Мисис Холанд ще бъде предупредена да напусне. Часовете на градинаря щяха драстично да се намалят. На Барбара нямало да ѝ навреди да разбере какво значи работен ден. А когато стане време — и работна нощ. Животът ѝ на чужд гръб свърши. Да, ето че и тя си получи заслуженото. Защото най-после дойде време да разбере къде ѝ е мястото.

Тя постепенно започна да се предава — или поне така си помисли той с трепет на задоволство. Върху лицето ѝ се появи нежна усмивка. Протегна ръка, хрисимо я сложи върху неговата, и каза:

— Майната ти, Пуки!

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Барнаби седеше в „Орион“ в края на „Чърч Лейн“. Прозорците бяха отворени и слънцето топлеше лицето му. Беше потънал в размисъл.

Както и очакваше, алибито на Лейси бе потвърдено. Човекът не е виновен за убийството на Айрис Рейнбърд. И все пак се опита да се измъкне. Защо? Наистина ли бе просто паника? Наистина ли е имал чувството, че е натопен нарочно? Първите дипли на мрежа, падаща върху му, хвърлена от непозната ръка? Много е вероятно, Барнаби го знаеше. Беше виждал много хора да духват при далеч по-леки провокации. Лейси бе хукнал да бяга и все пак Трой, който се съвзе бързо и стана от пода, го залови и го свали на земята още преди да измине и няколко метра.

Барнаби си припомни сцената, като съсредоточи вниманието си върху лицето на Лейси. Първо удивление. После паника. И още нещо. За момент те се бяха спогледали преди Лейси да бъде вкаран в колата и Барнаби почувства, че се изпотява докато се мъчеше точно да си спомни тези няколко секунди, толкова бързо отлитащи и толкова мъгляви.

И тогава го разбра. Третото усещане бе облекчение. Сега, хващайки се за тази нова идея, той си представи сцената още веднъж. Лейси тича; почти сигурно е, че Лейси ще бъде пипнат, преди да е успял да избяга; Лейси е облекчен. А кога бе хукнал Лейси? Не, както се очакваше, когато бе намерен ножа. А минути по-късно, когато Барнаби се канеше пак да влезе в ателието. Това трябва да е. Те бяха открили нещо в Холи Котидж. *Но не бяха открили онова, което Лейси се опасяваше, че ще открият.*

Барнаби излезе от колата и пресече пътя. Устата му бе суха, сърцето му туптеше бясно в гърдите. Докато вървеше, си спомни изрядно подреденото ателие. Професионално. Сгъваеми маси. Четки и бои. Нищо необичайно. Ала докато вървеше забързано по прашната пътека, той все повече се убеждаваше, че това последно, интуитивно усещане бе правилното.

Холи Котидж, вече неогрявана от слънцето, пак изглеждаше студена и сива. Барнаби отвори входната врата и извика „Мис Лейси!“ към стълбите. Той прецени, че няма вероятност тя да е спала там предишната нощ, но просто за всеки случай не искаше да я безпокои. Нямаше отговор. Той пристъпи през прага, където доскоро имаше врата, в ателието.

Всичко изглеждаше съвсем същото. Той вдигна всички буркани, тубички и кутийки, отвори и ги подуши. Изглежда не съдържаха нищо извън обичайното. Четките си бяха просто четки. В един шкаф в ъгъла имаше много книги с меки корици и каталози с картини. Той започна да ги отваря един по един и да ги тръска надолу. Никакво уличаващо писмо не падна на пода. Имаше буркан с чист спирт, друг, размътен от боя, няколко парцала, някои чисти и прилежно сгънати, а други — на петна и смачкани. Первазът на прозореца беше празен. Барнаби насочи вниманието си към картините.

Не бе сигурен какво да очаква. Айрис Рейнбърд ги бе нарекла грозни и жестоки. Барнаби усети, че тази забележка бе събудила едно предположение у него, след като срещна Лейси — че той няма талант. Това предположение сега беше грубо разбито.

Първото платно, което видя, бе портрет на Денис Рейнбърд — и то смайващ. Боята блестеше, сякаш бе съвсем прясна. Комбинацията от сиво и жълта охра напомни на Барнаби за току-що преобърнатата буца лепкава пръст. Отблизо картината изглеждаше незавършена, грубичка, но поставена на перваза и гледана от няколко стъпки, тя изненадващо оживяваше. Денис бе облечен в разгърдена риза, чиито очертания, както и ръцете му, не се виждаха ясно, а бяха замъглени и избледняваха в сенчестия фон. Костите в основата на шията му прозираха ясно под тънката кожа, като на малко пиле. Плоскостите по лицето му представляваха дебели пластове жълта боя, която като по чудо успяваше да внуши истинска жива тъкан с всичките ѝ неравности и тайни. Устата бе силно стисната, а вгълбеният поглед отразяваше стаените мисли на седналия. Очите му издаваха самота и мъка. Художникът бе разбрал и извадил на показ на платното много повече от външността на Денис Рейнбърд. Бе разкрил сърдечните му тайни. Нищо чудно, че майка му бе намразила платното.

Още един портрет. Старица с букет теменужки. Очите ѝ бяха хлътнали в повехналото кафеникаво лице. Изражението ѝ бе събрало

цялата меланхолия на старостта, но устните ѝ се смееха с младежка лекота и грация. Теменужките бяха като покрити със сребрист скреж, там, където росата все още блестеше по тях. Имаше малко абстрактни картини и няколко пейзажа и Барнаби, съвсем против волята си, усети прилив на възхищение, когато ги обърна към себе си. Нищо чудно, че Лейси и пет пари не даваше за нещата около себе си, като се има предвид какво ставаше в главата му.

Ниви с макове, речен бряг, застлан с диви цветя, две очевидно рисувани в градината на мис Симпсън. Всичките те бяха на светлинни години разстояние от прецизния, сдържан натурализъм, към който се стремеше Клубът на изкуството на Барнаби. Пред него имаше бронзови небеса, надвиснали като дъга над безкрайни, почти безцветни брегове; сгради, трептящи в горещината; градини, преливащи от ослепителни растения и цветя, всички окъпани в златиста светлина. Той ги облегна на дървената ламперия — от платната сякаш се разля слънчева светлина и образува блестящи локвички върху дървения под.

Абстрактните платна бяха много големи и излъчваха простота. Дебел пласт бяла боя и, в единия ъгъл, самопоглъщаща се звезда. Галактически пръстени във все по-тъмни цветове се свиваха до ядро от катраненочерен блясък. До тях имаше папка. Барнаби я отвори и издърпа куп рисунки. Скици на Джуди Леситър, направени бързо, но пък пълни с живот. Като ги видя, Барнаби се сети защо е дошъл.

Отново прегледа внимателно платната. Очевидно в тях нямаше нищо тайнствено. Нищо, което да подсказва причината да бъдат поставяни под ключ. Докато отстъпваше назад, той се блъсна в един статив, който се наклони на една страна и старата риза, използвана да го покрива, падна. Барнаби оправил статива и сложи обратно ризата. Получи се квадратна форма, поддържана от две кръстосани летви. Но формата бе различна от вчерашната. По-малко солидна. Той бе напълно сигурен, че на този статив предния ден имаше по-голямо платно. Което означава, че за времето оттогава насам някой е влязъл и го е отнесъл.

— Доведи тук Лейси.

— Да, сър! — извика натъртено сержант Трой, напусна канцеларията в бърз тръс и шумно затрополи надолу към сутерена.

— Хей, ти, ставай! — Той отключи килията и раздруса пръст в посока на Лейси. — Размърдай си задника. Главният инспектор иска да говори с теб. — Видя, че затворникът си взема якето. — Не си прави труда — продължи Трой, — никъде няма да ходиш.

Майкъл Лейси не обърна внимание на сержанта, заобиколи го и забърза нагоре по каменните стъпала. Трой го настигна и възмутено се опита да си възвърне доминиращата позиция. Полицайката Брайърли го бе уведомила за драматичните събития през нощта, но тъй като все още нищо не знаеше за алибито на Лейси, той бе абсолютно убеден във вината му.

— Много добре внимавай какво правиш.

Затворникът се настани без покана на стола пред бюрото на Барнаби и с интерес заоглежда обстановката — множеството телефони, въртящите се картотеки, телевизионните екрани, трескавата дейност, кипяща в отдела.

— Значи ето къде става всичко. Много впечатляващо — констатира той и се ухили на Барнаби нахално и язвително. — Тази вечер ще спя по-спокойно в леглото си. Предполагам, че там ще спя, нали?

— Е, мистър Лейси, алибито ви наистина бе потвърдено.

Лейси стана.

— Значи мога да си вървя?

— Само един момент. — Лейси седна пак. — Тази сутрин се върнах в къщата, за да продължа разследването си. — Никаква реакция. Никакъв страх. Никаква тревога. Нито дори нервност. „Мътните да го отнесат“, помисли си Барнаби. — Смятам, че вчера, когато бяхте задържан, имаше едно доста голямо платно, покрито с парче плат, на статива в ателието ви.

— Съмнявам се. Тъкмо започвах портрет на Джуди Леситър, както знаете. Никога не работя две неща едновременно.

— И все пак останах с това впечатление.

— Тогава впечатлението ви е погрешно, господин главен инспектор. Хареса ли ви това, което видяхте? Какво мислите за нещата ми? — И преди Барнаби да успее да отговори, той продължи: — Да ви

кажа, искате ли? Вие не разбирате от изкуство, но пък знаете какво харесвате.

Ужilen от снизходителното предположение, че не е нищо повече от дървеняк и невежа, Барнаби заяви:

— Напротив. Интересувам се от изкуство и смятам, че имате забележителен, дори изключителен талант.

Докато изричаше тези думи, нито за миг не свали поглед от Лейси. Видя как изражението му се променя. Цялата му войнственост и надменност постепенно изчезнаха. Израз на дълбоко задоволство се разстла по чертите му. Той каза:

— Да, имам, нали?

Но в гласа му нямаше високомерие. Просто радост, преплетена с лека неувереност.

— Техниката ви е много добра. Ходил ли сте в художествено училище или колеж?

— Какво?! — изсмя се високо той. — Един семестър ми беше достатъчен. Там е пълно с превзети идиоти. Човек може да се научи само по един начин — като коленичи пред майсторите. — Искреността в гласа му компенсира превзетостта на фразата. — Ще отида в Прадо, в Мадрид. В „Уфици“. Във Виена, Париж, Рим, Ню Йорк. И така ще изуча занаята. — Последва дълга пауза. Накрая Лейси попита: — Какво има, инспекторе? Изглеждате страшно... ами страшно... неспокоен. — И тъй като Барнаби не му отговори, той стана. — Е... сега мога ли да си вървя?

— Какво? О, да... — Барнаби стана. — Да... можете.

Майкъл Лейси се насочи спокойно към вратата, каза „Извинете“, докато минаваше покрай сержант Трой и на излизане добави:

— Не забравяйте да си затворите устата, сержант. Може да лапнете някоя муха.

Трой хлопна челюстите си така, че зъбите му изтракаха и впери поглед в затварящата се врата.

— Защо, по дяволите, го пуснахте, сър?

— Целия следобед е бил с момичето на Леситър.

— Но... мисис Куайн го е видяла!

— Наистина е видяла някого — няма две мнения по въпроса. Някого с дрехи и шапка, които много приличат на тези на Лейси. Сега проблемът е — измърмори Барнаби, — защо, щом убиецът толкова е

искал да натопи Лейси, не си е свършил работата докрай и не е подхвърлил и дрехите в къщата? — Трой разбра, че инспекторът пита по-скоро самия себе си и си замълча. — Да, дрехите трябва да са наблизно. Който и да е бил, е бързал. С малко повече късмет и едно подробно претърсване още днес ще ги открием. Отивам до лабораторията да видя какво ново има. Ще се върна след десетина минути. Подготви кола. Вземи си, освен това кофичката и лопатката.

Челюстите на Трой отново се раздалечиха. Когато стигна вратата, Барнаби се обърна и мрачно му се усмихна.

— Отиваме на плажа.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Трой пое по шосе А21 (за Хейстингс и Сейнт Ленардс) при Тънбридж Уелс и поднови разговора, временно прекъснат докато се справяше с непознати обиколни пътища и внимаваше за отбивки. Двамата с Барнаби обсъждаха последните доклади от анализите на съдебната лаборатория.

— Но ако тези... влакна... тези парченца найлон са били под ноктите ѝ, това не значи ли, че е одрала лицето на убиеца?

— Невинаги. Ако човек си сложи чорап на главата, доста голяма част от чорапа остава неизползван. Може него да е хванала.

Той се облегна, затвори очи и си представи — не за първи път — ужасяващия миг, в който посетителят на мисис Рейнбърд изчезва от дневната, вероятно след като моли да ползва тоалетната, и се появява след няколко секунди, с черти сплеснати до неузнаваемост, и остър нож в ръка. Фактът, че вече знаеше кой бе този човек придаваше допълнителен нюанс на ужас към сцената. Трой заговори за доказателствата, открити под градинския навес.

— Трябва да са от одеялото, сър — имам предвид черните и зелени влакна, които откриха.

— Почти сигурно е.

— Предполагам, че който и да е бил, е сметнал, че по-сигурно е да се потопи във вода, отколкото да се изгори. Не бие толкова на очи.

— И аз така си мисля. Имам чувството, че е било в езерото в гората, близо до къщата. А може би и дрехите също са там.

— И един от семейство Рейнбърд се е досетил по някакъв начин и се е опитал да измъкне пари от някого.

— Да, и аз така мисля. Но в случая майката и синът са си намерили майстора. Бързото и ефективно ликвидиране на мис Симпсън би трябвало да им подсказва нещо. Нали знаеш какво се казва; Трой — „Щом веднъж извършиш убийство...“?

— Това пак ли е Джейн Остин, сър? — попита сержантът, докато профучаваше през Ламбърхърст. — Но вече сме на крачка от

разкритието им. Пък и това одеяло сигурно е тежало — надали са го изхвърлили направо, без да го увият в нещо.

— Да. Предполагам, че са имали найлонова чанта, по-скоро найлонов чувал от онези, в които се изхвърля боклука. Дрехите също са сложени там.

— Поели са голям риск. Да го направят посред бял ден...

— Да, но вече са изпаднали в паника. Нещата започват да се развиват зле за тях, Трой. Времето им изтича... при това изтича много бързо.

С периферното си зрение инспекторът забеляза как сержантът извърта рязко глава от удивление.

— Какво?... Искате да кажете, че знаете кой е извършил убийствата?

— Да, естествено.

— И двете ли?

— И трите.

— Но... не разбирам...

— Гледай си в пътя, човече!

— Извинете, сър. — Трой внимателно се вгледа напред в пътя, но след малко продължи: — Поне е ясно, че Филис Кадел е убила мисис Трейс.

— Не мисля така.

— Но... тя си призна. Господи, та тя дори се самоуби!

Барнаби не му отговори. Тишината се наруши чак когато влязоха в Сейнт Ленардс. Когато наближиха морския бряг, той помоли сержанта да спре и попита един възрастен джентълмен с втвърдени от морския бриз бакенбарди за пътя към Дьо Монфор Клоуз. Трой изпълни указанията и стигна до „Морски бриз“ — бяла дървена къщичка с изрядно поддържана предна градина, не по-различна от хиляди други. Барнаби излезе, но възпря Трой, когато последният се опита да го последва.

— Не ви ли трябва, сър? За показанията?

— Не мисля. Това е просто за обща информация. Ако има нещо, ще те повикам.

Изоставен, Трой започна да преобръща отново и отново в главата си загадъчните забележки на Барнаби. По негово мнение, те нямаха никакъв смисъл. Абсолютно никакъв. Трябва да е бил Лейси.

Момичето на Леситър го прикрива. Повече от ясно е, че е луда по него. Вместо да пуска Лейси, Барнаби трябваше да арестува нея за съучастничество. Трой би направил точно това. Защото кой друг, по дяволите, маже да бъде? Денис е бил на работа; Леситър се е забавлявал в „Каза Нова“; мисис Л. и Дейвид Уайтли не са му отстъпвали в „Хондата“ ѝ; Катрин е била с Хенри. И ако един и същи човек е извършил и двете убийства, това изключва Филис Кадел, която не маже да е жената от гората и следователно няма причина да очисти мис Сипсън. И във всеки случай (тук Трой бе склонен да се съгласи с Барнаби) отрицателният ѝ отговор по последния случай звучи правдоподобно. Все пак, ако човек си признае едно убийство, няма много логика да не си признае и още едно.

А точно тя трябва да е убила Бела Трейс. Трой се опита да си спомни доклада от вестника. Никой от ловците не е могъл да изстреля куршума, поне това е доказано от разследването. Катрин е била в къщата и е правела сандвичи, така че Филис Кадел е била единствената... Момент! Мислите на Трой се пръснаха като подивели из всички посоки като обезпокоени мравки. За един от сегашните заподозрени не се знае нищо относно местонахождението му през онзи ден на лова. Къде е била Барбара Леситър? Не е била на лов (това би било чудна гледка), и все пак няма ясно алиби. Пък и именно тя може да е убила мис Симпсън. И мисис Рейнбърд. Тя изобщо не уточни продължителността на времето, през което е била в колата си с Уайтли. А запазването в тайна на връзката им и в двата случая би било достатъчно силен мотив. Но Бела Трейс, за Бога? Какъв е смисълът? От друга страна, защо Филис Кадел да признава нещо, което не е извършила? Нещо не се връзваше.

Трой седеше и скърцаше със зъби. Беше с Барнаби през цялото време по този случай. Чу всички разпити, имаше достъп до резултатите от лабораторията. Това, което Барнаби видя и научи, Трой също го видя и научи. И се вбеси, когато чу началника си да говори за заключения с такава лекота и увереност. Трой удари с юмрук таблото и изтръпна от болката. Къде се е заблудил? Да не би да гледаше на нещата от напълно погрешен ъгъл? Сигурно в това е разковничето. Върни се назад, опитай от друг ъгъл. Реши да поупражни малко китайско дишане, да се върне в самото начало и да започне отново.

Барнаби застана в центъра на яркочервеното, излъскано до блясък стъпало, повдигна опашката на чукчето във форма на сирена и я пусна. Една старица отвори вратата. Тя го погледна, надникна през рамото му и зърна колата, после пак вдигна поглед към него. Изглеждаше неимоверно тъжна и много, много изморена.

Барнаби каза:

— Мисис Шарп?

— Влезте — кимна тя и отмести поглед. — Очаквах ви.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

РАЗВРЪЗКАТА

ПЪРВА ГЛАВА

Докато колата летеше по безличните провинциални улички, след което навлезе в равнините на Съсекс, Барнаби си даде сметка, че въпреки броя на убийствата, той винаги ще си спомня за всички тях като за случая Симпсън. Бе стигнал до заключение, за което бе сигурен, че е единствено вярното и пъзелът бе завършен, с изключение на едно дребно парченце. Той си припомни въпросната сцена. Спомняше си я толкова ясно, почти дума по дума. Проблемът с това дребно парченце бе, че то обезсмисляше всичките му изводи. И все пак не можеше да не вземе под внимание сцената, нито да се престори, че нищо не се е случило. По някакъв начин парченцето трябваше да си намери мястото.

Трой намали скоростта, когато отново навлязоха в Тънбридж Уелс. „Кара много добре“, помисли си Барнаби. Въпреки честите си укори относно енергичния и изключително темпераментен начин, по който сержантът му караше, Барнаби не можеше да не му признае безспорното наличие на умение и усет към колата. Загледа се в него — Трой непрекъснато проверяваше пътя зад себе си: огледало — път, път — огледало, огледало...

— Ами да, точно така!

— Сър?

Очите на сержанта се плъзнаха за части от секундата към началника му. Барнаби не отговори. Трой, чиито китайски упражнения за дишане и опити за справяне с ребуса на случая не го бяха довели до абсолютно никъде, не продължи да настоява повече. Беше решил да не доставя удоволствие на този стар дявол, като го гледа с широко отворени очи и му задава нетърпеливо въпроси. Защото несъмнено шефът ще разкрие всичко, когато прецени, че е назрял моментът. „До тогава, помисли си Трой, нека брилянтните му умозаклучения се пържат в собствения си сос.“

— Право в Костън, нали?

— Не — отвърна Барнаби. — На крак съм от пет и половина и умирам от глад. Ще се отбием в Рединг, за да хапнем нещо за обяд.

Сега няма какъде да бързаме.

По-късно той отново си спомни тези думи и си ги припомняше дълго време след това. Но нямаше откъде да знае, че в града, който току-що бяха напуснали, една старица вдига слушалката на телефона и със сълзи на очи набира един номер в Баджърс Дрифт.

Огромната празнична палатка беше с размерите на баражен балон. Той се издуваше и плющеше, докато половин дузина мъже се мъчеха да го закрепят за земята с колчета и чукове. Две дузини каси с шампанско и дванадесет сгъваеми маси бяха струпани до клатушкаща се планина от наслагани един в друг дървени столове. Под платното старателно поддържаната зеленина, вече носеща отпечатъците на тежки обувки, бе започнала да попива онзи аромат, характерен за хилядите празнични палатки — ухание на самовари, сладък мирис на сено и току-що нарязан хляб.

Докато Барнаби слизаше за последен път по стъпалата на терасата, той видя как Хенри Трейс тика количката си сред цветарите и доставчиците — кимаше, усмихваше се, сочеше, пречкаше се. Дори и от няколко метра се виждаше съвсем ясно, че е на върха на щастието си. Барнаби се огледа за Катрин Лейси.

— О, господин главен инспектор! — извика Хенри и умело избута количката си по плочките. — Колко мило. Дошли сте да ни пожелаете щастие ли?

Усмивката му се стопи, когато видя израза върху лицето на полицаая. Спря количката си на известно разстояние от него, сякаш това празно пространство можеше някак да смекчи тежестта на новините, донесени от Барнаби.

— Съжалявам, мистър Трейс, но нося лоши новини.

— За Филис ли? Вече зная... позвъниха ми. Боя се, че изглежда малко безчувствено да продължаваме така тук, но нещата бяха толкова напреднали — направи жест към моравата той, — че реших...

Гласът му замря. Последва дълга пауза, през която той се вираше в двамата мъже и очите му постепенно се изпълваха със страх.

Барнаби заговори — тихо, внимателно, с ясното съзнание, че няма начин да направи жестоките слова милостиви. Трой, който

винаги се бе надявал един ден да види как представител на висшето общество си получава всичко тъпкано, внезапно си даде сметка, че е извърнал поглед встрани, тъй като не можеше да издържи гледката на смалилата се до неузнаваемост фигура в инвалидната количка.

— Имате ли някакво представа къде може да е мис Лейси?

Барнаби почака, повтори въпроса си и пак изчака. Щеше и да го потрети, но Хенри Трейс накрая отвърна:

— Отиде в къщата им в гората... — Гласът му бе неузнаваем. — Някой се обади...

— Какво?! Каза ли ви кой?

— Не. Аз вдигнах слушалката... беше жена... и май бе разстроена. По гласа ѝ личеше, че е старица.

— Господи! — възкликна Барнаби и хукна напред. Трой се затича до го настигне. — Остави колата!... През горичката е по-напряко.

Пресякоха градината на Транкилада, префучаха покрай стреснатия дежурен полицай и минаха право през плета. Барнаби разбутваше леските и бързо си проправяше път през гората. Летеше напред като вятър, риташе пръчки, листа и всичко друго от пътя си като подивял. Трой го чу как мърмори:

— Проклет глупак... *проклет, проклет глупак!*

И без да знае кой или какво има предвид Барнаби, той се усети повлечен от напрежението, което тласкаше напред шефа му.

А на терасата Хенри Трейс се сви като ранена птица в количката си. Шумът около него не стихваше. Каси, препълнени с шампанско и кошници с лакомства. Едно хубавичко момиче с розов гащеризон подреждаше карамфили под формата на арка над вратата и си пееше. Хенри затвори очи и бе наново залян от вълните на отчаянието и мъката. Заприиждаха леко, но само след миг вече го разкъсваха с нетърпима жестокост.

— Простете, сър...? — Пауза. — Сър?

— Да.

— Трябва да се заема с перилата на стълбището. Мисля, че ще изглеждат най-добре, ако се увият с цветя, които после се спуснат и по стълбите...

Той вдигна поглед към нея, а после към навеса, който сега бе весело украсен със зеленина и жълти цветчета. Хората забързано

щъкаха напред-назад и си подвикваха. Планината от столове бе разрушена, а самите столове — подредени в палатката. Трябваше да направи нещо, за да спре инерцията. Дори и когато мислено се помоли всичко това да е ужасна грешка, знаеше, че не е никаква грешка.

Всичко, което му бе казал Барнаби, съвпаднаше. Значи трябва да е истина. Но какво да каже на момичето сега? Погледна милото ѝ, усмихнато лице.

— Да — каза и обърна количката си към къщата, — ще стане хубаво, ако се спуснат и по стълбите.

ВТОРА ГЛАВА

— Виж в кухнята — извика Барнаби, — а аз ще проверя горе.

И трите спални бяха празни и всичко си изглеждаше както преди: малкото единично легло все още се мъчеше да изглежда изрядно изпънато, само заради ефекта, а двойното — в пълен безпорядък. Барнаби провери гардероба и тъкмо щеше да отвори един голям сандък на площадката, когато чу Трой да вика. Спусна се по стълбите и откри сержанта в ателието пред статива. Стоеше като втрещен.

— Но... — зяпна той Барнаби. — Кой е това?!

Барнаби погледна платното. Върху рамката на статива бе закрепен плик с надпис: „Да послужи, където и пред когото трябва“. Той го грабна и бързо излезе от стаята. Трой го последва, а лицето му бе придобило цвета на варен омар.

В преддверието Барнаби разкъса плика и бързо хвърли поглед по страниците. След това се върна в кухнята. Нещо, подобно на магданоз, бе разпръснато по масата. В стаята миришеше на мухъл. На мишки.

Трой стоеше и несигурно наблюдаваше шефа си. Барнаби изглеждаше съсипан. Седна и поклати глава, сякаш да пропъди мъчителните мисли или някое летящо насекомо. После стана и замаяно се огледа. Пъхна писмото в джоба си и бързо излезе от стаята. На колегата си не каза нищо. Трой имаше чувството, че Барнаби е забравил присъствието му. Въпреки това го последва. Главният инспектор забързано заобиколи къщата и потъна в гората. Трой подтичваше отзад, усещайки неудобство от въздействието, което картината му бе оказала.

Барнаби се движеше на зигзаг, обръщаше се, връщаше се назад и пак се обръщаше: „Прекалено късно, прекалено късно!“, беше единственото, за което бе в състояние да мисли, докато обикаляше в кръг, докато безмилостните секунди се изплъзваха като сребрист пясък измежду пръстите му. В съзнанието му се редяха образ след образ: телевизионен екран с квадратен дисплей, отброяващ части от секундата по-бързо и от възприятията на окото; компютри, струпани в голяма зала и един гъгнив глас, който брои: „Пет, четири, три, две,

едно, нула“; пясъчен часовник, в който песъчинките изтичат неусетно. И като капак на всичко, той и Трой разпускат в „Медния казан“. Предястие, основно ястие. Сирене и бисквити, а също и пудинг. Кафе. Още, сър? Защо не? Няма закъде да бързаеме. Време колкото щеш.

Къде, по дяволите, бе това място? Опита се да си спомни дали там има нещо по-особено. Някаква забележителност. Единствено кораловата орхидея, от която започна всичко, и бастунчето с червената панделка, прибрано вероятно още преди няколко дни. Така че нямаше нищо...

Господи, нали преди малко видя онези грапави чадърчета по ствола на дървото! Очевидно се въртеше в кръг. Спря и само с периферната част на съзнанието си усети, че Трой се бе заковал на място зад него. Чак сега си даде сметка, че всеки удар на сърцето му причинява непоносимо силна болка. Че сакото му е почерняло от потта и изподрано от къпините, също както и кожата на лицето му. Че е зяпнал с уста и си поема въздух като удавник. Застина неподвижно — трябваше да обмисли спокойно нещата.

След това видя кукуряка. И се сети защо грапавите чадърчета на гъбите му изглеждат познати. На няколко метра от него имаше плътно сплетени клони, които образуваха заслон. Той заобиколи преградата — дебелият пласт шума приглушаваше стъпките му — докато не стигна до отвора.

Срещу него зееше просека. Доста голяма площ от земята бе изравнена, синчецът и орловата папрат бяха прекършени. Катрин Лейси лежеше в обятията на любовника си. Притиснати един в друг като деца, изгубени в гората. Само една чаша лежеше на няколко сантиметра от неговата безжизнена ръка. А тя бе в булчинската си рокля — колосан сатен с цвят слонова кост и було, закрепено с венец от диви цветя. Булото — ситно избродирано и украсено с дребни бисери и диаманти — се разстиляше покрай тялото ѝ и се стичаше на блестящи вълни в морето от обграждащата ги тъмнина. Изключителната ѝ красота не бе помрачена дори от смъртта. Докато Барнаби стоеше неподвижно, напълно онемял, едно голямо листо се спусна надолу и падна точно върху лицето ѝ. То запламтя върху восъчнобялата ѝ кожа и покри невиждащите ѝ очи.

ТРЕТА ГЛАВА

— Много любезно от ваша страна да ме посетите, инспекторе.

Барнаби се облегна на покритото с бродерия кресло, а до лакътя му имаше огромно парче кейк със сливи и двоен „Тийчърс“.

— За мен е удоволствие, мис Белрингър. Ако не бяхте вие — както, спомням си, изтъкнахте още в началото на разследването — нямаше изобщо да имаме случай.

— Знаете ли, винаги съм подозирала това момиче Лейси.

— Да — кимна Барнаби, — човек обикновено е склонен лесно да отхвърля очевидното. Но то често се оказва и единствено вярното.

— И, разбира се, щом осъзнахте, че не действа сама...

— Точно така. Едва тогава стана ясно как може да са извършени и трите убийства.

— Толкова се разстроих за Филис Кадел. Ужасна работа. И все пак не разбрах напълно всички подробности. Защо ще ѝ е да признава нещо, което не е извършила?

— Много е объркано. — Барнаби отпи глътка от уискито. — Първо, трябва да се върнем няколко години назад. Всъщност, чак в детството на двамата Лейси. Спомняте ли си мисис Шарп?

— Бавачката ли? Да. Горката жена. Сигурно направо са я побърквали.

— Така ми каза и мисис Рейнбърд. Очевидно децата са били неразделни като малки, непрекъснато заговорничели, замисляли нещо, защитавали се един друг, винаги прикривали постъпките на другия. Но с течение на времето всичко се променило. Постоянно се карали и то до такава степен, че щом пораснали достатъчно, за да могат да се оправят и сами, старата бавачка Шарп ги напуснала и отишла да живее край морето на мир и спокойствие. Приех този разказ за чиста монета, просто защото няхах причина да се съмнявам. А и поведението на двамата го потвърждаваше. Подслушах една доста горчива тяхна кавга. Но разговорът ми с мисис Шарп представи нещата в коренно различна светлина.

Той отхапа от великолепия кейк със сливи, захаросан и потъмнял от плода, и отпи глътка „Тийчърс“. Все още си спомняше как седи на твърдото канапе, а над него цяло съзвездие усмихнати Лейси. Мисис Лейси като дете и млада жена, снимки от сватбата, от кръщенетата. Децата растяха, толкова еднакви, толкова внимателни един към друг, винаги заедно.

— Тя беше по-силната — каза мисис Шарп. — Приличаше на баща си.

— Разбрах, че не е бил с лесен характер?

— Беше зъл човек! — пламна лицето на мисис Шарп. — Не си падам по съвременните теории, че средата прави хората проклетници. Просто някои се раждат зли и той беше един от тях. Разби сърцето на милото ми момиче и я вкара в гроба. Тя беше толкова прекрасно създание, толкова... толкова нежна. А другите жени... казваше, че е срещнал онова момиче, с което замина в чужбина след смъртта на Мадлен. Да, ама никога не съм вярвала на това и никога няма да го повярвам.

— Значи момчето е приличало повече на майка си?

— Той я боготвореше. Толкова ми беше жал за него. Опитваше се да бъде смел... да я защитава, но не можеше до се сравнява с баща си. Джералд беше толкова груб... веднъж, хвърли една ютия по Мадлен, а Майкъл се мушна между тях и тя се лепна върху лицето му. Оттогава си носи и оня белег, сигурно го знаете.

Барнаби поклати глава.

— Видях белега, но не знаех как е станало.

— Катрин пък винаги защитаваше баща си. А той си замина и даже не се сбогува с нея. Това би измъкнало завинаги почвата под краката на някой по-слаб човек, но не и на нея... тя... тя си беше цяла бащичко. Външно не приличаше на него. Той бе претенциозен, винаги се фукаше... а тя бе затворена, но дълбоко в душите си двамата бяха като две капки вода. Огнен нрав и непреклонна воля. А когато той ги напусна, тя насочи цялото си внимание към Майкъл. А горкото сираче в отчаянието си се залепи за нея. Човек никога не би си помислил, че е по-големият от двамата. Тя му бе майка, баща, сестра, абсолютно всичко. Понякога се чудех какво изобщо правя там, но пък нали трябваше да има някой с тях, докато са малолетни.

— Майкъл започна да рисува на четиринадесет. Имам предвид, сериозно. В училище винаги е бил добре по рисуване и те настояваха да отиде в колеж. Отиде за малко и напусна. Каза, че било пълна глупост. И Катрин го окуражаваше. Казваше му, че е по-добре да пътува из Европа, да ходи по галерии, музеи и други такива. Казваше, че всички художници са го правели. Та както и да е. Така стояха нещата преди Катрин да навърши седемнадесет. Майкъл бе навършил осемнадесет няколко месеца по-рано и тогава започнаха караниците. Смятах, че са младежки изблици. През цялото време се обвинявах за нещо, всеки ден си разменяха ругатни. Тя му крещеше, а той изчезваше от къщи. И все пак, инспекторе — наведе се тя напред и гласът ѝ стана много тих, — през цялото време докато траеше това, усещах, че има нещо нередно. Улавях скритите течения на чувствата им един към друг. Караниците изглеждаха... някак пресилени... неестествени.

— После една нощ не можах да заспя. Въртях се часове наред, — но в три часа се отказах и реших да сляза долу и да си направя чай.

Когато минавах покрай стаята на Катрин, чух звуци... тихи стонове. Помислих си, че сънува кошмар и отворих вратата и... видях. — Лицето ѝ пламна от спомена и тя го закри с ръце. — След това нямах сили повече да остана. Пред семейство Трейс казах, че децата — все още ги смятах за деца — просто ми идват вече твърде много и пожелах да се оттегля. Сестра ми бе починала преди няколко месеца и ми бе оставила тази къщичка. Последните ми няколко седмици в къщата бяха обаче съвсем различни. Те повече не виждаха необходимост да се карат, за да ме заблудят. Ни най-малко не криеха чувствата си. Очевидно дори не смятаха, че в тях има нещо нередно. За Катрин и Майкъл това бе нещо напълно естествено... просто нормално развитие на привързаността им един към друг. Не разбираха защо аз трябва да напусна. Защо не съм щастлива заради тях двамата. В интерес на истината на няколко пъти се поколебах дали в крайна сметка да не остана още малко... По някакъв начин те си бяха мои деца и бях обещала на майка им да се грижа за тях, но после, един ден, Катрин започна да говори за пътуване из Европа. Щели да ходят тук... щели да ходят там... щели да ходят не знам си къде. Тогава ги попитах: „Кой ще плаща за всичко това?“ А тя ми каза: „Разбира се, че

Хенри“. И Майкъл добави: „Кейт може да накара Хенри да направи всичко“.

— Точно тогава седяха заедно на кухненската маса, прегърнати през кръста. И изведнъж осъзнах колко силни са двамата... Как буквално черпят енергия един от друг. Енергията бе почти осезаема... течеше между тях... удвояваше се... нарастваше по сила и мощ. И аз се изплаших. Помислих си, че нищо не може да ги спре. Каквото и да поискат...

— Някой ми изпрати вестника със статията за разследването смъртта на мисис Трейс. Очевидно бе злополука. Но след това последва годежът и когато чух, че мис Симпсън е починала, не можех да не си задам определени въпроси... Вероятно, ако се бях свързала с полицията, може би нямаше да има трето убийство. Но не бях сигурна, не знаех... имах само предчувствие. Пък и как можех да ги предам? Обичах ги, надявам се, че ме разбирате... все пак са децата на Мадлен.

Последва дълго мълчание. Мис Белрингър кимна сериозно.

— Започвам да разбирам — отвърна тя, наля си още малко уиски и продължи: — Но все още не разбирам как някой от тях е успял да убие Бела.

— Отначало и аз не го проумявах — каза Барнаби. — Четох доклада, докато го научих наизуст. Нещата съвпадаха напълно със самопризнанията на Филис Кадел и изглеждаше, че няма смисъл да се задълбочавам. И все пак имаше нещо, което не се връзваше и то ме тормозеше по цели дни, докато най-накрая разбрах какво. Аз не съм ловец, но ми се струва, че мястото на викача е пред пушките. *Тогава защо Майкъл Лейси и мисис Трейс са били заедно?* И преди всичко, какво изобщо е правел той там? Разказа ми някаква историйка за услуга срещу заплащане, но това не би могло да е истина. Бил е там, за да откъсне мисис Лейс от останалите ловци. Да я изолира, за да стане тя наистина лесна мишена; с други думи удобна за прицел. Катрин се е криела в шубраците — не забравяйте, че единствено брат ѝ потвърждава, че е била в кухнята в Тай Хаус — и в предварително уречено време, без съмнение не без известни заблуждаващи маневри от страна и на двамата, е било извършено убийството.

— Просто така?

— И двамата са били опитни стрелци. Така ми каза мисис Рейнбърд. И при целия този хаос от настръхнали кучета и тичащи

напред-назад хора, тя просто се е измъкнала тихичко през гората. А Майкъл, в нетърпението си да „помогне“, изтичал да позвъни за линейка. И сега следва второто нещо, което ми се стори странно. Логично е при спешност човек да хукне към първата къща и да потропа на вратата — а Лейси е отишъл в Тай Хаус. Възможно най-отдалечената къща от мястото на злополуката. Защо не е отишъл в първата, още на „Чърч Лейн“? Или в Хали Котидж, която е даже по-близо? Причината може да е само една. Защото целта му е била колкото се маже повече да забави линейката. Последното нещо, което са искали, е било бързото пристигане на добри лекари, които маже би щели да спасят живота на Бела.

— Да... смятам, че е много възможно да е станало и така... — Мис Белрингър намираще разказа на Барнаби толкова увлекателен, че ръката ѝ бе застинала с парче сливов кейк между чинията и устата. Сега лапна парчето и, докато дъвчеше, продължи: — Но тогава... защо Филис?

— Да, според мен няма нищо чудно, като се има предвид емоционалното ѝ напрежение, неумелото боравене с пушка, а и изпитата водка, мис Кадел да е пропуснала. Шестстотин метра разстояние не са толкова малко. Но в резултат на едно от онези ужасни съвпадения, които стават понякога и променят живота ни завинаги, Бела се спънала в един дървесен корен точно в мига, когато Филис е стреляла. Леситър споменава в показанията си, че мисис Трейс веднъж вече е падала. Не може да има друго обяснение.

— Но, ако Денис е видял случилото се, той трябва да е видял и Бела да става. Искам да кажа, след бягството на Филис.

— Предполагам. Ще го разберем, когато се оправи. Но доколкото ги познавам, двамата с майка му са напълно способни да наклеветят някого със съзнанието, че е невинен, само и само да му вземат парите.

— Колко отвратително! — Мис Белрингър огледа с тревога претрупаната си стая, сякаш ѝ правеше тест за уязвимост. После се наведе, взе Уелингтън и силно го притисна до плоските си гърди. Четири негодуващи лапи щръкнаха навън. — А убийството на Бела... да не би да е било първата стъпка в грандиозния проект?

— Разбира се. Те оставиха писмо. Всичко е точно обяснено.

С дързък, решителен почерк, с черно мастило, писано от ръка на човек, изпълнен от ярост. Единственият израз на покаяние или

съжаление във всичките седем страници бе, че не са могли да си откажат едно кратко посещение на тайното си място онзи фатален петък следобед. Барнаби прецени, че няма смисъл да наранява възрастната си събеседничка, като ѝ повтори обидните думи, с които бяха нарекли невинната ѝ приятелка.

— Мисля, че точно вие, мис Белрингър, използвахте думите „лоша кръв“. Спомням си, че тогава реших, че звучи много мелодраматично. Сякаш човешката злина може да се предава генетично — като сините очи или рижата коса. Но сега... не съм сигурен. Всичко много напомня поведението на бащата. Как е използвал хората с пълна безчувственост, а после е бягал от мъката и нещастieto, насочвайки се към поредната си цел.

— Цел ли казахте?

— Извинете... по-скоро жертва. Трябвали са им пари, разбирате ли. Купища пари. Не им бил достатъчен спокойния живот, докато Майкъл преуспее с рисуването, което, не се и съмнявам, един ден щеше да стане. Имал е изключителен талант. Не, те трябвало да пътуват. Великото пътешествие. Венеция, Флоренция, Амстердам, Рим. Дотогава, докато Майкъл има нужда да диша артистичен въздух. След това са мислели да се установят в чужбина и най-вероятно да заживеят като мъж и жена.

— А Хенри?

— Да... горкият Хенри. Боя се, че не след дълго и той щеше умре. Убеден съм, че вече е погълнал известно количество от течността, която уби приятелката ви. Не е съвпадение, че вечерта, когато е починала, той е задрямал веднага след вечеря. А това не е ставало само тогава. Всъщност Хенри ми каза: „Сигурно съм заспал след вечеря. *През последните дни това ми се случва често.*“

— Ясно защо ѝ е трябвало да се измъкне от къщата инспекторе. Но все още не разбирам за кучето.

— Много просто. Тя е отишла до пощенската кутия с писмото си до Ноткътс, пунала го е, продължила е до края на уличката, където я е чакал Майкъл на пътя за Хали Котидж и му е дала кучето. Той го е завел у дома си, а Катрин се отбила при приятелката ви и резултата го знаем.

— Сигурно доста е поостанала, за да... да се увери... — Лицето ѝ се сбръчка от мъка. — Съжалявам... всички тези подробности...

правят нещата толкова реални.

— Сигурна ли сте, че искате да продължа?

— Да, напълно. Но може би няма да е излишно малко да се подкрепим... — Тя остави Уелингтън, отви капачката на уискито и си наля малко. — И два... два пръста, нали така се казваше — за вас?

— Не, благодаря. Да се върнем към Бийхайв Котидж. Катрин е трябвало да остане само докато мис Симпсън изпие отровното вино. После се върнала в Хали Котидж и взела кучето, а оттам Майкъл поел нещата в свои ръце. Несъмнено са се престорили, че и двамата искат да говорят с нея. Какво са казали, никога не ще разберем. Молби за мълчание, за разбиране. Може би лек намек, че връзката им ще приключи. И двамата са великолепни актьори.

Тонът му стана по-твърд, когато си спомни съзливото изпълнение на Катрин по повод бавната смърт на Бенджи.

— Сигурно е била отвратена от този разговор. Емили имам предвид. Беше толкова изтънчена. Значи Майкъл е...?

— Да. Останал е, докато тя загуби съзнание, после затворил вратата на дневната, за да не може Бенджи да види господарката си и да вдигне врява. Измил чашата на Катрин, но оставил тая на мис Симпсън. Разбира се, и двамата са се надявали това да мине за естествена смърт, но при едно малко вероятно, но все пак възможно разследване, ще се открие само една чаша с нейните отпечатьци и отровна утайка. Или по-скоро, биха могли да бъдат открити...

Мис Белрингър се изчерви.

— Значи Шекспир е бил просто още една добавена улика? За всеки случай?

— Да. Книгата е била отворена. Сигурно се е оглеждал докато е чакал. Монологът вероятно му е грабнал погледа и е изглеждал съвсем на място. Вади молив „6В“ и отбелязва. А кой от тях е минал през прозореца на мазето, не се споменава. От писмото обаче става ясно, че на момичето на Леситър му се е разминало по една случайност.

— Джуди ли? Не разбирам.

— Отишла до къщата в гората, докато Катрин била с приятелката ви. И видяла Майкъл през прозореца. Това, което не е знаела е, че той е с куче. Ако беше почукала и кучето бе залаяло...

— Горкото дете. Май е родено без късмет. Нали знаете, с някои хора е така.

— Да — кимна Барнаби. — Лейси са я използвали, както са използвали и всички други, попаднали в обсега им. Например било от изключителна важност Майкъл да е прекарал с нея следобеда, когато бе убита мисис Рейнбърд. Спомням си как тогава сержантът каза: „Късметлия е, че има алиби“. Точно обратното — късметът няма нищо общо тук. Това е била важна част от плана — алибито. Ножът е бил поставен в Холи Котидж, но не, както в началото си помислихме, да натопи Лейси, а да смъкне подозрението от виновниците и да го насочи към някой невинен. Към някой, за когото ще се докаже, че е невинен.

— Дори и Джуди да не се бе свързала с Майкъл Лейси — продължи Барнаби, — той е щял да го направи, както подсказват първите думи от разговора им: „Тъкмо се канех да ти звънна“. И, разбира се, трябвало е да работи у дома на Леситър, така че къщата да е празна, за да може ножът да бъде оставен там. После, както пишат в писмото, е трябвало да има анонимно обаждане с намек за претърсване на къщата. Но мисис Куайн ги е изпреварила.

— Да поемеш такъв риск! — отбеляза мис Белрингър. — Да излезеш посред бял ден, облечена в дрехите на брат си!

— Да, но тя очевидно е тръгнала направо от Холи Котидж, после през гората и в шубраците. Не се и съмнявам, че ако бе срещнала някого, целият ѝ план щеше да пропадне, но видяна отдалече, с коса, скрита под шапката, човек просто лесно би я сбъркал с Майкъл.

— Чието алиби е било желязно?

— Именно. Рискът е бил изключително голям, но мисис Рейнбърд им дала срок за първото плащане само до сватбата.

— Преди да издаде тайната ли?

Барнаби се усмихна. Луси Белрингър щеше да му липсва.

— Горе-долу.

— Но е ясно, че Денис не би си мълчал. Особено след случилото се с майка му. Какво са щели да направят с него?

— Майкъл е щял да се отърве от Денис. Всъщност животът му е бил пощаден, само защото се прибрал половин час по-рано от обикновено. Срещнахме Лейси в шубраците зад къщата. Престори се, че отива в кръчмата, но истинските му намерения били да направи всичко възможно синът да не надживее майка си.

— Трябва да са били обезумели.

— Да, така е. Ако не бяха, щяха да се сетят, че ако някой види Катрин, дори и от разстояние, всичко ще се провали. Кой друг сред тесния ни кръг заподозрени е със същата фигура и височина като Майкъл?

— Но тя се е постарала да има алиби, нали?

— Горедолу. Казала, че ще ходи за гъби. На кухненската маса имаше кошница с няколко. Бяха пресни, подуших ги. Нямала е време да ги набере, да извърши убийството, да вземе душ, да се преоблече и т.н. Но ако са били набрани по-рано същия ден от Майкъл и оставени в Холи Котидж, тогава...

— А, да — кимна мис Белрингър. — Това обяснява нещата.

— След като се пооправила (Барнаби сякаш виждаше момичето, облечено като по ирония в ослепително бяла рокля), тя се измъкнала от къщата, от предната врата, след като първо, естествено, огледала внимателно пътя и после почукала доста силно, за да привлече вниманието. Мисис Суини, която я чула и видяла как оставя гъбите на стъпалата и си тръгва, съвсем естествено си помислила, както всеки друг на нейно място би си помислил, че е дошла по улицата.

— А дрехите — шапката и другите нещо. Споменахте нещо и за одеяло. Знаете ли какво е станало с тях?

— А, да... одеялото е било оставено до оградата на задния двор. Майкъл го е взел, след като си тръгнал от дома на Леситър и го върнал в езерото. А дрехите просто са били отнесени в кошницата за гъби. Била е доста голяма, а когато я видях в кухнята бе пълна само до половината. После отишла в Холи Котидж, скрила ножа — и то прекалено добре, окървавените дрехи временно скрила в гората и се върнала в Тай Хаус.

— Какво означава това — коментара ви за ножа?

— Ами, имахме разрешително за обиск на къщата. Ако бе оставила ножа в кухненското чекмедже или в спалнята му, ние можехме и да не влизаме в ателието — стая, която по-късно се оказа твърде значима.

— Сигурно са смятали, че ще претърсите навсякъде. Както си му е редът.

— Да, вероятно е така, но Лейси се опита да избяга — и то само, както осъзнах по-късно, за да ни измъкне от къщата. А аз бях огледал много набързо ателието. Изглеждаше напълно нормално. Но като

излизахме от селото, Катрин видя колата. Когато брат ѝ описа квадрат около главата си и извика нещо, го приех просто като проява на бабаитство. А всъщност съобщението е било повече от ясно. Какво означава квадрата, ако не рамка; къде има рамка, ако не около картина? И защо, когато в къщата му има толкова ценни за него неща, тоест всичките му картини, той остави вратата отключена? Защо излъга, че никога не се е заключвала? Защото нещо е трябвало да бъде взето от ателието, и ако това се направи при заключена врата, то виновникът щеше да излезе Катрин, защото само тя има ключ. Когато е отключено, всеки може да го направи.

— Да, ясно. Но какво е трябвало да се вземе? Някоя картина ли? Защо е била толкова важно?

Барнаби пресуши чашата си с „Тийчърс“, облегна се на стола си и се зачуди какви думи да подбере за отговора си. Сякаш отново видя картината и чу гласа на Трой: „Но кой е това?“ Отново усети физическия натиск върху слънчевия си сплит, който изпита щом зърна картината. Напълно разбираше озадачението на Трой. Защото Катрин Лейси бе неузнаваема. Това бе най-еротичната гола фигура, която някога бе виждал. Излегната на двойното легло и, макар крайниците ѝ да бяха отпуснати като след полов акт, самата картина не внушаваше никаква отпуснатост и размисъл. Тя буквално преливаше от енергия. По кожата ѝ блестяха като перли капчици пот; краката и ръцете ѝ туптяха от енергия, сякаш всеки момент щяха да започнат да се движат по платното. В тях имаше нещо хищно. И нещо леко злоещо. Барнаби неволно я сравни с богомолка, съблазнителна и смъртоносна. Изглеждаше по-едра от жената, която познаваше. Вратът ѝ бе як и силен, гърдите — огромни, коремът — пищен.

Ала именно лицето ѝ бе онова, предизвикало ужасения вик на Трой. Защото това бе лице на вакханка. Влажни червени устни, извити в свирепа усмивка — алчна, сластолюбива и жестока. Очите ѝ проблясваха със сатанинско задоволство. Само косата ѝ си бе нейната, но даже и тя живееше собствен живот — виеше се и се гънеше като гнездо на змии. Барнаби имаше чувството, че всеки момент ще изскочи оттам и ще го изяде.

Мис Белрингър повтори въпроса си. Барнаби, който съзнаваше, че от спомена си се би изчервил, отвърна:

— Беше портрет на сестра му, който не оставяше и най-малко съмнение относно връзката им.

„Нищо чудно, помисли си той, че малкото единично легло винаги изглеждаше чисто, сякаш току-що оправено“. Вероятно не е спала там от напускането на мисис Шарп. Вече знаеше защо Катрин не се бе преместила в много по-голямата, освободена от бавачката спалня.

— Колко са били умни! И то за какво — да стигнат до такъв ужасен край.

— Да. Маже и да прозвучи странно, но сержантът ми каза нещо още в началото на случая, което би могло да ни помогне, само ако му бях обърнал повече внимание. Забелязал, че мисис Леситър никога не пропускала възможността да наклевети Лейси, той отбеляза: „Не за пръв път омъжена жена се преструва пред хората, че ненавижда своя любовник, само и само да отклони следите от себе си.“

— Били са безспорно много убедителни.

— Да. Имаше обаче един епизод, който доста ме затрудни. Ние с Трой...

— И все пак не ми харесва това момче.

Барнаби се усмихна уклончиво и продължи:

— Вървахме по пътеката към Холи Котидж и заварихме двамата Лейси наред ужасна караница. По-късно, когато реших, че са виновни, просто не можех да си го обясня. Защо продължаваха тая игра, когато са сами, след като тя е само за пред хората? Нямаше смисъл. Всъщност боя се, че чутото забави окончателното ми решение. А по-късно, докато се връщахме от Сейнт Ленардс и гледах как сержантът ми непрекъснато гледа в огледалото, осъзнах, че цялата сцена е била заради нас. Защото, въпреки че бяхме зад високия плет и не можехме да ги видим, те сигурно са ни видели да се приближаваме в огледалото, което е близо до отвора за влизане на коли.

Последва дълго мълчание. Накрая мис Белрингър каза:

— Значи... това е, така ли? И последното парче си дойде на мястото.

Барнаби допи чашата си и смачка останалите вкусни трохички кейк на малко топче. Имаше чувството, че са изминали повече от две седмици, откакто събеседничката му се появи за първи път в канцеларията му, като ровеше из обемистата си чанта и го фиксираше с пронизателния си поглед. Какво каза тя току-що? Последното парче

ли? Да, сигурно е така. Неясното усещане за нещо незавършено, което не му даваше мира, вероятно просто се дължи на естествената му неспособност да повярва, че всички неща в живота рано или късно си идват на мястото.

Нямаше какво повече да се каже. Той стана. Луси също се изправи и подаде ръка.

— Е, довиждане, господин главен инспектор. Беше изключително стимулиращо да се работи с вас. Просто не знам как ще се върна отново към скучното си ежедневиe.

Стиснаха си ръце и Барнаби каза напълно искрено:

— Не мога да си представя нещо да бъде скучно, ако вие сте там.

На път към отбивката, където бе паркирал „Ориона“, той мина покрай църковния двор. Подвоуми се, но накрая влезе. Заобиколи църквата и през отвора в живия плет излезе на мястото, където си личаха най-пресните гробове — правоъгълни купчини студена пръст върху неравната морава.

Единият гроб бе отрупан с венци — цветята все още бяха ярки и жизнени; на другия вече имаше само ваза с тъмночервени, ароматни рози. Вместо надгробна плоча бе поставен обикновен камък, на който пишеше:

Емили Симпсън

1906–1987

На скъпата ми приятелка

Барнаби постоя под сянката на тъмните тисови дървета и се заслуша в крясъка на полските врани, после се обърна и бързо се отдалечи.

Вечерята почти свърши. Къли бе донесла подобрани редки сосове, пилешко, броколи, кресон, пресни картофи. Пухкав лимонов кейк. И малка кутия сладкиши за кафето. Стомахът на Барнаби, разкъсан между изненадата и вълнението, мъркаше самодоволно. Къли наля последните капки от втората бутилка вино „Кот дьо Гаскон“ и вдигна чаша.

— Пия за ваше здраве, народе.

— Мислех да пия за Беатриче, новата ти роля — отвърна Барнаби.

За дъщеря му течеше последната седмица от репетициите за Шекспировата „Много шум за нищо“ и тя нямаше нищо против да поостане в Кембридж дори и по време на дългата ваканция, щом имаше възможност да се закачи за хубава роля.

Външно му се струваше поуспокоена, макар и все още да изглеждаше като актриса от пантомима. Бе с мъжки костюм от три части на сиви и яркобели ивици, чиято модна линия датираше от началото на петдесетте, а косата ѝ, вече с лилав оттенък, бе подстригана късо като на колежанин. На ревера ѝ бе закрепен монокъл. Изглеждаше агресивна, секси и поради младостта си дори трогателна. Барнаби имаше чувството, че е започнала да уляга по малко. Не бе обсъждал с Джойс развръзката на случая Симпсън, защото искаше Къли да се върне — пазеше го за първата си дълга семейна вечеря с тях. И дъщеря му го бе изслушала до края — вежливо, съсредоточено и замислено.

— Винаги съм смятала — отбеляза Джойс, — че... такива неща... сещате се... се случват само... ами само в по-бедните семейства.

— Хайде, мамо, давай без заобикалки. Ако говориш за работническата класа, защо не си го кажеш? Във всеки случай, не е така. Има много примери, от живота и от литературата, за братя и сестри от висшите класи — отсече Къли и загриза една баничка. — Като горката Анабела например.

— Какво? — каза Барнаби, като внимателно постави чашата си в чинийката.

— Моля, скъпи, а не какво.

— Анабела. Нали знаеш... в „Жалко е“.

— Не, не знаех. Просвети ме малко.

— Ама наистина, тате... скъсах се от работа по това нещо... беше ми първата голяма роля... „Жалко е, че е развратница“^[1]. Дойде на представлението, а сега дори не си спомняш.

Да, сега си спомни. Тъмната сцена, осветена от бързи проблясъци на прожекторите. Тежки брокати и изрисувани лица се въртяха из сенките. Ужасяващи кървави образи и смърт. Дъщеря му в

бяла роба, прогизнала от кръв; кинжали отново и отново се забиват в живата плът; сърце, забучено на върха на ножа. Ужас след ужас, сцени предвещаващи смърт и разрушение, които наскоро видя в Транкилада. И над всичко това — трагичната, жалка, кръвосмесителна страст между Анабела и брат ѝ Джовани. Барнаби сякаш отново видя малката масичка в Бийхайв Котидж и купа книги: „Предприемчивият градинар“, Шекспир — събрани съчинения. И пиеси от якобинския период.

Къли проговори като в унес и дрезгавият ѝ глас се изпълни с неизказана мъка:

— Една душа, една плът, една любов, едно сърце, едно цяло...

Барнаби я погледна с бащинска гордост и възхищение. Вдигна чашата си и отбеляза:

— Да. Надали бих могъл да обобщя случая по-добре.

[1] Пиеса от Джон Форд (1566–1639), английски драматург от якобинския период, писал предимно трагедии на отмъщението. — Б.р.

↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.